

Giới thiệu Truyền Thuyết Minh Giới

Thế giới này vốn có rất nhiều điều bị che giấu

Có những điều đem lại hy vọng và hạnh phúc ngàn tình

Nhưng cũng có những điều tốt nhất là cứ nên bị che giấu mãi mãi

Tại nơi Nhân giới huyền huyền có ba người con gái

Mỗi người họ đều có những bí mật của riêng mình

Mọi chuyện bắt đầu khi họ gặp lại những người đến từ "hoi khác"

Những kẻ đã quên đi họ

Liệu những điều họ che giấu là gì? Tất cả sẽ có trong Truyền Thuyết Minh Giới, cùng đón đọc truyện hay này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Thuyết Minh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Ngày sáng thứ hai

Tại nhà

Một cô gái cột tóc hai bím, đeo một chiếc mắt kính dày cộm, ở bên mắt trái còn có một vết sẹo trái dài từ trên xuống, đứng ở trong bếp nấu bữa sáng, nói

"Yuki, cậu lên trên kêu Ayu dậy đi, nếu không sẽ muộn đấy"

Cô gái nói với một người tóc ngắn, khuôn mặt đầy tàn nhang, mái tóc đen nhánh che đi đôi mắt nhìn qua rất lạnh lùng, miệng người đó nhấp nhánh nhưng không nói ra một câu nào mà chỉ bước lên lầu.

Người đó không thèm mở cửa mà đi luôn vào phòng, vài phút sau thấy một cô gái, mái tóc nhuộm màu, trên khuôn mặt có một cái bớt lan rộng bao trùm cả con mắt phải và đang bị người kia nắm áo.

"Bỏ tao ra, Yuki, mày muốn chết sớm à"

Nói xong cô cầm tay người tóc ngắn, lộn một vòng ra sau lưng người này, đôi tay cô đánh đến sau cổ của người đó, bất ngờ rằng người đó cũng không ở phía trước mà là ở bên cạnh cô.

"Im lặng, ngồi xuống ăn" Tiếng nói nhẹ nhàng nhưng uy quyền của cô gái cột tóc hai bím vang lên, đương nhiên là không ai dám cãi lại cả.

Cô ấy chính là Kiyoko, một người bình thường đến mức không thể bình thường hơn, nhưng chỉ hai người bạn thân kia của cô mới biết, cô tốt bụng, hiền lành chỉ với những người không chạm đến cô còn nếu chạm vào thì.....hậu quả tự gánh.

Còn người có mái tóc ngắn che mắt kia, là một người lạnh lùng, tuy rằng ai nhìn vào cũng tưởng rằng là một đứa con trai nhưng thực chất cô là một thiếu nữ, cô không bao giờ nói chuyện cả bởi vì cô chẳng thể nào nói được dù có muốn ,đa phần cô ấy sẽ dùng ngôn ngữ tay hoặc là băng giấy đối với người không biết, tên của cô là Yuki, nó cũng có nghĩa là tuyết.

Còn người con gái có cái bớt trên mặt là Ayu hay tên đầy đủ là Ayumi, từ hồi này là có thể nhận ra rằng tính tình cô khá nóng nảy nhưng thực chất là chỉ đối với Kiyoko hay là "kẻ thù vạn năm" là Yuki thôi.

Các cô năm nay đã hai mươi rồi, hiện đang làm việc cho một nhà thờ, nếu chú ý sẽ thấy không ai có họ cả bởi lẽ ai cũng là trẻ mồ côi.

Sau khi ăn xong bữa sáng,Kiyoko nói:

"Bây giờ các cậu đến nhà thờ quét dọn đi, tớ sẽ đi mua đồ ăn khi nào về tớ sẽ làm luôn phần của mình"

Chỉ vừa nói xong đã thấy Kiyoko mở cửa bước ra rồi.

"Lẹ thật!" Ayumi khen, xong rồi thì cũng đi về phía cánh cửa muốn đến nhà thờ nhưng chưa kịp đi thì bị Yuki nắm lại.

"Thay đồ" Yuki dùng ngôn ngữ tay biểu đạt

Ayumi nhìn xuống, chắc, ngu vật vãi, vì muốn tẩu lộ ra ngoài mà quên rằng hồi nãy bị Yuki kéo xuống nên vẫn chưa thay đồ, vẫn y nguyên bộ đồ ngủ màu hồng phấn. Yuki lại chỉ vào đồng chén nằm trên bàn.

"Rửa" Dù cho có là ngôn ngữ tay Yuki vẫn tiết kiệm như thế, này chỉ là di chuyển tay thôi có tốn calo nào đâu.

"... .."

Ước mơ (trốn việc) của ai đó tan tành rồi, Ayumi nhìn Yuki bằng ánh mắt "yêu mến"

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Minh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Gặp Mặt Và Bị Thương

Từng tia nắng chiếu lấp lánh xuống đường phố, tiếng chim hót chào mừng bình minh đã đến nhưng tiếc rằng tiếng ồn ào của xe cộ đã lấn át mất đi lời ca của thiên nhiên rồi.

Kiyoko đang đi về nhà với giỏ đồ trong tay, nào là rau củ, nào là thịt, chất đầy giỏ đồ khiến nó trông rất nặng nhưng Kiyoko mang nó đi tựa như mang theo một tờ giấy vậy, như đối với cô, nó không hề có sức nặng.

Bỗng nhiên, một người con trai chạy đến vội vàng, hình như là có người đang đuổi theo, tông vào cô khiến cho cả hai người mất thăng bằng ngã nhào xuống đất.

"Tôi đang rất vội, xin lỗi quý cô" Một giọng nhẹ nhàng, trầm ấm vang lên, Kiyoko ngẩng đầu, giọng nói này....

Người con trai lại vội vàng chạy trốn, bỏ lại đằng sau mái tóc màu vàng lấp lánh, đằng sau có vài người cũng giống cậu ta, vội vàng đuổi theo như là đang chơi trò đuổi bắt, chỉ có điều người bắt nhiều hơn thôi....

Kiyoko bị bỏ lại đằng sau, đứng lên và phui bụi chiếc váy sau đó bước đi tựa như không có chuyện gì xảy ra, chỉ là không ai biết....sau đôi mắt kính dày cộm đó là đôi mắt chứa đầy sự tang thương

"Tại sao anh ấy lại ở đây?" Kiyoko tự hỏi và đương nhiên chẳng ai trả lời cho cô cả

Ở bên kia bọn Ayumi cũng gặp trường hợp tương tự

Bên ngoài phía nhà thờ, một thanh niên đang nằm dưới đất, máu chảy từ vết thương xuống dưới đất, tạo nên một vùng màu xanh lá, đứng rồi, là màu xanh lá.

Yuki ngửi thấy mùi máu, cô chạy đến nơi thanh niên kia đang nằm và khi nhìn vào khuôn mặt thân thuộc kia, bỗng nhiên khuôn mặt lạnh lùng của cô tái lại.

"Tại sao?" Giống như Kiyoko, cô tự hỏi bản thân

Không có một chút do dự cô bế người đó lên, nhìn vào đồng máu kia, bỗng nhiên đồng máu đó biến mất như là chưa từng xuất hiện, tan biến trong gió. Khuôn mặt vốn đã tái đi lại càng thêm tái nhợt.

"Quả nhiên, vẫn rất miễn cưỡng" Chúa mới biết cô cố gắng thế nào mới có thể xử lý đồng máu đó.

Cô bước vào nhà thờ, bây giờ nhà thờ vẫn chưa có ai, Ayumi thì biến mất rồi, không biết đi đâu nữa.

Chắc, hữu dụng thì ít, phá hoại thì nhiều, cô đi lấy đồ nghề sơ cấp cứu mượn từ người khác, cái này chỉ để cầm máu mà thôi, cô không muốn phải xử lý đồng máu kia nữa đâu. Còn vết thương này, người thường không cấp cứu ngay thì chỉ có nước chết, còn cái 'thứ' này....chỉ cần cầm máu thôi, đừng coi

thường khả năng chữa thương của "nó" bất quá thì mấy tháng sẽ lành.Haizz! Yuki thở dài trong lòng lúc "nó" tỉnh lại phải làm sao đây.

"Ngao...." Cảm giác trốn viện.....à nhầm trốn việc thật là sướng, nhìn trước mắt toàn là màu xanh, thật khó tin nơi thành phố còn có những cánh đồng cỏ như thế này, hương thụ sự tươi mát của không khí, ngồi dưới gốc cây, Ayumi nhắm mắt lại, kí ức xưa kia ùa về.

"Nè, Ayu tớ mới bắt được một con thỏ, cho cậu đấy xinh không?"

"••••, cậu không biết tớ ghét thỏ à, một loài yếu đuối chỉ biết chạy, tớ thích hồ hơn, to lớn, uy dũng còn dễ thương nữa"

".....tớ quên, cậu ra khỏi phạm trù con gái rồi"

"Cậu nói gì cơ"

"... .."

"Không có gì..."

"Nè, Ayu cậu hát cho tớ nghe đi"

"Sao tự nhiên.."

"Thì cậu cứ hát đi"

"Được rồi, cậu nghe rõ nhé"

•••• cười

Bỗng dưng, Ayumi cất tiếng hát

"Hỡi rừng cây, lắng nghe lời tôi hát

Từ trong lòng tôi hòa với tiếng ca này

Hỡi ánh sáng, hãy nghe lời tôi hát

Từ lòng tôi, soi sáng khắp nơi

Hỡi thời gian, lắng nghe lời tôi hát

Xin dừng lại, khoảnh khắc này

Xin dừng để tuổi thơ của tôi

Tan biến tựa bọt biển nơi kia...."

Cái cây ở trên đầu Ayumi bỗng nhiên rung rinh, nhìn giống như là có ai đó ở trên vậy, Ayumi nhìn lên, đúng là có thật, đó là một chàng trai tóc vàng, khuôn mặt tỏa sáng như thần mặt trời, nhìn về phía Ayumi.

Đôi mắt Ayumi hiện lên vẻ kinh ngạc lẫn sợ hãi nhưng rất nhanh hồi phục lại, kể từ giờ phút đó, cô đã quyết định cắt đứt mọi quan hệ với hắn ta rồitừ giờ phút ấy.....

"Một cô gái xấu xí như cô mà lại hát được một bài hát hay đến thế cơ à? Chắc, đúng là đời thích gắn ghép những thứ ngược nhau mà" Chàng trai cười, nếu bỏ qua những lời nói lúc này thì có lẽ là bây giờ anh ta là một anh chàng tuyệt vời đấy.

Vẫn đáng ghét như năm xưa...Ayumi kiềm nén cơn tức giận, nở nụ cười. A! Đã bao lâu mình chưa có cảm giác giết người nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Minh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Làm Quen

Một trong những ác ma, là vị Nữ Hoàng duy nhất của Minh Quốc, tuy xinh đẹp nhưng đằng sau sự xinh đẹp kia lại là một trái tim ác độc và tàn nhẫn, nàng đã từng gieo rắc bao nhiêu nỗi khốn khổ cho người dân của mình, chưa bao giờ ở nơi đây, tiếng kêu oan ức của người dân nhiều đến thế, mọi người sống trong sợ hãi, buồn đau và căm..... hận thù và một ngày, một cuộc khởi nghĩa đã nổi dậy.....

"Tại sao anh lại ở trên đây, có biết ngồi trên đầu con gái bất lịch sự lắm không"

"Thế cô có biết ngồi dưới chân con trai cũng là bất lịch sự lắm không, hèn cho cô là tôi chưa đạp đầu cô đó" Với lại tôi cũng đâu có ngồi, tôi nằm mà

"... .." Nếu bây giờ, tôi có năng lực giết anh, thì anh xuống địa ngục chơi với thầy cô nhà tôi rồi

"Thế nào, hết đường chối rồi đúng không, hừ, dạng phụ nữ xấu xí như cô mà đòi nói chuyện với tôi à"

Phụ nữ cái *****, chị mày là khuê nữ hoa cúc đấy nhé, nhìn.....nhìn.....cố gắng nhìn.....

Người thanh niên nhảy xuống, và cứ như là một điều tự nhiên, khi người thanh niên này chưa kịp chạm đất thì Ayumi đã quét ngang chân người này một cái, khiến hắn phải ngã nhào và "nhẹ nhàng" "hòn" đất.

"...."

"....."

Người kia ngạc nhiên, Ayumi cũng ngạc nhiên, thói quen thật đáng sợ, dù cho đã hai năm....

Và cũng vì cái thói quen không bỏ được đó nên bây giờ.... ..trên lưng người đó là cái chân "ngọc ngà" của cô.

"Cái cô đầu đồ kia, bỏ chân ra"

"....."

Dù biết là không đúng nhưng....không muốn bỏ!!

Bỗng dung, một ngọn lửa bùng lên ở chỗ váy của Ayumi, dù biết là ảo giác nhưng vì không muốn bị phát hiện Ayumi phải giả vờ hoảng hốt.

"Aaaa"

"Cô bị làm sao vậy" Thanh niên đứng lên, mỉm cười nhưng trong mắt thì toàn âm mưu

"C...ó một ngọn lửa..a" Cười cười cái gì, không phải do nguoi à..

"Cô có lẽ bị ảo giác rồi, làm gì có ngọn lửa nào ở đây" Mặc dù luật cấm tấn công người Nhân Giới nhưng dọa thôi thì không sao đâu nhì.

"Đúng là không có" Ayumo nói bằng giọng hoảng hốt nhưng trong lòng thầm khinh bỉ

"Nè, tiền bồi thường cô đạp dơ áo tôi làm sao đây, chiếc áo này mắc tiền lắm đó"

"Thế thì trả tiền tinh thần cho tôi, đường đường một thằng con trai lại dùng những lời như thế nhục mạ một cô gái thế à"

"Ai chứng minh"

"Thế ai chứng minh tôi đạp áo anh, có thể nó dơ vì anh ngồi trên cây chăng"

Trong lúc Ayumi đang cãi nhau và người thanh niên bị thương kia bất tỉnh thì nhà thờ lại đón thêm một vị khách không mời.

"Xin lỗi đã làm phiền nhưng có ai ở đây không" Giọng nói của một người con trai vang lên.

Yuki và Kiyoko vốn đang chăm sóc cho người thanh niên bị thương, quay đầu nhìn người con trai kia, anh ta chính là người đã đẩy ngã Kiyoko, người mang mái tóc màu vàng cao quý.

Người con trai chạy lại nơi người thanh niên đang bất tỉnh, đôi mắt ánh lên lửa giận, dù chỉ một khoảnh khắc thôi là anh ta trở lại chàng trai ôn nhu như lúc trước nhưng hai người vẫn cảm giác được sát khí của anh ta.

"Xin cảm ơn các quý cô đã cứu em trai của tôi"

Yuki"....." Muốn cô nói gì đây, cô căn bản không nói được mà

Kiyoko".....không có gì, chúng tôi chỉ cầm máu cho anh ta mà thôi" Sao tự nhiên cảm thấy rợn người thế nhỉ.

"Xin đừng khách sáo, tôi sẽ trả đầy đủ tiền thuốc men." Chàng trai cười

Yuki"....."

"Không c....." Kiyoko chưa kịp nói xong thì "thành phần" trốn việc đã về....

Đi cùng Ayumi là cái người thanh niên đáng ghét kia, nếu như không làm thì hình như cả hai cãi nhau cho đến tận bây giờ thì phải....

"Đừng có mà đi theo tôi nữa, đồ vàng bốn số 9" Vàng có thể làm thứ so sánh được à....?

"Có mà cô đi theo tôi, cái đồ mào gà"

"Đồ vàng bốn số 9"

"Đồ mào gà"

"Đồ vàng bốn số....."

"Đồ mào g...."

Cả hai đồng thời ăn ý dừng lại cứ như là đã đồng ý với nhau rồi, nói nữa? Đùa à? Ai mà dám hó hé trước mặt boss chứ!!!

"....." Ayu có vẻ không ổn lắm.....

"Michio, lại đây" Người thanh niên kia nói

"....." Khác với lúc này, người tên là "Michio" khá là ngoan ngoãn

Đi đến bên cạnh người thanh niên, Michio nhìn và.....tức giận, người anh em tốt bị như thế, thử hỏi ai không tức giận, nhưng Michio cũng biết là không nên như vậy trước mặt người lạ, chỉ có thể kìm chế.

".....là.....a!" Nghiến răng nói ra hai chữ, Michio nhìn vào người thanh niên, rồi nhìn sang Kiyoko và Yuki.

"...."

"Không phải là bọn họ đâu"

"Tôi xin cảm ơn các cô thêm một lần nữa, bây giờ có lẽ tôi phải đưa em ấy về để chữa trị" Người thanh niên nói rồi anh bế người đang nằm trên ghế kia rồi bước đi.

"Tạm biệt, có duyên sẽ gặp lại" Dù nói thế nhưng ai cũng biết đó chỉ là lời khách sáo

Khi nói câu đó, người thanh niên quay lại và chính lúc ấy, đôi mắt anh và Kiyoko nhìn vào nhau, trái tim bỗng lệch nhịp.

"Chỉ là ảo giác thôi" Anh tự nhủ

Sau khi tiễn đám khách kia đi rồi, cả ba nhẹ nhàng thở một hơi, cứ thế này hoài chắc giảm thọ mất, tuy bình tĩnh như thế, nhưng cả ba đều hiểu rằng, sau lần gặp mặt ngẫu nhiên này, chắc chắn sẽ có gì đó sẽ diễn ra, không phải là họ nghĩ như thế mà là trực giác nói cho họ biết và đương nhiên, họ sẽ là diễn viên chính, dù cho không muốn thì cũng không sao thoát ra được, bởi vì đó là vận mệnh bọn họ phải gánh chịu...

Haizz,.....Có đôi khi, bọn họ thật hận cái trực giác chuẩn xác này

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Minh Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Lại Gặp

Ở nơi Minh Giới xa xăm kia, có hai thế lực song song tồn tại, Ánh Sáng và Bóng Đêm, tượng trưng cho Ánh Sáng là gia tộc Hakune cao quý, là gia tộc duy nhất có mái tóc vàng xinh đẹp ở Minh Giới, còn Bóng Đêm là thế lực của Âm Hoàng

Bên thế lực Bóng Đêm đó, có một nhóm bảy người khiến cho Ánh Sáng phải kiêng kị, được xem như là đại diện của thế lực có tên là :

"Thất Yêu"

Dù chỉ có bảy người nhưng không bất kì ai dám chạm vào họ, cũng chẳng ai biết họ là ai, chỉ có một điều duy nhất họ biết được là:

Kẻ thù số một của Ánh Sáng, Nữ Hoàng của Bóng Tối, mới chỉ là "phó thủ lĩnh Yêu Hồ" của "Thất Yêu" mà thôi.

Nhận xét ngày hôm nay:

Theo góc nhìn của Kiyoko:

"Một ngày đẹp trời" Trời xanh nắng ấm

Theo góc nhìn của Yuki:

"....." Một ngày xui xẻo

Theo góc nhìn của Ayumi:

"Một ngày cực kì xui xẻo" Cơ mà đúng là trời đẹp thật.....

Ở một nơi nào đó, vào một khoảng thời gian nào đó.

"Buổi sáng trong lành, nắng ấm tỏa ra khắp nơi, tiếng chim hót nghe êm tai làm sao, những cánh lá đang đung đưa như muốn chào mừng ngày mới. Một ngày đẹp trời, rất đẹp, vậy.....tại sao chúng ta lại phải ở nơi này" Ayumi nói....à không....liếc mắt đưa chữ..

"Đứng im đi, Ayu, bọn họ thấy bây giờ" Kiyoko liếc mắt cảnh cáo

"... .." Thề, mai mốt ra ngoài sẽ xem phong thủy, tử vi, cung hoàng đạo,.....v.v chứ không là "may mắn" như ngày hôm nay thì có nước chết sớm, đầu thai sớm quá.....

Mọi chuyện bắt đầu khi cả ba quyết định đi dạo vòng quanh nơi này giết thời gian, vừa tốt cho sức khỏe vừa làm cho hai đứa lười kia vận động, haizz, giờ nghỉ lại tại sao mình lại có hai con bạn lười như thế này chứ? Ayu thì suốt ngày cắm đầu vào máy chơi game, còn Yuki thì suốt ngày "đánh cờ với Chu công", cứ tiếp tục đà này chắc không ai dám cưới hai đứa nó quá..... vào lại vấn đề chính, hình như hơi lạc đề rồi...

Ừ thì đi dạo, nhưng bây giờ nó sắp nâng cấp thành phiên bản trốn tìm rồi (lời thật lòng của Ayu), thử hỏi, đang bình thường như thế này, thì tự nhiên xung quanh bỗng tối lại, không còn một bóng người nào xung quanh nữa thì liệu có ổn không?

"... .." Hình như lọt vào vùng kết giới rồi thì phải

"... .."

".....cậu có ý kiến gì không Kiyo"

"Tớ nghĩ mình nên trốn đâu đó trước" Kiyoko lên tiếng

Thế là có một màn như trên

Sau khi nấp ở khu hẻm nhỏ, dù không muốn nghe trộm nhưng mà tai thính....lỗi tại ai, những tiếng nói bên ngoài cứ lọt vào tai họ.

"Các người không thể nào chạy được nữa đâu, hahaha, cứ ngoan ngoãn đưa tay chịu trói đi" Một người thiếu nữ xinh đẹp nói

Người thiếu nữ này có mái tóc màu trắng, nhìn qua chỉ mới có mười tám, mười chín tuổi thôi, nổi bật nhất vẫn là cây quyền trượng hình mặt trăng và hai đôi cánh trắng sau lưng.

Xung quanh cô ta còn có bảy tám người nữa, nhưng khác với cô ta, họ chỉ có một đôi cánh

Không cần nói cũng biết cô ta là kẻ cầm đầu

"Tại sao các người lại theo chúng tôi?" Một giọng nói lạnh lẽo vang lên, người nói chính là thanh niên tóc vàng đã từng đâm sầm vào Kiyoko trước kia

Bây giờ, anh ta nhìn tuy vẫn giống lúc trước nhưng không còn là một người lịch thiệp nữa mà cứ như là một sát thần, lạnh lùng, tàn khốc.

"Còn làm bị thương anh em của tôi nữa" Người kế bên anh ta nói, chính là người có tên là "Michio" kia

Cũng giống như người thanh niên, bây giờ nhìn vào thôi cũng biết là anh ta rất giận dữ, không còn vẻ bất cần nữa, ánh mắt nhìn chăm chăm tựa như là muốn giết chết đám trước mặt ngay lập tức.

"Nhiều lời cũng không cứu được các người đâu" À ta cười

Chẳng biết từ khi nào, đám thuộc hạ của ả đã vây quanh hai người kia, tất cả quyền trượng sáng lên rồi lóe những tia chớp xuống hai người, một tiếng nổ vang lên kèm theo khói bay mù mịt.

Sau khi đám khói kia bay mất, hiện lên rõ hình ảnh bên trong và bất ngờ là hai người họ không bị sao cả, bao bọc hai người là một cái kết giới bảo vệ.

"Hừ...chỉ nhiều đó thôi mà đòi giết tui này à " Michio cười khinh bỉ

Bỗng chốc, không còn thấy hình ảnh của bọn họ nữa hay nói cách khác bọn họ đã ra khỏi vòng vây với tốc độ nhanh đến nỗi đám thuộc hạ kia không ai thấy được, thứ họ thấy được chỉ là những quả cầu lửa đang bay về phía mình

Tuy nhiên, đám thuộc hạ không thấy được không có nghĩa là ả thù lĩnh không thấy, chỉ là khi ả định giúp đỡ thì người thanh niên kia đã xuất hiện ngay trước mặt ả, cười và nói bằng một giọng nói êm tai

"Đối thủ của mi là ta"

Nó sẽ êm tai hơn khi trên tay anh không có gì

Một quả cầu bay đến mặt ả, ả nhanh tay dùng phép bảo vệ nhưng nó chỉ có thể hóa giải nhiều nhất là hai phần ba, phần kia bay thẳng vào người ả

"Người.....được lắm"

Quyền trượng ả lóe lên

Nhưng mà, xưa kia ông bà ta có câu "Trâu bò đánh nhau ruồi muỗi xác định" vì thế khi cả đám xông pha thì xung quanh đã thành bình địa kể cả chỗ hẻm nhỏ, hên cho đây là ở trong kết giới chứ không là được lên TV nổi tiếng suốt đời rồi.

Đám "ruồi muỗi" đang nấp xung quanh, thì chỗ nấp trở thành bình địa, không thể làm gì hơn là "biến mất", ờ là biến mất đó, nếu như đám "trâu bò" kia chú ý sẽ kinh ngạc vì họ biến mất không có một chút dấu vết nào cả kể cả khí tức, điều này đồng nghĩa với hai chuyện, một là có năng lực đặc biệt hay là có dụng cụ nào đó trợ giúp, còn hai là.....người đó mạnh hơn mình!

Đương nhiên đối với nhóm Kiyoko là thứ nhất rồi

"Kiyoko, có cách nào thoát ra khỏi đây không" Hai năm, lần đầu tiên trong hai năm bị dính vào trong kết giới, có nên làm tiệc mừng không đây

"....." cái cảm giác này không dễ chịu chút nào cả - Yuki cho biết

"....." không cần cho biết đâu - thân ái

"Không có cách nào cả, ít nhất là bây giờ chúng ta chỉ có thể đợi họ giải kết giới mà thôi" Nếu là trước kia thì không có vụ này rồi, thôi tốt nhất không nên nghĩ nữa, càng nghĩ càng.....

Cả ba im lặng (cơ mà căn bản Yuki không thể nói được rồi), điều này đồng nghĩa là chỉ có thể dựa vào năng lực đặc biệt của Yuki, hay nói cách khác.....là thiên phú đặc biệt của nó

Haizz, đúng là nên ở nhà mà TT^TT

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Minh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: An Toàn

Ngay lúc này

Bầu trời vốn là màu xanh biếc dịu êm bây giờ lại hòa vào với những màu sắc nổi bật, nào là màu đỏ, nào là màu trắng,....v.v nhìn thật giống.....pháo hoa làm sao \(\bullet3\bullet\)/

Và tình hình bây giờ là đang có ba người đứng nấp và xem "pháo hoa"

"Chắc, thật không hổ danh là Toshiro, thiên tài của Âm Giới nhỉ" Ả thiên sứ bốn cánh cười lạnh

Bây giờ ả ta chặt vật khác hẳn dáng vẻ uy hiếp lúc nãy, trên người đầy máu me, đôi mắt hiện lên vẻ sợ hãi nhưng nhanh chóng bị che lấp đi, đôi cánh hiện lên rất nhiều lỗ hồng

"Quá khen, được một thiên sứ bốn cánh nói như thế thì vinh hạnh cho tôi biết bao" Người thanh niên tóc vàng hay còn gọi là "Toshiro" cười, nhưng nụ cười và cái giọng điệu nói chuyện đó tràn đầy sự mỉa mai và khinh bỉ

Khác với ả, anh ta ung dung như lúc mới đầu, quần áo sạch sẽ, dường như đấu với ả, anh chỉ mới sử dụng một phần sức mạnh của mình thôi.

"Hừ, muốn thì giết chết ta đi, cần gì giờ giọng điệu đó" Ả tức giận tựa như thế rất là sỉ nhục ả

"Chắc, làm sao mà có thể dễ dàng như vậy, thế thì người anh em bị thương của tui này phải làm sao đây, cái thằng đó không thể nào bị tui bây đả thương nghiêm trọng như thế được, chỉ có thể là bị tui bây âm mưu sử dụng thủ đoạn bí ối nào đó thôi, vậy nên...."

Michio cười, chân thì dẫm lên xác của đám thuộc hạ, xử lí đám thuộc hạ này thậm chí còn dễ hơn là Toshiro xử lí ả thiên sứ đó nữa

"Việc quan trọng bây giờ là hành hạ, tra tấn cô, để cô khai ra những gì cần khai, đừng lo nếu cô khai ra thì có lẽ cô sẽ chết một cách thoải mái và toàn thây, còn nếu không....." Michio cười ghê rợn, cầm một lọ thuốc nhỏ màu xanh lá đưa trước mặt ả

" "Lời phán quyết sự thật" sẽ khiến cô phải nói ra"

"Không thể" Ả tự nhủ, dù biết nói hay không cũng phải chết nhưng ả cũng rất muốn nói, chỉ có điều....

Bỗng nhiên, đôi mắt ả trợn trắng lên, cả người ngã xuống, run run vài giây nhìn trông cực kì đau đớn và rồi sau đó ả không còn bất kì hơi thở nào nữa.

"Chết rồi" Toshiro lạnh lùng nói ra

" "Lời nói dối trung thành" chỉ cần có một tâm tư khai ra thôi sẽ chịu một cái chết vô cùng đau đớn, hồn phi phách tán, chắc, có vẻ như người đứng sau lưng ả ta thông minh lắm nhỉ" Michio nhủ mảy mai

"Đi" Toshiro nói một từ duy nhất nhưng cũng đủ để Michio hiểu

Liếc mắt một cái, những cái xác đã biến mất, chỉ chừa lại một đồng tro, xung quanh bỗng nhiên từ từ vỡ ra thành những mảnh thủy tinh nhưng mà những mảnh thủy tinh này chưa kịp rơi xuống đã biến mất trên không trung, hiện ra những bóng người tấp nập, không còn thấy hình ảnh của hai người kia nữa, đồng tro bụi thì đã sớm hòa vào gió cát khắp nơi.

Từ nơi hẻm nhỏ lúc ban đầu kia hiện ra ba bóng người, nếu có ai ở đây chắc họ sẽ hoảng sợ hét lên kêu "Ma...." rồi xiu mất

"Cuối cùng cũng có thể thoát khỏi đây" Ayumi thở sâu một tiếng, tự hỏi rằng có nên ăn mừng không đây, có đồ của Kiyoko nấu thì càng tốt \(\wedge\wedge\)/

"... .." Ăn như heo thế không sợ mập à - Yuki dùng một ánh nhìn khinh bỉ biểu đạt, quen nhau mấy năm mà còn không biết tính nhau thì thôi luôn

"....." Body chị mày chuẩn thế này mà, hưởng chi ăn bao nhiêu chị cũng chẳng mập đâu cưng ạ, lo cho cưng kia, con gái con đũa như đũa con gái, ăn mặc gì đâu mà toàn đồ con trai, đi chuyển giới đi chị cho mượn tiền - Ayumi dùng ánh mắt khiêu khích nhìn lại

Thế là bắt đầu một trận chiến "nảy lửa"

Vậy nên, hiểu nhau quá (đến mức liếc mắt thôi là hiểu) không phải là chuyện tốt tí nào cả

Trong lúc hai người bạn "thân thiết" "liếc mắt đưa chữ" thì Kiyoko im lặng, không nói năng gì cả, ánh mắt nhìn về phía họ nhưng nếu nhìn kĩ thì đôi mắt kia tựa như là đang hướng về nơi xa xăm nào đó, tựa như là đang suy nghĩ về một chuyện xa vời.

"Sắp đến lúc rồi" Kiyoko khẽ nói bằng một giọng điệu nhẹ nhàng

Vào lúc này hai kẻ đang "thân thiết" với nhau kia quay đầu lại, nhìn về phía Kiyoko, hai người bọn họ đều thăm hiểu lời thăm thía ấy

"Phải, sắp đến lúc rồi"

Màn đêm khẽ buông xuống, mang theo bao phép màu nhiệm khiến nơi Nhân Gian này có được sự nghỉ ngơi quý báu sau một ngày làm việc mệt nhọc

Đang nằm ở trên nơi ấm áp nhất của căn nhà - giường. Yuki nhìn lên trần nhà, như là nhớ lại điều gì đó, đôi mắt chợt ánh lên vẻ buồn bã rồi biến mất, sau đó cô đưa tay lên mắt và thiếp đi.

Không chỉ Yuki mà hình như hai người kia cũng vậy, cũng đau buồn chợt lóe qua rồi cũng chìm vào nơi giấc mộng.

Ở nơi thượng tầng Thiên Giới

Một người phụ nữ tóc đen đang quỳ xuống trước người đang ngồi trên một chiếc ghế hình đầu lâu

"Thưa Nữ Thần, những người được phái xuống ám sát những hoàng tử Âm Giới đã chết rồi ạ" Giọng nói có phần cung kính cũng có phần ghê rợn

Ngồi trên chiếc ghế màu đen hình đầu lâu là một người thiếu nữ xinh đẹp, mái tóc dài tựa như màn đêm bất tận, chiếc áo Nữ Thần dài đến chân thiếu nữ đó mang một màu sắc của bóng đêm khiến cho người khác khi nhìn vào cũng thấy sợ hãi, cây quyền trượng mà người thiếu nữ đang cầm cũng mang màu sắc của cái ác và có hình ba đôi cánh màu đen hủy diệt.

"Ta biết rồi, lui xuống đi" Đó là một giọng nói uy quyền và tà ác

"Vâng"

Người phụ nữ kia đi ra ngoài

Bây giờ chỉ còn lại người thiếu nữ, cô ta bỗng nhiên cười

"Quả là thiên tài của Âm Giới, ta đã đánh giá quá thấp các ngươi rồi, hãy đợi đi việc này chưa kết thúc đâu"

Tiếng cười của ả ta ngày càng to hơn

Nhưng liệu khi biết rằng đám thuộc hạ mà ả phái xuống bị giết chết kia mà người giết chết chúng thậm chí còn không có chút mảy may thương tổn nào thì liệu ả có cười to như vậy được nữa không?

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Minh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Âm Giới

Tồn tại song song nhau, đó là lục giới:

Thiên giới nằm ở trên cùng, xinh đẹp và yên bình, còn có tên gọi khác là vùng đất của Ánh Sáng.

Tiếp theo là Minh Giới, huyền ảo và bí ẩn, nơi mọi loài sống cùng nhau, con người cũng có thể dùng ma thuật và bắt từ tuổi thọ như yêu quái, họ là loài người thông minh nhất, 1 tuổi của họ là 7 tuổi của Nhân giới.

Ở dưới Minh giới là Nhân giới, là thế giới đầu tiên tồn tại cũng chính là thế giới duy nhất được đấng Sáng Tạo tự chính tay mình làm ra.....

Tại một nơi âm u, không bao giờ có ánh mặt trời soi sáng, ở một lâu đài rộng lớn nằm giữa Hồ quốc, trong một căn phòng nọ có một chàng trai đang ngủ say, gương mặt khổ sở như đang gặp ác mộng

"Tại sao lại như thế chứ, tình yêu có phải là dùng "Mị hoặc" hay không, anh biết mà?"

"Tại sao anh cũng nghe theo bọn họ, chẳng lẽ tình yêu này rẻ mạt đến thế sao....."

"Michio, hãy nhớ lấy, em sẽ chẳng bao giờ quên được mối hận này đâu, sẽ không bao giờ quên, nhớ lấy Michio, hãy nhớ lấy"

Cô gái mang mái tóc tím nhạt đang hỗn độn bay trong trong gió, đôi mắt đen nhánh như pha lê, bây giờ chỉ còn lại đau thương và phẫn nộ, những giọt nước mắt chảy xuống như pha lê màu đỏ, vì bởi lẽ nó chẳng phải là nước mắt mà bây giờ, nó là MÁU.

Thân hình cô bị cột trên cây thánh giá, ngọn lửa đã được châm lên lúc bấy giờ đã khiến cho đôi chân xinh đẹp của cô hiện lên vết bỏng, nhìn trông rất ghê

ron nhưng nhìn vào khuôn mặt cô dường như chẳng có gì gọi là đau đớn cả

"Cháy lên đi, ngọn lửa này, ta biết sớm muộn gì nó cũng sẽ cháy mà, các người, đừng bao giờ quên rằng ngọn lửa chiến tranh là các người thấp lên trước"

Cô cười, một nụ cười mỉm, nhẹ nhàng không hề hợp với hoàn cảnh bấy giờ

Rồi sau đó.....

"Anh, dậy đi, chị Ami sắp đến rồi đó"

Một thiếu nữ khoảng mười lăm, mười sáu nói, tay thì đang đẩy người đang nằm trên giường.

"Rồi, rồi, em gái thân yêu của anh, anh dậy rồi này" Michio từ từ mở mắt ra, khóe mắt ươn ướt, anh giật mình đưa tay lên má

"Anh, có chuyện gì vậy"

"Không có gì đâu, Izumi" Vì danh dự người làm anh, không thể nói là anh khóc chỉ vì một giấc mơ được

"Anh nhanh lên đi, "người tình yêu đầu" của anh đang đợi kia" Giọng của Izumi đầy mỉa mai khi nói "người tình yêu đầu", phải thôi, cô căn bản không ưa gì cô ta cả, dù cô ta chẳng làm gì đụng chạm đến cô.....

"Thôi đi, Izumi, nếu em dám nói như vậy nữa thì đừng có trách anh không nể tình anh em đó"

"Em biết rồi, hử" Thấy chưa, chỉ vì cô ta mà anh ấy dám nói với em gái như vậy đấy, thật buồn mà, cái đồ mê gái bỏ em

"Được rồi, Izumi, em ra ngoài nói với Ami rằng đợi anh một chút"

"Rồi rồi, em gái là người hầu của anh trai mà"

Izumi mang theo một bộ dạng uể oải bước ra khỏi phòng, thảnh thơi nhũ

"Đợi xem đi, em sẽ báo thù (II_II)

"Ami, em đợi anh lâu chưa" Michio cười nhẹ nhàng và ôn nhu

"Em cũng chỉ vừa mới đến thôi nên anh không cần mang về mặt áy náy đó đâu"

Một giọng nói vang lên từ người con gái xinh đẹp đang ngồi trên ghế, mái tóc nàng mang một màu vàng óng ánh, đôi mắt màu đen trong suốt và đôi môi hồng, nhìn nàng trông như là một viên ngọc thuần khiết, tựa như một lọ hoa thủy tinh dễ vỡ

"Michio à, Ami đã phải đợi rất lâu rồi đó, em ấy nói vậy để em đỡ ngại thôi"

Ngồi đối diện nàng là Toshiro, bây giờ trông anh như một hoàng tử cao quý, ngồi phía trên mà cười nhạo chúng sinh.

"... .." Không cần anh nói em cũng biết

Ami cười nhẹ, một nụ cười tràn ngập ánh sáng thật sự không hề hợp với nơi này "Đừng có nói vậy chứ, anh Toshiro"

Phải, nơi này chính là "Âm giới", chính là một vương quốc chỉ dành cho yêu quái, âm u và lạnh lẽo.

"Âm giới" có hai đại vương quốc và rất nhiều tiểu quốc

Hai đại vương quốc phân chia là Hồ quốc và Xà quốc, như cái tên, Hồ quốc là vương quốc của Hồ Ly còn Xà quốc là vương quốc của Rắn

Toshiro và Michio phân biệt là Tam hoàng tử và Ngũ hoàng tử của Hồ quốc.

Còn Ami.....

"Em có việc gì mà phải đến nơi này vậy Ami"

"Em phải có lí do mới được đến nơi này sao"

"Không, ý anh là...."

"Thôi được rồi, em đến đây là để nói với anh về lời tiên tri, chắc hẳn anh cũng đã biết rồi mà đúng chứ" Gương mặt Ami bỗng dưng trở nên nghiêm túc

"Ừ, anh chỉ mới biết thôi"

Vào mấy tuần trước, nhà tiên tri đệ thập bỗng dưng thốt lên những lời kì quái

"Sắp rồi, bọn họ sắp quay về rồi, hahahaha"

Nói đến đó thì nàng bỗng nhiên ngắt xiu thậm chí là đến bây giờ vẫn chưa tỉnh

"Bên em cũng như thế, sau khi nói xong thì bà bỗng nhiên bất tỉnh"

Toshiro đến bây giờ mới nói "Bà D nói như thế nào"

"Vào khoảng khắc sự thật được sáng tỏ, sự thật khác, thứ tưởng chừng như đã được xem là "đương nhiên" sẽ biến đổi. Bà ấy nói như vậy rồi sau đó thì bà cũng ngã xuống bất tỉnh"

"Có lẽ là chuyện gì đó sắp xảy ra rồi" Michio nói

"Chẳng lẽ những thiên sứ được phái xuống Nhân giới để ám sát mình mấy ngày trước cũng liên quan đến việc này sao" Toshiro trầm nghĩ

Bỗng nhiên, anh nhớ đến cô gái mà anh gặp trong nhà thờ tại Nhân giới, tuy không đẹp thậm chí là có phần xấu xí nhưng anh lại có cảm giác rất quen thuộc với cô ấy, vào tối hôm qua anh liên tục nhớ về cô ấy, anh dám chắc là chưa bao giờ gặp cô trước đây, thật kì lạ!

"Vội lại còn có một chuyện" Ami ngập ngừng nói

"Chuyện gì cơ?"

"Đạo này em hay mơ một giấc mơ rất kì quái, bản năng bảo em rằng đó chính là Nhân giới"

"Vậy em mơ thấy gì" Toshiro bỗng nhiên cảm thấy thật bất an

"Em thấy.....thấy" Ami ấp úng, người hơi run run lên, nàng hít một hơi thật sâu rồi nói "Người đó....."

"Gì cơ?" Cả hai người đồng thanh kêu lên

Bọn họ biết người đó trong miệng Ami không phải là kẻ nào khác mà chính là "Ám Hoàng" người đã gây ra biết bao nhiêu tội ác cho Ngũ Giới

"Đúng vậy, anh biết không, em có cảm giác là cô ấy còn sống, trong giấc mơ, cô ấy đã đứng trước mặt em và mỉm cười, rồi sau đó..... cô ta chạy đi mất và em tỉnh giấc"

Giọng của Ami buồn buồn, đến bây giờ nàng vẫn không hiểu sao đối với người gây ra biết bao nhiêu tội ác đó, nàng vẫn có cảm giác gì đó rất kì lạ, không thể nói ra

"Có lẽ đó đơn thuần chỉ là một giấc mơ thôi Ami ạ" Không có khả năng cô ta còn sống, chính Thần Thời Gian đã hi sinh thân mình giết chết ả, anh không tin là ả có thể sống sót được trước sức mạnh tối cao của Thần Thời Gian

"Có lẽ là thế" Ami thất vọng nói

"Em về đây, còn nhiều việc em phải làm ở Minh giới lắm"

"Ừ, em nhớ giữ sức khỏe, đừng làm việc quá sức đấy" Michio cười nói

Trước mặt người ngoài họ thân mật như thế nhưng chỉ có họ mới biết thực sự là như thế nào.....

Thoáng một cái Ami đã biến mất, tựa như chưa bao giờ xuất hiện

Ở một nơi nào đó, hình bóng của người con gái kia xuất hiện, cầm trong tay là cây quyền trượng hình mặt trời, ở dưới có khắc hình hoa hồng trông rất xinh đẹp

"Rốt cuộc cô là ai? Tại sao mỗi khi tôi nhớ đến cô, tôi lại cảm thấy đau lòng, thương tâm, thậm chí là muốn khóc. Đến cuối cùng, ai mới là kẻ đã lừa dối tôi, là cô hay là....."

Ami nhìn lên bầu trời, ánh mắt trống rỗng, nhìn vào tựa như con búp bê xinh đẹp. Một giọt lệ từ khuôn mặt chảy xuống, trong suốt tựa như pha lê

Chương 7: Bão Tố Bắt Đầu

Phía dưới Nhân giới là Âm giới, âm u và tràn ngập hắc ám, là nơi tập hợp những loài yêu quái khác nhau

Hồn giới khác hẳn những thế giới khác, bởi lẽ nơi đây không phải nam tôn nữ tử, không phải ba vợ bốn nàng hầu mà là nữ tôn nam tử, ba chồng bốn chàng hầu, nữ nhân ở nơi đây có quyền làm chủ, là nơi tập hợp những bóng đen linh hồn

Cuối cùng chính là Địa ngục, chết chóc và đáng sợ, nơi sinh sống của bọn quỷ và cũng là nơi phán xét những linh hồn: Nếu linh hồn nào mang trên người quá nhiều sát khí chết chóc sẽ bị lưu lạc trên thế giới kẻ đó sống (trừ Thiên giới và Hồn giới), còn những linh hồn khác sẽ được gửi cho Hồn giới hoặc trở thành thức ăn cho bọn quỷ

Ngồi xếp bằng trên mặt đất lạnh lẽo là một cô gái xấu xí, vết bớt trên khuôn mặt chiếm phần lớn trên mắt phải của cô, nhìn vào tựa như quỷ dữ. Hai tay để trước mặt đang di chuyển theo một quỹ đạo rất phức tạp, theo những động tác đó những đốm nhỏ màu đỏ và đen xuất hiện càng ngày càng nhiều.

Những đốm nhỏ kia tựa như muốn vào trong cơ thể Ayumi nhưng khi vừa chạm vào làn da đã bị bật ra đằng sau, không cách nào dung nhập vào trong

Như đã biết trước kết quả đó, Ayumi mở mắt, đôi mắt lóe lên một màu nào đó nhưng đã biến mất trước khi kịp nhận ra đó là màu gì, Ayumi thờ dài buồn rầu:

"Có vẻ không được rồi, đã 2 năm trôi qua, nó vẫn bị áp chế bởi thứ đó"

"Cậu có biết cái gì gọi là mở cửa trước khi vào không, Yuki?" Ayumi bỗng dung tức giận nhìn về một góc trong phòng

Yuki đứng ở đó, lúc ẩn lúc hiện tựa như một bóng ma, khuôn mặt lạnh lùng, tay ôm một con "gió đó" bông, chưa xác định được giống loài.....

Yuki từng mắt về phía Ayumi, đôi mắt trống rỗng không hồn như đang nhìn về phía xa xăm nào, đôi môi mấp máy không thể nào lên tiếng nhưng thế thôi cũng đủ để Ayumi hiểu

"..." Cút

"... .." Đã vào phòng không gõ cửa mà còn kêu tở cút - Ayumi dùng khẩu ngữ đáp lại

"... .." Phòng tở

"... .."

Ayumi đứng lên, từ từ bước đến cánh cửa ra khỏi phòng nhưng chưa kịp té đi đã bị Yuki vốn đang ở nơi góc phòng không biết làm cách nào mà đã đến gần kéo nhẹ tay áo của Ayumi

"....."

"....."

Cả hai im lặng nhìn nhau chằm chằm, không nói năng hay động đậy gì cả, một phút sau Ayumi lấy từ trong túi ra hai cục kẹo đặt lên bàn

"....." Vẫn kéo áo

"....." Đem thứ gì đó nhìn tròn tròn như một viên thuốc đặt lên bàn

"....." Nắm chặt tay áo

"... .." Từ trong bàn tay xuất hiện thêm vài viên thuốc nữa

"... .." Càng ngày càng siết chặt tay áo

"....."

"... .."

Nói chung là cứ như thế vài phút, trên bàn đầy những đồ vật như kẹo, thuốc, thảo dược,.....v.v trong phòng Yuki có gì đều ở trên bàn. Còn tay áo Ayumi, xin lỗi, nhưng nó chỉ còn một mảnh vụn, đầu và thân cách xa nhau.....

"Hai người đang làm gì vậy" Kiyoko nhìn vào, hiểu ra là Ayumi lại thế nữa rồi "Ayu, cậu lại vào NHẦM PHÒNG nữa à" Kiyoko nhấn mạnh chữ nhầm phòng

"Yuki, cậu phải cất những đồ vật đó kĩ hơn chứ, tại sao cậu lại để ở bên ngoài"

"... .." Minh chỉ mới đi có vài tiếng thôi mà

"... .." Minh chỉ lấy có vài thứ thôi mà

Và thế là một trận ồn ào xảy ra, Yuki và Ayumi quỳ trên sàn, Kiyoko thì "ca" bài ca thường ngày

Đó là một khúc nhạc đêm mà ngày nào cũng "nghe" ở mỗi buổi sáng, nhưng mà khi Kiyoko đang định lấy một ly nước uống thì bỗng khựng lại, đi đến cửa sổ rồi nhìn lên bầu trời

Vì sau cơn mưa, bầu trời xuất hiện cầu vồng, đó là chuyện bình thường nhưng Kiyoko có thể thấy được sự kì lạ trong đó, cầu vồng lóe lên tia màu vàng rồi vụt tắt, không ai chú ý.

"Nàng đã đến" Mặc dù chuyện ngoài dự đoán nhưng khuôn mặt của Kiyoko vẫn bình tĩnh nhìn về nơi đó

Sau khi họ đến nơi đây, Kiyoko đã sớm cảm nhận rằng có chuyện gì đó sắp xảy ra nhưng lại không nghĩ rằng là chính nàng đến nơi này, thật chẳng hiểu tại sao, bởi lẽ nàng không có lí do đi ?

"Sắp phải một mối một trận rồi đây" Cô thở dài, những vì sao đã cho cô biết rằng nếu có thể lợi dụng cơ hội này thì bọn cô sẽ.....

"Mong là sẽ được" Từ tận đáy lòng, Kiyoko cầu nguyện, canh bạc này, nếu thắng sẽ có một phần thưởng rất lớn, còn nếu thua.....sợ rằng đến linh hồn cũng chẳng còn, nhưng nếu lỡ mất cơ hội thì không biết đến lúc nào các cô mới có thể.... ..

"Đi thôi" Kiyoko nhìn về phía hai người bạn thân đang quỳ, miệng thốt lên câu nói nhẹ nhàng, từ từ bước ra khỏi nhà

"Hử?" Ayumi nghi hoặc, đi đâu cơ? Dù nghi hoặc như thế nhưng Ayumi vẫn đi theo, cô tin vào người bạn này

"....." Yuki cũng từ từ bước theo

Vào lúc cả ba người bước ra khỏi căn nhà là lúc họ quyết định chơi canh bạc này.....

Ở nơi rừng núi xa xăm, Ami đang định quay về, nhưng rồi nàng dừng lại vì nàng nghe được một tiếng la kêu cứu

"Tránh xa ta ra, đồ quái vật"

Tiếng kêu thất thanh vọng vào tai nàng, nếu là bình thường có lẽ là nàng đã bỏ qua và đi tiếp nhưng có lẽ vì hôm nay, nàng đang sa sút tinh thần hoặc có lẽ là vì bản năng thúc đẩy cho nên nàng từ từ đi về phía tiếng kêu đó

Nói là từ từ nhưng thực chất thì chỉ trong vài giây nàng đã đến nơi đó rồi

"Tránh xa ta ra, đồ khốn kiếp" Tiếng kêu càng lúc càng run rẩy có lẽ là vì quá sợ hãi.....

Ở phía đó, có một người con gái, khuôn mặt xấu xí, vết bớt màu đen hầu như đã chiếm cứ con mắt phải, mái tóc được cột lên đáng lẽ rất gọn gàng nhưng bây giờ thì rối loạn như ổ quạ

Trước mắt cô là một con quái vật, đầu sư tử, thân mình dài màu xanh nhìn như là rắn, móng vuốt dài và sắc nhọn, răng nanh tựa như một con dao có thể cắn nát mọi thứ, đôi mắt mang theo một vẻ cuồng nộ, mình đầy sát khí như muốn ăn tươi nuốt sống người phía trước

Đúng vậy, người con gái đó là Ayumi, ngày thường mạnh mẽ thế nào thì bây giờ yếu đuối thế đấy.

Con quái vật bước đến gần Ayumi, càng ngày càng gần, nhưng đáng thương thay, đôi móng vuốt sắc nhọn còn chưa kịp chạm đến con mồi thì vụt một cái, chỉ thấy trên mặt đất xuất hiện đôi bàn tay ghê rợn thêm "một chút" máu làm nền

Máu tươi bắn lên trên mặt Ayumi, người cô cứng đờ, không động đậy, nhìn vào như là rất sợ hãi nhưng thực chất, cô đang thầm kêu "Đơ bản"

Ami thấy vậy, đôi mắt đen nhánh hiện lên tia phẫn nộ, từ khi nào mà đám quái vật này lại lộng hành như vậy? Không phải có kẻ giám sát sao? Thật vô dụng mà!

Con quái vật kia sau một hồi tiếp nhận thông tin rằng tay mình đã không còn là một bộ phận trên cơ thể, hấn nhìn về phía con người kia, tức giận ré lên một tiếng

"Người là kẻ n...."

Chưa dứt lời, thì khắp người hấn bỗng dưng cháy lên, cảm thấy được sức nóng hấn hoảng hốt muốn dập tắt, tiếc rằng dù làm thế nào đi chăng nữa thì ngọn lửa kia cũng không tắt, trước khi bị thiêu cháy hoàn toàn hấn đã tự hỏi "Người này là ai". Nhưng đáng tiếc là không ai trả lời cho hấn cả.....

"Cô không sao chứ" Ami nhìn về khuôn mặt hoảng sợ của người kia, nhẹ nhàng hỏi

"... .."

Đáp lại nàng là một hồi im lặng, "có lẽ là do hoảng sợ quá" Ami nghĩ thế

Ami từ từ tiến lại gần người ấy, giờ đôi bàn tay ngọc ngà của mình lên, lòng bàn tay nàng lóe lên một tia sáng bay về phía Ayumi, đúng lúc Ami nghĩ rằng cô ta sắp ngất đi thì Ayumi nhìn về phía nàng, giọng nói mang theo phần run rẩy

"Nó, nó là cái thứ gì"

Ami giật mình, người này không ngất đi có nghĩa là ma thuật của mình không có tác dụng sao, người này.....

"Linh hồn của cô ta thật mạnh mẽ, có lẽ cô ta có thể...."

Ami bỗng nhớ đến gì đó rồi mỉm cười nhìn về phía con người kia

Đáng tiếc Ami không biết rằng Ayumi chỉ cần một thoáng chốc là có thể "đi" từ nhà cho đến nơi đây và cũng chẳng biết rằng, ở nơi nào đó, nấp trong bóng đêm là người con gái âm thầm mỉm cười vì kế hoạch thành công

Và thế là Ami đã bị lợi dụng cho mục đích của người nào đó, chỉ vì bản năng mách bảo mà nàng chính thức mở đầu cho một cuộc rắc rối để rồi sau này cũng vì việc làm đó mà sự thật mới được hé lộ

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Minh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương 8

Xa xa ở khu rừng Kami, nằm giữa ranh giới Xà Thần quốc và Minh quốc ở Minh Giới. Có một vị Nữ hoàng rất xinh đẹp, là thần trong mắt những tinh linh, là sứ giả của thiên nhiên, người ta thường gọi nàng là Nữ Hoàng Tinh Linh - Tuyết Y

Dạo này Ayumi hay mơ thấy một giấc mơ rất đáng sợ, nó đều là những kí ức từ thời thơ ấu, vui vẻ, hồn nhiên. Tiếp đó là lúc Ayumi lên 15, có tình bạn, tình yêu, tình thân, hạnh phúc nhường nào. Nhưng đáng tiếc, một hình ảnh thoáng qua, trên mặt đất nơi ấy, trước mắt chính là những cái xác nhuộm màu đỏ tươi.....Tình bạn mất đi, vì bọn chúng, tình yêu mất đi, cũng là vì bọn chúng. Trong giấc mơ, Ayumi âm thầm thề sẽ giết hết bọn chúng, những kẻ tự coi mình là Ánh Sáng kia, vào mỗi lúc thế như thế, cô ấy tỉnh giấc, từng giọt nước mắt vẫn còn đọng trên má.

"Lại là giấc mơ ấy" Cô đã mơ bao nhiêu lần rồi nhỉ, mỗi một lần mơ thấy giống như mỗi một lần nhắc nhở không bao giờ được quên đi mối thù ấy vậy....

Lau đi giọt lệ ở trên má, Ayumi vệ sinh cá nhân rồi đi xuống lầu, không lâu nữa đâu, kể từ khi ngày đó trôi qua là đã 3 ngày rồi và Kiyō đã nói nhiều nhất là vài ngày nữa, họ sẽ lại xuất hiện, Kiyō đã nói là chắc chắn 90%, nhưng đương nhiên đối với cô nó luôn là 100 rồi

"Ồ, Ayu, sao hôm nay cậu thức sớm vậy, chuyện lạ đó nhá" Kiyoko cười trêu đùa

"Thấy ác mộng mà thôi"

"Vậy sao, đã thức rồi thì kêu Yuki dậy giùm tớ đi" Kiyoko không tiếp tục tra cứu nữa, một người mạnh mẽ như Ayu mà còn nói là ác mộng thì dùng đầu gối cũng nghĩ ra được là mơ cái gì rồi, Kiyoko bỗng nhiên thờ dài

"Mơ tiếp đi, còn lâu tớ mới kêu nó dậy" Ayumi hừ một tiếng

"....." Có cái gì đó động đậy ở ghế kế bên

"....." Cái con nhỏ đó ở đâu ra vậy trời?

"Yuki, cậu đã thức rồi sao không nói sớm làm cho tớ chút nữa đã lên kêu cậu dậy rồi" Kiyoko cười nhìn vào ghế kế bên Ayumi, tay thì vẫn xào nấu như thường

"....." Cậu định đi lên hồi nào, rõ ràng là kêu tớ đi mà

"Của hai người đây, ăn lẹ đi, ăn xong chúng ta sẽ có việc làm đấy"

"Hừ, làm gì cơ" Ayumi vừa ăn vừa hỏi

"Bí mật"

"Lại nữa rồi" Đối với việc này Ayumi cũng không có gì ngạc nhiên cả, đôi khi Kiyoko luôn bí ẩn như vậy

"Đúng vậy, ăn xong đi và rồi chúng ta sẽ đi đón tiếp những vị khách không mời" Kiyoko trong lòng âm thầm mỉm cười

"Là cô ta đó, anh nhìn xem, có phải linh hồn của cô ta rất mạnh mẽ phải không" Ở nơi xa xa trong khu rừng ngày trước, Ami đang nấp ở đâu đó, nhìn vào thiếu nữ mà nàng đã gặp trước kia, nói với thanh niên kế bên

"Ừ, rất mạnh mẽ" Michio nói nhưng đầu óc thì lại đang nghĩ về người con gái đó

Anh ta không phải là người dễ dàng trúng tiếng sét ái tình mà cho dù có trúng đi nữa thì cũng là với những cô gái xinh đẹp ít nhất thì cũng là thanh tú, nhưng mà kể từ khi anh gặp cô gái xấu xí kia, lúc nào cũng nhớ về cô ta, thật không hiểu vì sao nữa....

"Anh nghĩ cô ta có thể không?"

"Muốn làm việc này chúng ta cần đến 5 người có linh hồn mạnh mẽ nhưng lại không có ma lực nào, chúng ta mới có 2, thêm vào cô ta nữa là 3, tìm đâu hai người còn lại đây?"

"Vội lại cô ta là người của Nhân giới, mà điều kiện của chúng ta là người Minh giới cơ mà...." Michio cảm thấy hơi lo lắng

"Không sao, chỉ cần cho cô ta uống máu của em hay là của người Minh giới khác là được, mặc dù là làm thế chỉ cho cô ta một chút mùi của Minh giới, tuy không đáng kể nhưng như thế cũng có thể chấp nhận được mà"

"Được thôi vậy, tùy em" Michio xoay người chuẩn bị đi

"Khoan, đợi đã, anh nhìn xem"

"Hừ"

"Kế bên cô ta, anh cảm nhận thử xem, linh hồn của hai người đó...." Nhìn vào viên ngọc cầm trên tay đang phát ra ánh sáng, chẳng lẽ Thần Sáng Tạo đang giúp cô sao

Nhìn vào ngọc linh hồn, viên ngọc được chế tạo đặc biệt để cảm ứng sự mạnh mẽ của mỗi linh hồn đang phát ra một luồng ánh sáng dữ dội, Michio vui mừng, mẫu hậu có lẽ được cứu rồi....

Đáng lẽ là không cần viên ngọc đâu nhưng không hiểu tại sao, bọn họ không thể cảm nhận được linh hồn của những người kia, đương nhiên họ không quan tâm những điều đó, có thể là do những người đó có thể chất kì lạ đi, cái thứ họ quan tâm bây giờ là họ có thể cứu được mẫu hậu (dì) rồi

Nếu không phải Ami thì triển ra thuật phá bỏ trí nhớ, nếu không phải Ami vì tưởng cô ta là một con người bình thường mà chỉ dùng một chút ma lực thôi, thì có lẽ họ cũng không biết mà tiêu tốn rất nhiều thời gian để tìm kiếm rồi

"Nhưng quan trọng là làm sao để họ theo chúng ta đây" Ami mở miệng hỏi, chuyện này có vẻ khó khăn....

"Đầu tiên là thương lượng với bọn họ trước, nếu họ không chấp nhận thì dùng vũ lực" Michio nói nhẹ nhàng tựa như là không có chuyện gì xảy ra cả

"Michio, nếu như bọn họ tâm sinh bất mãn thì quá trình không thuận lợi mà còn có thể tạo ra tác dụng phụ nữa, vội lại còn hơn 1 năm nữa mới tiến hành mà, chúng ta nên dành thời gian thuyết phục xem có hiệu quả hay không" Ami cảm thấy thật là đau đầu, phải làm gì đây, nếu họ cần vàng bạc châu báu thì không sao nhưng nếu họ tham lam hơn thì mệt lắm đó!

"Sao cũng được, anh về xem mẫu hậu đây" Michio xoay người biến mất, trước khi biến mất còn không quên nhìn người con gái kia

Ami nhìn về phía bọn họ, nàng thờ dài một cái rồi cũng biến mất

Ở phía xa xa, nơi bọn họ đang nhìn, Ayumi đang rất là không vui khi bị bắt đến khu rừng này nhưng cũng không thể làm gì vì đó là mệnh lệnh của Kiyo "đáng yêu"

"Chúng ta về được chưa vậy, tớ mệtttttttt" Ayumi nhìn về phía Kiyoko, rõ ràng là chúng đi rồi mà?

"....."

"Được rồi, về thôi, chuẩn bị diễn một tuồng kịch nhé, làm sao để họ coi chúng ta như những người bình thường" Kiyoko cẩn thận nhắc nhở

"Rồi rồi, cứ nói mãi" Ayumi xoay người ra đằng sau rồi biến mất, tốc độ này phải nói là rất nhanh, không phải là tốc độ một người bình thường nên có

"... .."

"Haizz, không biết nghe có lọt tai không nữa đây" Kiyoko bỗng dừng cảm thấy bất đắc dĩ, không biết nên vui hay buồn khi có hai người bạn như thế này đây,....à mà Yuki đâu rồi...

"... .."

"... .."

"... .."

"Yuki, cậu buồn ngủ đến mức này à" Kiyoko đi đến lay lay Yuki dậy, thật là....

"....." Đôi mắt đang nhắm bỗng dung mở ra kèm theo một tia sát khí rồi nhanh chóng biến mất với thân thể cũng biến mất theo

"Không biết chừng nào cậu mới sửa được tính mê ngủ này nữa" Kiyoko cười rồi cũng biến mất

Ami và Michio không biết rằng, tuy giọng nói của họ rất nhỏ, người bình thường không thể nghe được nhưng đáng tiếc, kẻ mà họ theo dõi không phải là người bình thường, cái giá của sự coi thường chính là cuộc hội thoại của họ đều đã bị những đôi tai kia nghe hết rồi

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Minh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Điều Kiện

Hôm nay là một ngày u ám, bầu trời tối sầm tựa như muốn mưa, đứng trước bọn Kiyoko bây giờ là một thiếu nữ xinh đẹp, mái tóc mang một màu vàng cao quý dài đến đầu gối, đôi mắt đen nhánh, mặc một bộ quần áo màu trắng, nhìn nàng thật thuần khiết giống như là một thiên sứ được phái xuống mang phúc cho loài người vậy, khác hẳn với thời tiết bên ngoài

"Chỉ vậy thôi, chỉ cần là điều kiện tôi có thể thì tôi sẽ đáp ứng" Đôi môi hồng mở ra rồi nhanh chóng khép lại, đó là một giọng nói thế nào nhỉ? Thật nhẹ nhàng và quyến rũ

"Tại sao chúng tôi phải đi theo cô chứ, lẽ cô lừa chúng tôi thì sao? Đã là thời nào rồi mà còn những chuyện ảo tưởng như thế chứ" Kiyoko mở miệng nói

"Không bao giờ, nếu như các cô không tin, tôi sẽ cho các cô xem" Vừa dứt lời, Ami đưa bàn tay thon dài của mình ra rồi bỗng lòng bàn tay của nàng phát sáng, ánh sáng nhìn như là một quả cầu nhỏ vậy

Thấy ánh mắt kinh ngạc của họ, Ami âm thầm thở một hơi, tốt rồi, mong là họ sẽ đồng ý

"Không...không thể nào, làm sao có chuyện đó được" Ayumi "kinh ngạc" mở to mắt ra, âm thanh nghe có phần run rẩy

"Nói như vậy, cô có thể cho chúng tôi những gì chúng tôi muốn, đúng chứ" Kiyoko mỉm cười, ánh mắt lộ ra vẻ tham lam

"Đúng vậy, chỉ cần các cô theo chúng tôi một năm thôi và đương nhiên thứ các cô muốn phải là thứ tôi có thể làm" Ami cười nhẹ, nụ cười như ánh sáng chói lòa khắp nơi

"Tại sao chúng tôi phải đi theo cô chứ, lẽ như cô có ý đồ xấu thì sao, không thể ở đây cho đến khi các cô cần rồi mới đi à, 1 năm lận đấy"

"Tôi biết, 1 năm đối với các cô rất dài, chúng ta có thể đợi đến ngày đó rồi mới đi nhưng chúng tôi có "khá" nhiều kẻ thù, nếu như họ biết chúng tôi cần các cô thì họ.....nói chung là chúng tôi muốn bảo vệ các cô, đừng lo, chúng tôi không bạc đãi các cô đâu, bất kì thứ gì các cô muốn, chúng tôi sẽ cố

gắng đáp ứng hết tất cả "Ami nói một hơi dài, lòng cầu mong bọn họ đáp ứng đi

"Được thôi, tội này tin cô vậy, nếu như cô có thể làm như lời cô nói" Kiyoko vừa cười vừa nói, ánh mắt như ẩn như hiện về tham lam

"À...được, ngày mai chúng tôi sẽ đến đón các cô" Ami hơi hoảng hốt, không nghĩ rằng bọn họ đáp ứng nhanh như vậy nhưng nhìn về "tham lam" của Kiyoko, trong lòng thâm hiểu, thì ra là vậy, đúng là chỉ cần có tiền là được, làm cho nàng lo sợ một lúc lâu

"Tùy cô"

"À mà, còn điều kiện thì sao?"

"Chúng tôi chưa nghĩ đến, chừng nào xong việc này thì chúng tôi sẽ nói"

"Vậy cũng được, tôi đi đây" Ba người, ba điều kiện, mong không có gì quá đáng cả

Vừa dứt lời, bóng hình người con gái xinh đẹp biến mất

Mà ở phía xa xa, nóc nhà đối diện có một bóng người đang nhìn về phía Ayumi, miệng khẽ nhấp nháy

"Giống nhau cả thôi, thật chẳng hiểu"

Bóng người ấy chính là Michio, bây giờ trong lòng anh ta đang rất rối loạn, người cô gái đó, cũng tham lam, cũng ham mê giàu có như bao người, vậy thì.....tại sao anh lại..... Khẽ thở dài rồi bóng hình đó cũng biến mất, để lại một bầu trời u ám

"Xong rồi, thoải mái quá" Ayumi hét to lên

"Ayu" Kiyoko liếc mắt qua người đang nằm dài trên bàn kia

"Rồi, rồi" Rõ ràng là ánh mắt theo dõi biến mất rồi mà, sao Kiyoko lại nóng tính như thế

Đưa mắt nhìn người kế bên, cho dù trời có sập đi nữa thì nó vẫn có thể ngủ được, bó tay rồi, muốn hỏi bí quyết quá đi à...

"Đi ngủ đi, sáng sớm đón khách"

"Rồi, rồi" Chắc, lại phải dậy sớm

"....." Ngủ sẵn rồi

Vào phòng của mình, Kiyoko thấy khá là lo lắng, sắp phải đi khỏi nơi đây rồi, không biết là việc mình làm có đúng không nữa

Ở phòng kế bên, Ayumi cũng lo lắng không kém, về bất cần đời lúc này đã hoàn toàn biến mất, Ami đến rất bất ngờ nhưng với kinh nghiệm diễn kịch bao lâu nay thì Ayumi vẫn rất bình tĩnh, những gì Ami nói tóm gọn lại là: Cần 5 người có linh hồn mạnh mẽ nhưng lại không có ma lực, muốn các cô đi theo nàng đến Minh giới, đến đó rồi nàng sẽ giải thích sau, còn lí do cần 5 người? Là vì Hoàng Hậu bị bệnh nặng, nhà tiên tri nói cần họ để chữa bệnh, nếu họ đồng ý thì sẽ cho mỗi người một yêu cầu, muốn gì cũng được nhưng phải nằm trong khả năng, chỉ vậy thôi...

Nhưng điều làm Ayumi lo lắng là, "Người đó" bị bệnh nặng đến mức như vậy sao? Sẽ không sao đúng không?"

Mang theo suy nghĩ đó, đôi mắt từ từ khép và rơi vào giấc ngủ

Sáng sớm tỉnh mơ, à không, thậm chí còn chưa sáng nữa, Ayumi đã bị kêu dậy, nhìn vào cây kim đồng hồ đang chỉ số 3, Ayumi thầm chửi, biết là sớm nhưng có cần sớm như vậy không?

Làm vệ sinh cá nhân xong, cô xuống lầu, ở nơi đó cô thấy Kiyoko, Yuki(hiếm thấy khi nào nó thức) và người hôm qua nói chuyện với các cô, người thiếu nữ tóc vàng kia

"Xong chưa, nếu xong rồi thì chúng ta đi" Ami mỉm cười nhẹ nhàng như một đóa hoa chớm nở

Nói xong, ánh sáng bỗng lóe lên, chớp mắt đã thấy ở khu rừng hôm bữa

Nhìn vào những ánh mắt "kinh ngạc" kia, Ami khẽ nói "Chúng ta sẽ bắt đầu ở chỗ này"

Xung quanh là những người mang áo giáp kỳ sỡ màu vàng, trên ngực có khắc một bông hoa hồng, đứng nghiêm chỉnh, ngoài ra còn có hai người nữa, một là người thanh niên tóc vàng, hay còn gọi là Michio, nhìn đến hắn là Ayumi cảm thấy như là có thứ gì đó rục rịch ở trái tim mình, kìm nén cảm xúc, Ayumi cố gắng đưa một ánh mắt "hận thù" đến hắn

Michio cảm thấy có cái ánh mắt nào đó nhìn mình, quay đầu lại thấy người con gái xấu xí kia thì nhếch miệng cười khiêu khích, ít ra cô ta là người thông minh, anh còn tưởng là cô ta muốn chạy lại đây chất vấn anh rồi muốn đuổi anh ra khỏi chỗ này chứ, nếu là thế thật thì.....

Người kể bên nhìn qua, khuôn mặt quen thuộc, hẳn chính là người Yuki đã cứu ở nhà thờ! Nhìn vào "chàng trai" kia, đó là người đã cứu mình sao? Tại sao người cứu mình không phải là người đẹp hơn nhỉ?

"Anh Michio, anh Hitori, chúng ta đi thôi" Giọng nói của Ami vang vọng đến tai hai người kia

"Anh nghe thấy rồi" Michio mỉm cười đi tới, ở phía sau Hitori cũng đi theo

Bọn họ bước vào trong một ngôi nhà, vừa mới bước vào, ngôi nhà bỗng bay lên rồi biến mất vào trong không gian liên kết giữa Nhân Giới và Minh Giới

"Nếu như họ có một chút ma lực thì không phải nhanh hơn sao" Michio thở dài, dùng nhãn truyền tống có thể chớp mắt đến nhưng cần một ít ma lực, tuy không đáng kể nhưng một ít cũng là một ít với lại nhãn chỉ có thể truyền tống một người thôi, nói đi thì cũng phải nói lại, nếu họ có ma lực thì cũng đâu cần họ ở đây

Ở bên kia, Ami đang dạy ngôn ngữ Minh Giới cho họ hay còn gọi là Minh ngữ

"Từ bây giờ cho đến khi đến nơi cần 3 tiếng, nhiều đó cũng đủ để dạy những từ ngữ cơ bản cho các cô rồi" Ami cười

Ayumi: Tại này không cần dạy có được không? Biết hết rồi thì dạy làm gì nữa?

Dù trong lòng gào thét nhưng bên ngoài vẫn tỏ vẻ nghe theo

Chỉ 3 tiếng ngắn ngủi thôi, họ sẽ đặt chân đến thế giới quen thuộc năm xưa, cái nơi hạnh phúc nhưng cũng khổ đau này....Haizz, sao bỗng nhiên cảm thấy mệt mỏi quá.....

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Minh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Thế Giới Ma Pháp (1)

"Chúng ta đến nơi rồi" Ami cất tiếng nói nhẹ nhàng tựa như tiếng chim hót vào đầu xuân

"Đi thôi" Bước đến chỗ cánh cửa, Ami bỗng dừng nhảy xuống

Từ bên ngoài nhìn vào, ngôi nhà đang ở trên không, phía dưới là mặt đất bằng phẳng, từ đây nhìn xuống không phải là chỉ cao bình thường thôi đâu, nhảy xuống là chết như chơi nhưng việc này đương nhiên không ăn nhằm gì với mấy người kia rồi

Sau khi những người đó đều nhảy xuống hết, bỏ lại bọn Yuki một mình, cảm giác như là họ đã hoàn toàn quên trên đây có người "không thể" nhảy xuống được

Ayumi (= _ =) : Chẳng lẽ là phải nhảy xuống thật sao

Kiyoko (^ _ ^) Là một người thiếu nữ không bình thường nhất vùng, cậu nhảy xuống trước đi Ayu....

Ayumi (= _ =)

Yuki (- _ -) Vẫn đang ngủ

Và thế là Ayumi đáng thương của chúng ta dưới sự "uy hiếp" của người bạn thân bao năm đã hoa hoa lệ lệ "hì sinh"

Ở dưới kia

"Thôi rồi, em quên là họ vẫn còn ở trên" Ami giật mình, cảm thấy thật là áy náy khi bỏ quên họ ở trên đó, không biết là họ có tức giận không nữa

"Đề anh đi lên cho" Michio cười nói

Nhưng anh chưa kịp làm gì cả thì bỗng dừng trên trời rớt xuống một thứ gì đấy nhìn khá là giống một.....người

Giơ tay lên bắt lấy người đó, Michio khá là ngạc nhiên, không nghĩ là cô ta gan dạ đến thế, từ trên đấy nhảy xuống theo góc nhìn của một người Nhân Giới thì chắc chắn là sẽ chết, vậy mà cô ta vẫn nhảy

"Cho tôi xuống được không??" Giọng nói tuy không hay lắm nhưng cũng đủ để Michio thoát khỏi suy nghĩ, anh bất thành linh thả tay ra

"Bịch" Tiếng móng chạm đất cùng với tiếng kêu đau của Ayumi cũng không thể làm Michio cảm thấy áy náy về hành động vừa rồi, cho dù là ai đi nữa anh cũng sẽ làm vậy thôi

Nhưng anh không biết hành động vừa rồi và nhiều hành động sau này đã triệt để làm Ayumi ghi thù và mở đầu cho cuộc "trả thù" mai sau

Vậy nên mới nói, không nên chọc giận con gái, nhất là con gái "âm hiểm" (~3~)

"Nè, anh biết gì gọi là "nhẹ nhàng" không thể?" Ayumi tức giận, cho dù tôi không đẹp đi nữa nhưng cũng phải biết "thương hoa tiếc ngọc" chứ

"Được rồi hai người, mà nè, tôi hỏi cô, hai người kia đâu" Hitori lên tiếng hòa giải, nếu để cho cô ta tức giận thì mệt lắm, dù gì cô ta cũng là một trong năm người quan trọng mà mình rất cần mà

Giơ ngón trỏ chìa lên trên "Ồ trên, một đứa mặc váy, một đứa đang ngủ, không nhảy xuống được" Ayumi chậm chậm nói tựa như là việc nhảy xuống rất bình thường, điều này khiến cho những người sống tại nơi gia tộc "ăn thịt người" như Hitori, Ami và Michio cảm thấy có phần nghi ngờ

Ayumi vừa dứt lời Hitori đã biến mất

Ở trong ngôi nhà, Hitori xuất hiện, nhìn thấy trước mắt là hình ảnh một người "con trai" đang nằm ngủ, khuôn mặt đầy tàn nhang, nếu là trong mắt người Nhân Giới là bình thường thì trong mắt Hitori - người của thế giới khác và đã thấy qua bao nhiêu mỹ nam, mỹ nữ, thì dung mạo này, không phải là tử xấu xí có thể tả hết được, cái con "gi đố" bông mà Yuki hay ôm ở nhà cũng không thấy đâu

Ở phía bên kia, đang ngồi trên ghế là một người thiếu nữ, thắt tóc hai bím, mang một đôi mắt kính dày và đôi mắt trái có một vết sẹo trái từ trên xuống, có vẻ khá dài, cô đang cầm một quyển sách mang tựa đề "Minh Giới-Giới thiệu sơ lược", ngồi đọc có vẻ say sưa, không quan tâm đến ai, thậm chí Hitori đến cũng không biết hoặc biết nhưng cũng không quan tâm

Kiyoko đóng cuốn sách lại rồi cười với Hitori, không mang chút giả tạo nào, nó sẽ là một nụ cười hiền hòa và xinh đẹp nếu như trên khuôn mặt cô không có vết sẹo dài kia

"Chúng tôi có thể đi được chưa?" Giọng nói thật bình thường như bao người nhưng chính âm thanh này đã kéo Hitori trở về với thực tại

"Ừ, xin lỗi, chúng ta đi thôi" Hitori giật mình

"Vậy còn "anh ta" Hitori chỉ vào người đang ngủ kia

"....."

Kiyoko bước lại gần Yuki, lay lay cánh tay người đang ngủ mê kia, đôi mắt Yuki từ từ mở ra, ánh mắt trống rỗng, trong suốt mang màu đen nhánh tựa như là pha lê

"Đi thôi, Yuki"

Yuki từ từ đứng lên, động tác chậm rãi, nhìn như người không hồn

"Anh là Hitori đúng chứ? Đi thôi" Kiyoko mỉm cười, vẫn là cái nụ cười đó

"Ồ..ừ, cô cứ nhảy xuống, không cần lo đâu"

"Cảm ơn" Kiyoko cười và bước đến bên cánh cửa, nắm lấy tay của Yuki

Hitori cũng đi theo "Đừng sợ, sẽ không có chuyện gì"

"... .." Sợ? Nếu như sợ cái độ cao chỉ như thế này thì không biết cô chết bao nhiêu lần rồi. Mắt nhìn vào Hitori, Kiyoko cảm thấy sau này phải tìm cách hạn chế gặp Michio, Ami và Hitori mới được, bọn họ đều là những người thông minh, nếu như mình lỡ lộ ra việc gì đó, dù chỉ là chi tiết nhỏ thì cũng không xong đâu

Cầm tay Yuki, Kiyoko nhảy xuống, dù xung quanh toàn gió với gió nhưng váy của Kiyoko vẫn lặng yên, không di chuyển gì cả, còn mặt của Yuki thì đơ vẫn hoàn đơ

Ayumi nhìn lên bầu trời, thấy hai người bạn thân đang rơi xuống, đích đến là chỗ mình đứng, Ayumi âm thầm lùi lại....

Bỗng dưng, một trận gió bất ngờ bay đến, bao bọc hai người lại, tốc độ rơi xuống cũng trở nên chậm lại, chân của Kiyoko và Yuki cũng từ từ chạm đất

"Sao lâu vậy, anh Hitori" Ami nhú mày, nhìn Hitori ở bên cạnh Michio

"Thôi, không sao đâu, đi thôi" Hitori chưa kịp trả lời thì Michio đã chen ngang

Ayumi đi đến bên Kiyoko, đứng ở bên trái, Yuki thì đứng ở bên phải

Đoàn người dưới sự hộ tống của "binh đoàn Hoa Hồng" (tên Ayumi đặt chỉ đám kỵ sĩ mang bộ giáp có khắc hình hoa hồng trước ngực) đã an toàn đến một cánh cửa có khắc hình một con phượng hoàng màu đỏ đang vươn cánh, nhìn như sắp bay đi, trông rất sống động

"Các người đi trước đi, để ta đưa bọn họ về" Ami cất tiếng nói, khác hẳn giọng nói nhẹ nhàng lúc trước, giọng nói này có phần uy nghiêm hơn

"Vâng, thưa Thánh nữ" "Binh đoàn Hoa hồng" cất tiếng nói đồng thanh rồi toàn bộ biến mất

Sau khi "Binh đoàn Hoa hồng" biến mất, Ami quay lại nhìn vào nhóm Kiyoko và nói

"Sau khi qua cánh cửa này, chúng ta sẽ chính thức đến Minh Giới, tôi chỉ có lời này muốn nói đến các cô" Ami mỉm cười, giơ lên cây quyền trượng đang cầm trên tay

"Chào mừng đến Minh Giới" Ami nói với giọng đầy tự hào

Kiyoko vẫn mỉm cười như cũ nhưng ai biết trong nụ cười đó ẩn chứa thứ gì, chỉ biết là đôi mắt Kiyoko bây giờ chỉ còn cảm giác cay cay, cô đang cố gắng ngăn cho những giọt nước mắt rơi xuống và giữ cho khuôn mặt bình thường

Yuki vẫn im lặng, khuôn mặt của Ayumi vẫn như cũ, không có một chút gì gọi là dao động cảm xúc cả.....

Cả ba đều âm thầm thêm một câu

"Chào mừng đã quay về, Minh Giới....."

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Minh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Thế Giới Ma Pháp (2)

Dưới sự dẫn đầu và "bảo kê" của Ami, Kiyoko, Yuki và Ayumi đã thành công có được "thẻ chứng nhận", thẻ này có màu đỏ, phía trên có khắc tên, đừng xem thường cái này, nó là một cái thẻ rất đặc biệt, nếu người nào đó bị phát hiện là không có "thẻ chứng nhận" thì sẽ bị tử hình tại chỗ, còn giả sử nếu như giả mạo thẻ? Không bao giờ có chuyện đó, đằng sau thẻ có hình một con phượng hoàng đặc trưng cho Minh Giới, nó chính là dấu hiệu thật giả, vì chỉ có "Xưởng chế tác Hoàng gia" dưới tay Hoàng tộc mới biết cách chế tạo thôi....

Dù không hiểu lý do tại sao mà Ami lại phải giải thích tường tận như thế, nhưng "im lặng là vàng", tốt nhất là không nên nói cái gì cả

Bước qua cánh cửa là một thế giới mới, ở đâu cũng thấy những ma pháp lấp lánh sắc màu, có người thì đang cười giỡn với người bạn kế bên, có những bà mẹ đang nắm tay con của mình, còn có những người rất kì lạ như là một chàng trai đang dang đôi cánh màu xanh lá bay trên bầu trời rộng lớn, như là một cô bé nhỏ bé, xinh xắn, sẽ là một hình ảnh đẹp nếu như kế bên không phải là một con sư tử to lớn hơn cô bé gấp mấy lần với hàm răng nhọn hoắt và chiếc đuôi là một con rắn dài màu xanh.....

Những kiến trúc ở đây cũng rất kì lạ, có những ngôi nhà giống như cổ đại, cũng có những ngôi nhà giống như hiện đại, xen kẽ lẫn nhau, còn có những ngôi nhà cao vọt lên trên tầng mây, có những ngôi nhà trông rất kì dị, và đặc biệt nhất là những đồ vật máy móc ở đây rất là tiên tiến, ví dụ như là bạn đang ăn một xiên que gì đấy, ăn xong bạn trực tiếp quăng cái xiên đó ra đường thì lập tức sẽ có một con robot nhỏ sẽ đến và dọn dẹp, thế nên ở đây luôn luôn sạch sẽ

Những cửa hàng thì toàn bán những đồ kì dị, như là cửa hàng bán "nhân cải trang", cửa hàng làm "Minh tạp", cửa hàng bán "vật không gian", cửa hàng bán "thuyền truyền tống",.....v.v

Nhìn xung quanh, đôi mắt của Kiyoko lộ vẻ "ngạc nhiên", Ami mỉm cười nhìn cô

"Từ đây cho đến đây khá xa, cho nên chúng tôi sẽ mang các cô bay đến đây, được không" Ami nhìn vào Kiyoko, sau một khoảng thời gian ngắn nàng quan sát thì rút ra kết luận, chỉ cần Kiyoko nói thì hai người kia sẽ không ý kiến...

"Sao cũng được, nếu như cô không phiền" Kiyoko mỉm cười, thái độ này làm cho Ami rất hài lòng, so với Ayumi tính tình nóng nảy và Yuki im lặng thì Ami thích Kiyoko hơn nhiều.

"Đương nhiên là không"

Vừa dứt lời sau lưng Ami xuất hiện một đôi cánh màu vàng, nàng bay lên, giống như có một bàn tay vô hình nắm lấy, Kiyoko cũng bay theo

Kế bên Kiyoko là Ayumi và Yuki cũng bay lên, nhưng không phải là do Ami mà là do Michio và Hitori, sau lưng Michio là đôi cánh màu đỏ còn Hitori thì không có, nói cách khác thì đôi cánh của anh có màu trong suốt, ba đôi cánh có vẻ giống nhau nhưng khí chất thì lại khác, Ami là cao quý, Michio là mạnh mẽ, Hitori là xa cách, thậm chí là có vẻ không thật.....

Cả sáu người cùng bay trên bầu trời xanh rộng lớn, ở trên đây, gió thổi như tát vào mặt....

Đương nhiên, gió không thể nào "tát" đến họ được vì Michio đã tạo nên một màn chắn trong suốt bao bọc ba người lại, còn vì tại sao chỉ ba người thôi á? Là vì gió này, đối với người Nhân Giới thì giống như "tát vào mặt" thật, nhưng đối với họ, gió như thế này có cũng như không, chẳng ảnh hưởng gì cả....

Bay khoảng năm phút, không biết là bao nhiêu km/giờ, chỉ biết là rất nhanh, phía trước xuất hiện một tòa nhà rất cao, cao không thấy nóc, nhìn có vẻ cổ xưa nhưng cũng rất chắc chắn, có lẽ là từ đời tổ tiên truyền xuống.

"Đến rồi, đây là nơi ở mới của các cô" Ami cười, tay đang trống không bỗng nhiên xuất hiện hai chiếc kẹp tóc và một chiếc nhẫn hình bông hoa hồng, nhìn có vẻ rất giống chiếc kẹp tóc mà Ami đang đeo trên mái tóc mình chỉ khác một chỗ, Ami là màu đỏ thắm, còn ba chiếc này là màu hồng

Ami đưa cho ba người, phân biệt là hai chiếc kẹp tóc cho Ayumi và Kiyoko, một chiếc nhẫn cho Yuki

"Các cô đeo những thứ này vào, nó chính là thứ đại diện cho thân phận khách quý, kẹp tóc cho nữ nhân, nhẫn cho nam nhân, những ai không mang những thứ này, các cô có quyền sai khiến họ, chỉ cần không quá đáng là được, còn những ai mà mang đều là những người thuộc huyết thống gia tộc, chỉ cần các cô không làm gì họ thì họ sẽ không làm gì các cô cả, trừ khi họ muốn chống lại mệnh lệnh của tôi" Ami nói một hơi dài rồi nhìn vào ba người Kiyoko

Chỉ là khi nàng đưa mắt nhìn thì thấy được Kiyoko đang cười mỉm với Yuki, khuôn mặt tràn đầy vẻ bất đắc dĩ, còn Ayumi thì cười đều, ừ, là cười đều đấy, cả hai đều nhìn Yuki rồi nhìn vào cái nhẫn hình hoa hồng trên tay cô

Ami cảm thấy khó hiểu, nàng đã làm gì sai à?

(Nhỏ tác giả: Không sai đâu (→_→))

Đáp xuống một nơi vắng người, ở trên một đường rộng lớn, bầu trời không còn xanh biếc nữa, mà thay vào đây là một màu trắng nhìn giống như đang ở trong một không gian độc lập vậy, phía trước là một cánh cửa có hình một bông hoa hồng đỏ thắm, không có ai canh gác cả, xung quanh cũng không có một ai, hay nói chính xác là không ai dám đến đây cả vì nơi đây là một cấm địa, phải, tuy xung quanh nơi đây không có ai, nhưng ở ngoài cái không gian này, có rất nhiều bóng người đang tàng hình, bay xung quanh một tòa nhà cổ xưa, bảo vệ rất nghiêm ngặt, bên ngoài tòa nhà tuy lúc bay không cảm thấy gì nhưng thực chất có một màn chắn, nếu không phải có Ami dùng ma lực đặc biệt mà chỉ có người mang huyết thống gia tộc mới có bao bọc sáu người lại thì họ đã không thể ở chỗ này được rồi

Đi đến bên dưới cánh cửa, bỗng có một tiếng nói, âm thanh trong trẻo, có lẽ là giọng của một cô gái

"Các người là ai"

Ami tập trung ma lực ở bàn tay, tạo thành một quả cầu, nếu nói chỉ sử dụng ma lực bình thường thì trong đó không có nguyên tố gì cả, chỉ là tùy vào độ mạnh yếu của người thì triển thi ma lực mạnh yếu khác nhau nhưng người có huyết thống trong gia tộc Ami thì khác, nếu họ sử dụng ma lực bình thường, dù không thêm vào bất kì nguyên tố nào đi nữa thì ma lực của họ cũng ẩn chứa nguyên tố Quang Minh, tự nhiên đã thế rồi....

"Các người được vào"

Vừa dứt lời, cánh cửa mở ra, có thể thấy bên trong là một đại sảnh rộng lớn....

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Minh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Gia Tộc Quang Minh - Hakune (1)

Bước vào đại sảnh ấy, đó là một cảm giác bình yên, không khí nơi đây rất ấm áp, xung quanh thì rộng lớn, có những cây cột xếp hàng dài, trên mỗi cây cột đều có hình một hoa hồng đỏ, nói là đại sảnh nhưng nó giống một nơi tập trung hơn vì trong đây không có gì ngoài những cây cột, ở giữa là một bông hồng lớn, phải nói là rất lớn, nó chiếm đến hai phần ba cái đại sảnh, ở trên trần nhà cũng vậy, hai bông hoa hồng, một ở dưới, một ở trên, kì diệu là chúng lại ăn khớp với nhau.

"Đây là gia tộc của tôi, mọi người thường gọi là gia tộc Quang Minh" Ami mỉm cười, vẻ tự hào như có như không

Nhưng Ami không biết rằng, người mà nàng mang đến lại không có chút nào gọi là để mắt đến cái tự hào của nàng, mà thay vào đấy lại là khinh bỉ, coi thường cái gia tộc "Ánh Sáng" này.....

"Tôi đã đưa một phần ma lực vào kẹp tóc và nhẫn của các cô, bây giờ các cô đứng vào giữa bông hoa hồng này và nghĩ "Dịch chuyển"

Ba người Kiyoko từ từ bước đến bông hoa hồng màu đỏ ở giữa sàn, càng đến trung tâm của hoa, các nguyên tố Quang Minh càng nhiều, thật khó chịu!

Đến giữa bông hoa đỏ, trong lòng âm thầm kêu "Dịch chuyển" thì vừa dứt lời thì trong đầu bỗng dưng xuất hiện rất nhiều thứ như là vườn hoa, các ngôi nhà hoặc một nơi có hình quyền sách

"Các cô hãy nhớ, nơi đây là đại sảnh chính, là một nơi độc lập, nếu có chuyện gì quan trọng tất cả mọi người sẽ tập hợp ở đây, bây giờ các cô hãy nghĩ "Trung Gia"

"Trung Gia"

Mở mắt ra thì phía trước là một ngôi nhà rất đẹp, cánh cửa màu hồng khắc tên "Kiyoko", phía dưới vẫn là một bông hoa hồng.....

P phía trên có thể nhìn thấy hai viên ngọc màu trắng, tỏa ra ánh sáng, có vẻ như là đồ hiếm, rất nổi bật vì ngoài nó ra cái gì cũng màu hồng, kể cả cái nóc nhà.....

Ayumi (•_•) Không có gì để nói

Kiyoko (^_^) Ngoại trừ màu sắc ra thì rất đẹp

"Đây là nhà mới của cô, kể từ bây giờ cô sẽ sống ở đây" Vừa nói vừa nhìn vào Kiyoko, nói xong Ami giơ tay lên

"Đây là bản đồ ở nơi đây, nếu có việc gì cần thì cứ nói với người hầu, chúng tôi cam đoan là sẽ cố gắng hết sức" Một tia sáng bắn vào trán của ba người

"À.....này" Ayumi lên tiếng

"Còn chuyện gì à " Ami nghi hoặc, mọi thứ đều đã xong, chẳng lẽ là còn thiếu gì sao?

"Chúng tôi có thể ở chung được không?"

"À..được chứ, đợi tôi một chút,.....được rồi, tôi đã thông báo cho người hầu bên trong" Ami hơi ngạc nhiên, không phải ai cũng muốn có riêng một ngôi nhà à?

"Còn bây giờ các cô cứ tự nhiên"

Nói xong Ami biến mất, kéo theo Michio và Hitori im lặng nãy giờ đi theo

"....."

"Thôi nào, chúng ta vào đi" Kiyoko cười cười, hai tay nắm hai đứa bạn, mở cửa bước vào

Vừa mới bước vào thì đã thấy một đàn người hầu, có trai có gái, quan trọng là toàn người đẹp

"Cung nghênh Tiểu thư và Thiếu Chủ"

"....."

Nhìn vào đàn người hầu, Kiyoko cảm thấy khá là bất đắc dĩ, bộ họ định xài mỹ nhân kế và mỹ nam kế à?

Từ ánh mắt của đám người hầu có thể thấy được họ nghĩ gì rồi, mới đầu là ngạc nhiên sau đó lại chuyển qua khinh bỉ, dù chỉ là chớp mắt nhưng họ tưởng là họ có thể giấu được sao?

Nhìn xung quanh một lượt, ừ, rất tốt, đều là đồ thượng hạng, bàn ghế tinh xảo, cây đèn chùm ở trên nhìn là biết không phải tầm thường, những viên ngọc trong suốt gắn ở trên đây tỏa ra ánh hào quang lấp lánh tựa như kim cương, sàn nhà thì bóng loáng như pha lê, nhìn sơ qua phòng khách thì coi như rất đẹp trừ một điểm, từ trần nhà cho đến sàn nhà, tất cả.....đều màu hồng 囧

"Tiểu thư cần gì sao?" Một hầu gái nhìn có vẻ là người đứng đầu lên tiếng, nhìn thấy Ayumi đang chờ người ra, chẳng lẽ là bất ngờ, đúng là dân nhà quê mà!

"Khụ...khụ, cô có biết dùng ma thuật không?"

"Vâng, tôi biết, tiểu thư cần gì sao?"

"Cô có thể biến căn nhà này sang màu khác được không?"

"Ồ...được ạ" Người hầu gái có vẻ ngạc nhiên, làm cô còn tưởng rằng muốn cô biến ra vàng bạc châu báu gì đó chứ, khinh bỉ trong lòng ngày càng biến mất, đây là khách quý mà Thánh nữ đưa từ Nhân Giới về, có lẽ là họ có gì đó đặc biệt, tốt nhất là không nên đắc tội

Ani chỉ thông báo cho mọi người rằng họ là khách quý từ Nhân Giới chứ không nói gì về việc chữa bệnh cho Hoàng Hậu cả, nhưng chính từ Nhân Giới đó làm cho mọi người khinh bỉ, thêm vào dung mạo xấu xí của họ nữa nên càng làm cho đám người hầu kia coi thường, không hiểu rằng tại sao Thánh nữ lại đem bọn người không có một chút xíu ma lực nào về...

"Tiểu thư muốn đổi ra sao ạ"

"Cô có thể đưa chúng tôi đi vòng quanh ngôi nhà này được không, để chúng tôi xem là nên đổi màu gì?" Kiyoko nở nụ cười thường ngày

"Vâng được ạ, lối này thưa tiểu thư" Ít nhất là dễ hầu hạ hơn trong dự đoán, làm cô tưởng rằng bọn họ kiêu ngạo lắm chứ

"Vậy còn vị thiếu chủ này" Cô người hầu do dự nhìn về phía Yuki đang lộ ra vẻ mệt mỏi

"Cậu ấy hơi mệt, các cô có thể đưa cậu ấy lên phòng được không" Kiyoko mỉm cười và nói thật nhẹ nhàng làm cho đàn mỹ nam và mỹ nữ kia có ấn tượng tốt

"Vâng, thưa tiểu thư, vì Thánh nữ vừa mới thông báo nên chưa kịp chuẩn bị phòng cho tiểu thư (Ayumi) và thiếu chủ" Người hầu cung kính nói

"Đưa vào phòng tôi, khi nào chuẩn bị xong thì báo cho tôi biết" Không hiểu vì nguyên do gì, giọng nói của Kiyoko ngày càng uy nghiêm, ả ả có khí chất của người bề trên nhưng chỉ là thoáng qua thôi là trở lại bình thường

Không ổn rồi, Kiyoko nghĩ thầm, sau này phải cẩn thận hơn mới được, không ngờ chỉ như thế này mà đã lộ ra, nếu không phải trong hai năm qua lúc nào cũng cố gắng thu lại, hình thành thói quen thì không biết bây giờ ra sao nữa

"Vâng, lối này thưa thiếu chủ" Lúc vừa nãy cô ta có cái gì đó lạ lắm, chẳng lẽ là mình nhầm

Nhìn vào Ayumi đang nín cười, Kiyoko thăm thò dài, Yuki ối là Yuki, mỉm cười với cô gái ở kế bên

"Chúng ta đi thôi"

"Vâng, thưa tiểu thư"

Sau khi vòng quanh ngôi nhà, Ayumi đã rút ra một vài điều:

1/ Nhà rộng, đi mỗi chân

2/ Thăng thiết kế thích màu hồng, từ cái bếp đến phòng ngủ, toàn hồng với hồng (Đã kêu đổi màu và vị trí một vài vật dụng)

3/ Nhà này có rất nhiều phòng, không biết một mình Kiyoko có ở hết được không, hên mà chọn ở chung với nhau

4/ Có nơi mà Ayumi ghét nhất....thư viện (tại sao lại có thư viện?)

5/Tới giờ ăn rồi >^_^<

"Đi cả một quãng đường dài chắc tiểu thư đã mệt rồi, đây là phòng bếp đã chuẩn bị, mời tiểu thư, để tôi lên gọi thiếu chủ" Người hầu cung kính đáp, phải nói là cái nhà này có rất nhiều người hầu, phòng bếp thì có người hầu chuyên về phòng bếp, thư viện cũng có, phòng ngủ cũng có, không biết có ý gì đây.....

"Không cần đâu, để tôi kêu nó" Ayumi bước đi theo hướng mà người hầu chỉ đến - phòng riêng (phòng ngủ)

"Xin tiểu thư hãy rửa tay ở đây ạ" Ổ ghế của mỗi người có một quả cầu nước bay lơ lửng, Kiyoko đưa tay vào cảm giác nước đang bao trùm đôi tay nhưng khi rút ra thì không có gì gọi là ướt cả, giống như nó không phải là nước

Kiyoko nhìn về hướng mà Ayumi đã đi, kể từ hôm nay, ngôi nhà này sẽ là nơi chúng ta ở và cũng là nơi.....chúng ta bắt đầu nhiệm vụ.....Kiyoko mỉm cười nhẹ nhàng như thường ngày

Chương 13: Gia Tộc Quang Minh - Hakune (2)

Ở "Thượng Gian" tại gia tộc Quang Minh, nơi ở của Thánh nữ, bây giờ đang có mặt 4 người, 3 trai, 1 gái, ai ai cũng xinh đẹp, là tuyệt phẩm khó tìm ở thế gian

Ngồi ngoài cùng bên trái là một chàng trai có mái tóc màu xanh lá, nhìn qua có vẻ lạnh lùng và xa cách - Hitori

Ngồi kế bên Hitori là Michio, mái tóc vàng óng, khuôn mặt lộ vẻ phong lưu, đôi mắt nhìn vào Ami đang ngồi bên cạnh, tựa như đang suy nghĩ thứ gì

Ami ngồi bên cạnh anh bây giờ đã không còn vẻ uy nghiêm, cao quý nữa mà giống như một thiếu nữ bình thường, mái tóc vàng dài mượt mà, khuôn mặt ửng đỏ làm cho mọi người con trai nhìn vào đều muốn ôm áp nàng vào lòng

Ngồi ngoài cùng bên phải đương nhiên là Toshiro, khuôn mặt anh lộ vẻ bất đắc dĩ nhìn về phía Hitori

"Hitori, vết thương của em đã lành chưa?"

"Anh đừng lo, không phải Michio đi cùng em sao" Hitori vội nói, rõ ràng là vết thương chưa lành

"Trời ạ! Được rồi, qua chuyện chính, bọn họ sao rồi" Toshiro chuyển chủ đề, bọn họ trong miệng anh đương nhiên là 5 người cần thiết cho việc chữa bệnh của Mẫu hậu

"Không ổn lắm, em nghe nói là bọn họ rất kiêu ngạo, xem mình là quan trọng nhất nên rất là phách lối" Ami kể lại chuyện mà người hầu đã nói nàng nghe

"Là ai?" Toshiro nghi hoặc hỏi, chẳng lẽ là cô ấy?

"Toyo và Sakiwa"

"Vậy à, chỉ cần chịu đựng một năm thôi, xong một năm rồi xem bọn họ phách lối thế nào" Khuôn mặt Michio lộ vẻ xem thường, nếu không phải vì Mẫu hậu, loại vô dụng như chúng ai mà cần chứ!

"Michio! Haizz, kiềm chế lại đi" Hitori nhắc nhở, trước mặt vợ sắp cưới mà như vậy đấy (Nhớ tác giả: Sắp chứ chưa đâu)

"Ami, nếu như có chuyện gì, nhớ báo cho anh, em biết chúng vẫn chưa bỏ cuộc mà đúng không?" Toshiro nhìn vào Ami

"Em không tin chúng dám vào nhà chính gia tộc Hakune, dù dám cũng không vào được"

"Cẩn thận vẫn hơn, còn 3 người đến từ Nhân giới đấy, ngày mai anh sẽ dạy họ một vài điều về Âm giới và Minh giới" Toshiro nói ra lời này làm cho ai cũng ngạc nhiên

"Anh cả à, cần thế không? Để người khác làm cũng được mà" Michio nhảy dựng lên, cần thiết vậy không?

"Anh cả, anh chắc chắn sao?" Kế bên, Hitori cũng ngạc nhiên

"Chắc chắn, nếu như vậy thì sẽ đảm bảo an toàn cho họ hơn"

"Tùy anh" Michio anh dám thề, mục đích của anh cả chỉ có như thế thì cho Lôi Thần đánh chết anh đi

"Vây thôi, Ami sắp xếp giúp anh được không?"

"Vâng" Chuyện của anh Toshiro nàng không có tư cách xen vào, chỉ có thể giữ im lặng

Người ngoài thấy nàng và ba người họ thân nhau như anh em nhưng thực chất đối với họ, nàng chỉ hơn bạn bè bình thường một chút, ba người họ mới là chính thức thân nhau, nàng không biết từ bao giờ đã như vậy rồi, rõ ràng trước kia đâu có như thế!

Nhưng kể về trước kia, nàng luôn có cảm giác xa lạ tựa như người trong kí ức đó không phải là nàng vậy, không, phải là kí ức đó không phải là của nàng, nàng chưa bao giờ mạnh mẽ như vậy, mạnh mẽ đến mức có thể đem ba người bọn họ giống như nô tài sai bảo, nàng nhớ mình luôn là người tuân theo quy tắc, chưa bao giờ đem những quy tắc đó ra làm trò cười như vậy, mặc dù nàng rất muốn.....

Sau này, khi mọi thứ kết thúc, Ami cuối cùng cũng hiểu tại sao những kí ức này lại xa lạ đến như thế, bởi lẽ nó là kí ức của người ấy, chỉ là người trong kí ức thay đổi hình dạng giống nàng thôi, từ tính cách đến thái độ đối xử vẫn giống người ấy y đúc, chẳng trách.....tại sao nàng không thể nào thân thiết với họ được, thì ra người mà bọn họ coi như em gái, như người yêu,....từ đầu đến cuối không phải là nàng.....

"Nói đi, anh cả, mục đích của anh là gì? Em không tin anh chỉ có thể thôi đâu" Đang trong một ngôi nhà ở "Trung Gian", Michio nhìn vào Toshiro, trầm nghĩ "Cái khuôn mặt gian xảo này"

Ở nhà chính gia tộc Hakune phân chia thành sáu nơi

"Thượng gian" nơi ở của gia chủ, các trưởng lão và Thánh nữ

"Trung gian" nơi ở của các khách quý

"Hạ Gian" nơi ở của những người thuộc huyết thống bình thường

"Không gian luyện tập" nơi có tất cả mọi thứ, vườn hoa, thư viện, nơi dạy lễ nghi, dạy ma pháp, nơi luyện tập ma pháp,.....v.v

"Nô gian" nơi ở của các người hầu

"Đại sảnh" nếu có chuyện gì quan trọng thì sẽ tập trung ở đây

Trừ "đại sảnh" ra thì năm nơi còn lại tiếp nối nhau, chỉ cần có chân là có thể đi nhưng cả năm nơi đều rất rộng cho dù tiếp nối thì cũng đi không nổi, đương nhiên là quan niệm của người Nhân giới

Quan trọng là ở đây là Minh giới, là thế giới của ma pháp, cho dù tốc độ bình thường đi nữa cũng rất là nhanh rồi, tốc độ là một thứ rất quan trọng trong chiến đấu, vì vậy họ thường luyện chuyên về ba cái, một là sức mạnh, một tốc độ, một ma pháp, thử hỏi tốc độ bình thường rất nhanh vậy dùng ma pháp nữa thì thế nào? Ví dụ như Ami nói là "biến mất" nhưng thực chất là tốc độ quá nhanh không thể thấy được, mà đó mới chỉ là tốc độ bình thường thôi đó.....

Vì vậy, cả năm nơi đều rất rộng nhưng không có nghĩa là không đi được, thậm chí chỉ cần khoảng một phút là có thể đến một nơi (chỉ mấy người như Ami, Toshiro.....v.v)

Được rồi, qua vấn đề chính, sau khi Michio hỏi thì cả phòng đều im lặng, im như chưa bao giờ được im, chỉ nghe tiếng hít thở

"...."

"Anh cả...."

"Michio, không còn sớm nữa đâu" Toshiro bình tĩnh nói

"....."

Dưới sự uy hiếp và đuổi người trắng trợn, Michio đành ngậm ngùi ra khỏi nhà của Toshiro, về lại nhà của mình

Sau khi Michio biến khỏi bằng cửa sổ, để lại Toshiro một mình, Toshiro mới nhếch môi lên một chút

"Mục đích ư? Đương nhiên là xem cô ấy"

Kể từ khi gặp cô gái ấy, Toshiro bỗng nhiên cảm thấy gì đó kì lạ, cái cảm giác không nắm bắt ấy làm cho anh khó chịu, vì vậy anh quyết định gặp cô gái ấy một lần nữa, anh sợ, phải, anh sợ, sợ rằng dự cảm đó là đúng, mà nếu đó là đúng, thì anh sẽ cách giải quyết khác....

Mong rằng là sẽ không đúng, vì nếu thế thì mọi chuyện sẽ trở nên rắc rối, bất quá không sao, anh sẽ lo mọi thứ, hai thế giới thì sao, Ami với Michio, một người ở Minh giới, một hồ ở Âm giới vẫn được mà....

... ..

... ..

Hình như lo xa quá rồi thì phải...

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Minh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Thì Ra Đây Là Cảm Giác Yêu

Sáng sớm tinh mơ, từng tia nắng ấm áp nhỏ bé xuyên qua khung cửa sổ, những ngọn gió nhẹ nhàng thổi thoảng qua mái tóc đen nhánh của Kiyoko

"Oáp, sao cậu thức sớm vậy?" Một giọng nói quen thuộc phát ra từ đằng sau, nghe giọng điệu là biết chủ nhân nó vẫn còn đang ngái ngủ

"Như mọi lần thôi mà" Kiyoko mỉm cười vừa nói vừa bước đến bên Ayumi

"Còn cậu? Không quen sao?" Nhìn khuôn mặt thiếu ngủ của người bạn thân, thăm thở dài một hơi, Ayu lại như vậy nữa rồi

"Ác mộng thôi" Ayumi uể oải đáp, thật không hiểu tại sao nó cứ bám theo cô hoài, không theo Kiyo hay Yuki mà chỉ mỗi cô, chẳng lẽ do thể chất đặc biệt kia sao?

"Được rồi, vào ăn sáng đi, để tớ gọi Yuki dậy"

"Tiểu thư, hãy để nô tỳ gọi thiếu chủ, người cứ ở đây đi" Một nam hầu vội vàng nói

"Không cần, để tôi" Kiyoko từ chối, Yuki rất ghét người lạ đụng vào lúc cậu ấy đang ngủ, thật ra lúc bình thường cũng rất ghét đấy chỉ có điều lúc ngủ dễ tức giận hơn thôi

"Nhưng...." Người hầu do dự, dù gì cũng là "nam nữ thụ thụ bất thân", nếu cứ như vậy thì cũng không ổn lắm nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt của Kiyoko thì những lời muốn nói bỗng dưng nghẹn lại

Cái ánh mắt đó, vẫn giống như mọi ngày, thế nhưng tại sao khi nhìn vào lại có cảm giác khó thở đến thế, dù chỉ trong chốc lát nhưng...thật đáng sợ, chẳng lẽ đây là ảo giác sao? Không thể nào một kẻ đến từ Nhân giới lại có thể làm cho hắn cảm thấy áp lực như vậy được?

Kiyoko bước chậm chậm lên lầu, để lại tên người vẫn đang chìm trong suy nghĩ

Sau một khoảng thời gian vật lộn với cái tính mê ngủ của mình, Yuki cuối cùng cũng đã có mặt ở phòng ăn

Yuki bây giờ khá là khác với ngày hôm qua, từ hai mắt biến thành "bốn mắt", bọn người hầu cho dù cảm thấy kì lạ nhưng vẫn không nói gì, đó là chuyện của họ, nhiệm vụ bây giờ là phục vụ thật tốt cho bọn họ chứ không phải lo chuyện bao đồng

Ayumi và Kiyoko đương nhiên biết vì sao Yuki phải mang mắt kính, đó là thứ bắt buộc nếu Yuki còn muốn sống ở Minh giới này....

"Tiểu thư, thiếu chủ, người dạy học đã đến rồi, xin mời tiểu thư và thiếu chủ đến phòng học"

Đương nhiên vì tiện lợi cho việc học, Ami đã cho làm một phòng dành riêng cho việc này, chỉ cần đến giờ là giáo viên sẽ xuất hiện và dạy các cô những kiến thức cơ bản về Minh giới và Âm giới

"Được rồi, à mà...." Ayumi từ trên ghế đứng dậy, chắc là nhớ ra cái gì đấy nên nhìn về phía Kiyoko

"Phòng học ở lối này" Kiyoko chỉ tay về một hướng, haizz, đừng nói trừ đám người hầu ra, trong đây chỉ có cô nhớ đường thôi nhé!

Tại phòng học

Mở ra cánh cửa có gắn bảng tên "Phòng học", bên trong là một khung cảnh y như bọn cô dự đoán, nhìn như một cái lớp học bình thường chỉ có điều vật liệu bàn ghế ở nơi đây đều là loại thượng đẳng, sờ vào thấy mát mát, nhìn sơ cái phòng học này có thể thấy có khoảng mười cái bàn dài, mỗi hàng ngang có 2 cái, mỗi bàn có năm cái ghế, vậy cũng đủ hiểu nó rộng như thế nào rồi, đây căn bản không phải là nơi chỉ cho 3 đứa ngồi học

Dù không có máy điều hòa nhưng không khí trong phòng vẫn mát lạnh, chắc chắn là dùng ma pháp rồi...

Trong đây, cái gì cũng tốt cả chỉ là khi nhìn thấy giáo viên....

Vẫn là bộ dáng mỹ nam đấy, mái tóc vàng nhẹ bay bay, đôi mắt màu hồng mị hoặc tựa như muốn quyến rũ bất kì ai nhìn vào, làn da trắng nõn nà, đôi môi khẽ nhếch lên một chút.....

Chỉ như vậy thôi đã đủ làm cho ai kia sùng sờ, đây là trong truyền thuyết "ghét của nào trời cho của ấy" sao, thậm chí muốn tránh xa khỏi anh nhưng có vẻ là không được rồi, Kiyoko tự giễu

"Đến rồi thì vào chỗ đi" Một giọng nói ôn nhu vang lên làm cho ai kia thoát ra khỏi suy nghĩ của mình

Vội vàng đi vào bên trong, cái bàn mà gần giáo viên nhất, Yuki ngồi ngoài cùng gần cửa sổ, ở giữa là Kiyoko, kế bên là Ayumi, cả ba người ngồi kế nhau vì vậy nên còn dư hai cái ghế ở ngoài

"Tên tôi là Toshiro Kitsune, là giáo viên của các cô, kể từ bây giờ tôi sẽ là người dạy các cô tất cả kiến thức cơ bản cần học ở Minh giới và Âm giới, chỉ vậy thôi" Toshiro vừa nói vừa cười một nụ cười xã giao

"...." Vậy là kể từ hôm nay phải gọi Toshiro là thầy sao, cảm thấy kì kì sao ấy! - Đây là suy nghĩ hiện giờ của Ayumi

"Vậy có ai có ý kiến gì không?" Toshiro vừa dứt lời thì một âm thanh vang lên từ ngoài cửa

"Có chứ" Hai người từ ngoài cửa bước vào, một người tóc vàng, có 7 phần giống Toshiro, chỉ có điều là trông phong lưu và sôi động hơn, một người tóc xanh lá, đôi mắt màu vàng, nhìn có vẻ lạnh lùng

"Tụi em có thể học chung không? Há thầy Toshiro"

"Đương nhiên rồi, nếu em không chán khi phải học lại" Toshiro cười dịu dàng chỉ có điều khác với nụ cười đó, ánh mắt có vẻ sắc lạnh

"Thế cảm ơn thầy" Toshiro à, anh tưởng là em sẽ cho anh chơi một mình sao, sẽ có ngày em tìm ra lí do anh muốn dạy cho bọn chúng

Liếc mắt qua lại tìm chỗ ngồi, phát hiện ra kế bên Ayumi còn hai chỗ trống, Michio từ từ đi đến chỗ đó và ngồi xuống tự nhiên, Hitori đi kế bên anh do dự một lúc rồi mới ngồi xuống

"... .."

"... .."

"Được rồi, còn ai có ý kiến gì không?"

Ayumi giờ tay lên

"Mời em" Tốt nhất là kêu thằng kế bên đi ra

Đương nhiên, không phụ lòng Toshiro, Ayumi nói

"An...Thầy à, "nam nữ thụ thụ bất thân", thầy có thể kêu hai bạn này đi ra chỗ khác được không?" Ayumi nhấn mạnh từ "kêu"

Yuki hơi ngạc nhiên, thì ra Ayu biết cái gì kêu là "nam nữ thụ thụ bất thân"

"Nè, nói như tôi lợi dụng làm gì cô vậy, xin lỗi, chứ loại người xấu xí như cô tôi đây không thèm" Michio nói như là Ayumi đang sỉ nhục anh ta vậy

"Thầy, bạn ấy sỉ nhục em"

"... .."

"Được rồi, được rồi, Michio và Hitori qua bàn kia đi"

Nhìn vào ánh mắt đắc thắng của Ayumi, dù không muốn nhưng cũng không còn cách nào phải chuyển qua bàn kế bên

Kiyoko ngồi kế bên, đôi môi khẽ mỉm cười, tuy Ayu nói như thế nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được niềm vui của Ayu, thật là....., dù không muốn thừa nhận nhưng cô cũng đang vui, không biết Yuki thì sao.... ..

"Vậy là đủ rồi, chúng ta bắt đầu tiết đầu tiên"

"Vì là tiết đầu tiên nên tôi sẽ nhẹ nhàng, bắt đầu từ việc giới thiệu bản thân, từ Hitori trước"

"Ê....ơ, khu..khu, tôi là Hitori Mamushi" Hitori giật mình, anh cả, anh cố ý đúng không?

"Michio Kitsune"

"Ayumi, không có họ"

"Kiyoko, không họ"

"....."

Và thế là tất cả con mắt đều nhìn về phía Yuki...

Toshiro ngạc nhiên, người này ở đâu ra vậy? Nói thật, anh hoàn toàn không chú ý đến "hắn ta" ngồi cạnh Kiyoko, ừm...Kiyoko, tên hay đấy chứ...

"Cậu ấy là Yuki" Kiyoko cười nói

"Ê, rõ ràng cô nói "nam nữ thụ thụ bất thân" mà, thế sao anh ta lại ngồi ở đó" Michio bất mãn nói

"Nam nữ thụ thụ bất thân", nó có phải là con trai đâu" Ayumi phản bác

"Không phải con trai, thế là con gì, con gái à" Michio tức giận, lấy lý do gì không lấy mà lấy lý do này

"Nó đư.....A" Ayumi đang nói bỗng nhiên bị Kiyoko nhéo một cái đầu điên

"Cậu ấy là bạn của chúng tôi, đương nhiên là có thể ngồi gần chúng tôi rồi" Kiyoko mỉm cười nói với Michio

"... .." Nhân vật chính vẫn đang ngủ

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Minh Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Michio cứng họng, nói gì bây giờ, chẳng lẽ nói "tôi cũng là bạn mấy cô à", chắc, kì quái thật, tại sao lúc đầu mình lại đến ngồi kế bên con nhỏ đầu đỏ đó tự nhiên vậy nhỉ? À không, phải là nhỏ đầu đen chứ, chắc nhuộm lại rồi. Đạo này mình sao thế này? Chắc phải về tìm ngự y khám quá!

Nhìn Michio im lặng, Toshiro thăm thò phào nhẹ nhõm, nếu cứ tiếp tục thì khỏi dạy nữa quá...

"Được rồi!! Đến giờ học rồi mà! Ai ồn ào nữa thì sẽ bị phạt"

"Đây là sách vở dành cho việc học, riêng Hitori và Michio đã học qua rồi nên không cần" Toshiro vừa dứt lời, những cuốn sách bay lên và đến ngay trước mặt của Kiyoko, Ayumi và Yuki, nhẹ nhàng hạ xuống

"Kiyoko, kêu Yuki thức dậy, đã đến giờ học rồi" Toshiro nói bằng một giọng điệu nghiêm khắc

"Yuki, đến giờ học rồi kìa" Đây đây vai Yuki, ồn ào đến thế này mà nó vẫn ngủ được, hết nói nổi luôn

Đôi mắt đen nhánh từ từ mở, Yuki ngẩng đầu lên rồi nhìn Kiyoko, tựa như không hiểu chuyện gì đang xảy ra

"Học" Nói ngắn gọn như thế nhưng cũng đủ để Yuki hiểu, cô gật nhẹ đầu rồi nhìn Toshiro, đôi mắt trống rỗng

"Trước mặt các cô là ba cuốn sách"

"Cuốn màu đen là sơ lược về Âm giới, màu đỏ là về Minh giới, màu trắng là về ma pháp và một vài thứ khác"

"Chắc các cô đang nghi hoặc là tại sao lại có cuốn thứ ba à"

"....." Không, em đang nghi hoặc độ dày của mỗi cuốn và độ dài của từng trang giấy

"Vì các cô cần những kiến thức cơ bản về ma pháp, để vào lúc....., nói chung là sau này các cô có thể sẽ dùng"

"Được rồi, bắt đầu bài học"

"Mở cuốn màu đỏ ra"

Thế là bắt đầu một tiết học dài từng 5 tiếng, không biết có ai thật sự học không nữa?

Yuki thì "an giấc ngàn thu"

Kiyoko thì đang nhìn "thầy", không biết là nghĩ cái gì nữa

Hai thằng kia thì trực tiếp cầm hai cái máy chơi game để lên bàn chơi

Ayumi thì dần dần đi theo bước chân của Yuki

Tại sao cái lớp này được tạo ra vậy?

"Mình giới có hai đại đế quốc và rất nhiều tiểu vương quốc, các tiểu vương quốc phụ thuộc vào hai đại đế quốc phân chia là Minh quốc và Xà Thần quốc, Minh quốc ở phía Đông, Xà Thần quốc ở phía Tây, ở giữa là khu rừng Kami, chỗ của chúng ta hiện tại là Minh quốc"

"Lấy lâu đài Minh quốc làm trung tâm, phía Đông lâu đài là gia tộc Quang Minh, cũng chính là nơi chúng ta đang đặt chân, phía Tây là học viện Hoàng gia - học viện lớn nhất Minh quốc, phía Bắc là nơi ở của Tướng quân, phía Nam là phòng đấu giá Hoàng gia, tính từ bốn nơi này vào trong, là nơi ở của quý tộc" Giọng của Toshiro từ từ và chậm rãi, giống như một giáo viên thật sự, bằng chứng là bây giờ Ayumi ngủ luôn rồi....

"Haizz" Nhìn vào 5 người "học sinh" đang.....không biết nên nói gì đây nữa, chẳng lẽ, dạy học là một sai lầm? Thôi kệ, chỉ cần có thể xác định được cảm giác đó là gì thì sai lầm cũng không sao, vì dù gì người chịu tội đầu phải là anh! →_→

Sau 5 tiếng đồng hồ "ru ngủ"

"Oáp, xong chưa vậy" Ayumi ngáp một cái, giật giật áo người kẻ bên hơi nhỏ

"A....hả" Kiyoko giật mình, có vẻ như cô đang chăm chú nghĩ cái gì đó

"Xong rồi" Giọng của Toshiro từ bàn giáo viên ở phía trước vang lên

"Ách....ơ"

"Được rồi, các cô về nhà xem 20 trang đầu, ngày mai tôi sẽ kiểm tra" Giọng nói dịu dàng như ánh nắng ấm áp làm cho người ta không tự chủ được mà bị mê hoặc

"À mà, kể từ hôm nay tôi sẽ chuyển đến đây đây" Vẫn là giọng nói dịu dàng nhưng lại làm cho ai đó khó thở

"Tụi này không..." Ayumi chưa kịp nói hết câu đã bị chen ngang

"Để tiện cho việc học và bảo vệ các cô" Và tiện cho việc điều tra nữa

"Nhưng....."

"Tôi biết, nhưng cẩn thận vẫn hơn"

"Nam..."

"Nam nữ thụ thụ bất thân", tôi sẽ ở một phòng khác xa phòng các cô, tôi đảm bảo sẽ không can thiệp gì đến việc sinh hoạt hay bất kì việc gì của các cô"

"Anh....."

"Chỉ vậy thôi, tôi về phòng mình đây" Nói xong, Toshiro dùng tốc độ nhanh nhất của mình chạy về phòng

Trong phòng ngay lúc này chỉ còn lại 3 người Kiyoko, còn hai thằng kia, tụi nó đã sớm đi khỏi đây từ 4 tiếng trước rồi

"....."

"... .."

"..Kiyo à"

"Tớ biết rồi" Kiyoko thở dài, biết là anh ấy thông minh, nhưng không ngờ anh ấy lại thông minh đến thế, chẳng lẽ các cô lộ ra cái gì sao? Tại sao chỉ có 1 ngày thôi mà đã thế rồi?

"Chuyện gì đến thì sẽ đến, tùy cơ ứng biến thôi" Kiyoko mỉm cười với Ayumi, sau đó cũng đi ra khỏi phòng

Nhìn vào Kiyoko, sau đó lại nhìn vào Yuki, thế này mà nó vẫn ngủ được, nhẹ lay lay cánh tay của Yuki và nói nhỏ

"Có chuyện vui rồi đó"

Đôi mắt đang khép lại từ từ mở ra, vẫn là đôi mắt trống rỗng ấy

"Đại hồ ly sẽ chuyển đến đây ở, Kiyo nói tùy cơ ứng biến"

Yuki đứng dậy, dùng tốc độ có thể nói là như rùa bò từ từ bước ra khỏi căn phòng, Ayumi đi theo sau

Kiyo chắc đang tự nhốt mình trong phòng rồi, không biết chừng nào ra nữa, Yuki thì tiếp tục với "sự nghiệp" rồi, ở đây thật sự rất chán a....

Kiyoko đang nằm trên giường, đôi mắt thần thờ như đang suy nghĩ việc gì đó

"Minh nên làm gì đây" Kiyoko tự hỏi bản thân

Kể từ ngày gặp anh ấy, trái tim cô như ngừng đập, từng nói là sẽ quên đi hình bóng đó nhưng có lẽ là cô không làm được rồi, ánh mắt dịu dàng đó, giọng nói ôn nhu đó và cả nụ cười ấm áp kia nữa, những thứ đó như cào xé trái tim cô ra thành từng mảnh, cô không biết mình nên làm gì nữa? Anh ấy là một người thông minh, bây giờ anh chủ động nói muốn đến đây chỉ có thể là do anh ấy đã phát hiện ra thứ gì đó rồi! Thứ đó tốt cuộc tốt hay xấu, cô không biết, và cô cũng không muốn biết, cô sợ, sợ đến tận linh hồn, nếu anh ấy phát hiện ra thứ gì đó thì.....

Không, không đâu, trong một khoảng thời gian ngắn ngủi như thế này, anh ấy sẽ không phát hiện ra việc gì đâu, thậm chí nhớ mình như thế, nỗi sợ hãi dần dần phai nhạt đi, bây giờ nên chỉ nên lo lắng cho một chuyện

Nếu anh ấy chuyển đến đây, mọi thứ sẽ trở nên rắc rối hơn, cô biết, nói là quên anh nhưng thực chất trái tim này vẫn còn in sâu hình bóng đó, nếu như ở gần anh, cô không biết mình có thể giữ chiếc mặt nạ này bao lâu nữa đây, cô cũng lo lắng cho Ayu nữa, quan hệ giữa anh ấy với Ayu..., cô lo là Ayu cũng sẽ giống cô

Thở một hơi dài, bây giờ, cô đã hiểu ra được một điều....

Cái gọi là quên lãng, âu cũng chỉ là giấu sâu trong đáy lòng rồi tự lừa dối mình rằng không nhớ mà thôi....

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Minh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Nhìn khuôn mặt đẹp trai đang cười ở trước mặt, Ayumi cảm thấy ㊄

Biết là anh chuyển tới nhưng không cần nhanh đến mức mà vừa mới thông báo xong rồi chuyển qua luôn chứ!

"Chuẩn bị phòng cho tôi" Giọng điệu uy nghiêm tràn ngập tính chất chủ nhân

Ayumi ㊄

Những người hầu cung kính làm theo, điệu bộ hoàn toàn khác hẳn lúc đầu khi cả ba người mới vào ngôi nhà này

"....." Rốt cuộc ai mới là chủ vậy?

Có vẻ như đám người hầu đó rất quen thuộc Toshiro nên khi anh ta nói thì chỉ cung kính làm theo chứ không hỏi hay là trưng cầu ý kiến "chủ nhân" gì hết.....

Không xong, Kiyo đang ở trên phòng, Yuki thì khỏi nói, chỉ còn mình cô ở đây đối phó với con "hồ ly" này thôi, đúng là cuộc đời bất hạnh, "ở hiền" mà không gặp lành gì hết!!

"....."

"....."

Một bầu không khí im lặng bao trùm cả phòng khách, không ai nói một câu nào, nhưng khoảnh khắc "bình yên" không kéo dài được bao lâu thì có kẻ đến phá đám

"Tiểu thư, thiếu chủ, bữa trưa đã chuẩn bị xong" Người hầu gái cung kính nói, đương nhiên, sự cung kính này chỉ dành cho Toshiro

Nhìn người con trai đang ăn ở đối diện, vì là một người được dạy những lễ nghi quý tộc từ nhỏ nên anh ăn rất từ tốn và tao nhã nhưng cũng vì vậy mà khiến cho người trước mặt áp lực

"... .."

"Sao cô không ăn? Không hợp khẩu vị sao?"

"..À, tôi đang ăn đây" Không phải là không hợp khẩu vị mà là không có khẩu vị để hợp

Cách ăn của Ayumi tuy không tao nhã như Toshiro nhưng cũng rất tử tế, đó là cách ăn của một người bình thường

"....."

"... .."

"À, này" Toshiro đột nhiên lên tiếng

"...Có chuyện gì à?" Ayumi nuốt nửa miếng nghẹn

"...Các cô....ở đây có quen không"

".....Có một chút không quen" Ayumi hơi ngạc nhiên vì Toshiro không phải loại người hay quan tâm đến người lạ, chẳng lẽ anh thật sự nghi ngờ rồi sao?

".....Tên của cô là Ayumi phải không?"

"Ừ, có gì sao?" Rốt cuộc anh ta bị gì vậy? Sao chuyển đến tên cô rồi?

"Ừm....cô quen hai người họ bao lâu rồi?"

"Từ lúc 8 tuổi đến giờ, 12 năm" Nè, nè, anh thật sự làm cô sợ rồi đó! 囧

"Ừm.....tính cách của họ như thế nào?" Toshiro hơi ngượng ngùng, không biết có bị người ta nghĩ xấu không nữa 囧?

"... .." Cô thật sự rất sợ rồi đó!

"Tôi không có ý gì đâu, tôi chỉ muốn hiểu thêm tính cách của các cô để khi phục vụ sẽ không xảy ra sai lầm" Toshiro thấy Ayumi im lặng, nghĩ rằng Ayumi đã hiểu lầm nên vội giải thích

"Thật ra thì....." Ayumi đang nói giữa chừng thì im lặng, thậm chí rơi nước mắt, cảm ơn vì đã đến đây cứu tớ.....

Toshiro đang chăm chú lắng nghe giữa chừng, bỗng dưng thấy Ayumi im lặng, nhìn chăm chăm đằng sau anh, anh quay đầu lại thì thấy Kiyoko đang cầm tay Yuki đi đến

"... .."

"Tiểu thư, thiếu chủ, mời người" Tiếng người hầu vang lên

Kiyoko và Yuki lần lượt ngồi xuống kế bên Ayumi thành ra, Ayumi ngồi bên phải, Kiyoko ngồi ở giữa và Yuki ngồi bên trái

"... .."

"...Anh chuyển đây rồi sao?" Kiyoko hỏi Toshiro

"Đúng vậy, kể từ hôm nay tôi sẽ ở đây để bảo vệ các cô" Toshiro giải thích

"Tôi có thể hỏi một chuyện được không?"

"....Cô cứ việc"

"Tại sao anh luôn nói là bảo vệ chúng tôi, có chuyện gì nguy hiểm sao?"

"....."

"Nếu cô muốn biết thì tôi sẽ nói"

"....."Kiyoko im lặng lắng nghe

"Gia tộc Quang Minh và chúng tôi có một kẻ thù...."

"....." Cả ba người đang ăn bỗng dưng khựng lại một chút nhưng nhanh chóng đã trở nên bình thường

"Gia tộc đó được tạo dựng nên bởi Âm Hoàng, kẻ thù lớn nhất của chúng tôi nhưng vào 2 năm trước đã bị giết chết bởi "Thần Thời Gian" Toshiro không hề chú ý đến động tác nhỏ nhỏ ấy, vẫn nói tiếp

"Thần?"

"Đúng vậy, những vị thần, phía trên Minh giới là Thiên giới, thống lĩnh Thiên giới là các vị thần mà thống lĩnh các vị thần đó là "Thần Thời Gian"

"Nhưng cũng vào 2 năm trước, vị "Thần Thời Gian" đã hi sinh thân mình, hồn phi phách tán để giết chết "Ám Hoàng" Toshiro vừa nói vừa nhìn Kiyoko, thấy cô vẫn bình tĩnh lắng nghe, đúng là không tệ!

"Ám Hoàng" là ai mà có thể lưỡng bại câu thương với vị thần tối cao được" Ayumi lên tiếng, đặc biệt nhấn mạnh chữ "tối cao"

"Ám Hoàng" chỉ là một người bình thường lạc lối vào trong bóng đêm, biến mình thành một ma nhân, sau này các cô sẽ biết ma nhân là gì, nếu chỉ là ma nhân bình thường thì không sao nhưng cô ta lại là truyền nhân của "Thần Hủy Diệt" vị thần bóng đêm tối cao của ma nhân, cũng vì vậy nên cô ta có thể đánh lại "Thần Thời Gian" Giọng của Toshiro đều đều, anh chỉ chú ý Kiyoko nhưng không phát hiện ra đôi mắt của hai người kia lóe sáng lên một tia hận thù rồi biến mất

"Có vẻ hơi lạc đề rồi nhỉ, cứ xem đây là bài học ngoại khóa đi, vào vấn đề chính, tuy "Ám Hoàng" đã chết nhưng gia tộc của cô ta thì lại khác, nó vẫn từ từ phát triển, vì chúng rất âm hiểm nên chúng tôi không thể diệt trừ được, mà chúng lợi dụng lý do trả thù, luôn gây rắc rối cho chúng tôi, các cô là những người rất quan trọng, vậy nên chúng tôi sợ họ sẽ gây bất lợi cho các cô"

"Không phải Ami đã nói là ở đây rất an toàn sao" Mặc dù các cô không tin vào câu nói này lắm

"An toàn? Chỉ Ami nghĩ như thế thôi..." Toshiro nói đến đó rồi im lặng, Ami đã thay đổi, không biết từ lúc nào...

"Tôi ăn xong rồi" Ayumi đứng lên, cầm tay Yuki cũng đã ăn xong đi ra khỏi phòng ăn

"....."

"... .."

Vì lý do gì đấy, với tốc độ ăn như rùa bò của mình nên đĩa của Kiyoko vẫn còn hơn một nửa, đành cầm cùi ngồi ăn

"....."

"....."

Căn phòng rơi vào sự im lặng

Khi vừa mới ăn xong, ngẩng đầu lên, trước mặt là đôi mắt màu hồng mị hoặc của Toshiro, Kiyoko sững sờ, đừng nói anh ấy nhìn cô này giờ rồi nhé?

Phải ra khỏi đây sớm thôi! Lúc ý nghĩ đó hình thành cũng là lúc Kiyoko đứng lên, thấy người kia định đi, Toshiro cũng đứng lên, hai người chạm mặt nhau

"Xin lỗi" Nói xong Toshiro ôm Kiyoko vào lòng

"Anh... " Kiyoko vội đẩy ra, bước thẳng ra ngoài, khuôn mặt hiện lên một tia đỏ ửng, rốt cuộc thì anh ấy muốn làm gì vậy?

Vì người hầu đều ở bên ngoài nên đương nhiên việc đó không ai thấy cả, cả phòng ăn chỉ còn Toshiro

Chỉ trong một chốc lát ôm gần gũi đó, Toshiro đã hiểu được cảm giác đó là gì rồi. Tim đập mạnh, có một chút cảm giác hồi hộp, một chút quyến luyến, ngượng ngùng và.....đau khổ?

Anh không ngờ mình lại là người như vậy, chẳng lẽ.....đây là trong truyền thuyết "yêu từ cái nhìn đầu tiên", "sét đánh ngang tai".....à nhầm "tiếng sét ái tình"?

Theo những gì trong sách nói, thì chắc là như vậy rồi, "tiếng sét ái tình" chính là tình yêu không bền vững nhất, nhưng không sao, từ từ bồi đắp là được

Đây là lần đầu tiên anh yêu một người, cái cảm giác hưng phấn khi ôm người đó, dù chỉ là một chút nhưng đối với anh cũng đủ rồi, một chút có thể từ từ biến lớn mà! Bây giờ quan trọng nhất là đối phương, bi ai của "tiếng sét ái tình" là đơn phương, anh đương nhiên sẽ không chạm vào bi ai này

Anh có một chút không tin được, có lẽ anh nên xác nhận lại thêm một lần nữa, nếu không đúng mà anh lỡ làm gì đó nên tội thì anh hối hận chết mất, còn nếu đúng thì cứ tiến tới thôi, loại bỏ tình địch (?)

Xấu xí hay Nhân giới gì đó, anh không quan tâm lắm, yêu là yêu, không phân biệt giới tính (?), thân phận hay sắc đẹp gì cả.....A, cái cảm giác quan tâm đến đối phương này.....

Thì ra đây là yêu sao?

Chương 17: Chuyện Thư Viện (1)

"Nè, tiểu hồ ly" Một cô gái đang nằm trên đùi một chàng trai cất tiếng nói trong trẻo

"Sao?" Chàng trai cúi đầu nhìn cô gái, bỗng một con gió nhỏ thoảng qua làm cho mái tóc vàng như ánh mặt trời nhẹ bay

"Anh hứa với em rằng sẽ mãi bên em đi"

"Có chuyện gì nữa vậy?"

"Có hứa không?" Cô gái cố gắng dùng giọng điệu uy hiếp

"Được rồi, anh hứa, dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, anh sẽ mãi bên em, anh hứa bằng cả linh hồn của mình, dùng..."

Chàng trai đang nói bỗng nhiên bị cô gái cắt ngang

"Đừng dùng 'huyết thề', anh dùng nó làm cho em cảm thấy giống như đang bắt buộc anh vậy, lời hứa này chỉ cần anh nhớ là được"

"Được rồi, theo ý của em, vậy còn em thì sao đây?"

"Em sao? Ừm....em hứa bằng linh hồn của mình, sẽ luôn ở bên cạnh anh dù cho tương lai có chuyện gì xảy ra, em sẽ luôn ở sát cánh bên anh" Nói xong, cô gái cười, một nụ cười ấm áp

"Lấy danh nghĩa em, Ayumi, thề"

"Vừa lòng em chưa?"

"Hừ, tạm ổn"

Chàng trai cười, khẽ vén tóc cô gái, đôi mắt màu hồng tràn ngập sự dịu dàng

Cô gái cũng cười, cười nhẹ nhàng nhưng trong lòng chưa xốt, cô thật ích kỉ phải không? Dù biết là không thể ở bên cạnh anh suốt đời nhưng cô vẫn hứa, vẫn trao anh hi vọng.....cô biết, mình sống.....không còn.....được bao lâu

-Một phần kí ức-

"Chán....." Ayumi nằm trên giường, ôm gối lăn qua lăn lại

"Rằm" Thề là té giường

"Ui...da" Lấy tay xoa xoa nơi vừa "tiếp xúc thân mật" với đất kia, vừa xoa cô vừa ôm gối lên giường lăn tiếp

"Chán....quá"

Bỗng nhiên, cô ngồi dậy, im lặng một chút rồi đi ra khỏi phòng, vừa đi vừa hát nhỏ

"Một nơi nào đó ở xa kia mà tôi cũng không biết là nơi nào chỉ biết đó là nơi đó ☹"

"Anh à, em nhớ lắm! Nhớ một người đã từng bên cạnh em, người em đã từng thương rất nhiều, anh biết không? Đó chính là.....bạn trai của anh ☹"

"Chẳng lẽ anh đã quên rằng ngày xưa hai ta yêu nhau nhiều? Để rồi giờ người anh kết hôn là một cô gái....rất xinh đẹp, người mà đã từng là....bạn gái của em ☹"

Cuối cùng, sau một loạt bài hát không biết xuất xứ từ đâu, Ayumi đã thành công bước chân đến cánh cửa thư viện, nơi mà cô "yêu thích" nhất

Mở cánh cửa ra, một "thiên đường" đang chào đón với khoảng vài trăm cuốn sách không biết độ dày bao nhiêu, tuy vậy nhưng ở đây rất rộng rãi và thoáng mát, có sẵn những cái bàn để ngồi đọc, haizz, ba người các cô, mỗi người đều ham một thứ. Cô ham chơi, Yuki ham ngủ còn Kiyoko.....ham học, bởi vì vậy, nên bây giờ trước mặt cô là người bạn thân đang ngồi đọc sách, cô đảm bảo, trước kia nó đọc hết tất cả những cuốn sách này rồi...

"Kiyo"

Kiyoko ngẩng đầu lên thấy Ayumi, cô cười rồi chỉ vào ghế bên cạnh

Ayumi đi đến ngồi kế bên, thấy trước mặt Kiyoko là một chồng sách chừng 5, 6 cuốn, cô 囧

Những cuốn sách kia đều là những cuốn sách liên quan đến Minh giới, trong đó cũng có 3 cuốn mà Toshiro đưa, nhưng trên tay Kiyoko lúc này lại là cuốn ma thuật cơ bản

"Kiyo?" Tạm thời bỏ qua suy nghĩ rằng tại sao Ami lại để chúng trong đây, quan trọng là Kiyo muốn đọc chúng để làm gì?

"Tớ chỉ ôn lại một chút thôi, đề phòng ấy mà" Kiyoko cười

"Thư viện này, không có cấm thuật" Kiyoko thờ dãi nhưng chuyện đó cũng có trong dự đoán, nghĩ sao họ lại có thể để cấm thuật ở một nơi như thế này?

"Nè, Ayu, cậu nhớ cấm thuật "Thiên thạch Hắc ám" không?"

"Chi vậy? Tớ nhớ cậu chuyên về Quang Minh mà"

"Chi là tớ không nhớ lắm câu thần chú thôi"

"Để tớ nhớ xem"

"Hồi bóng đêm bắt tận, từ trên cao, hãy bao trùm lấy thứ Ánh sáng đó, hãy phủ lên nó thứ màu sắc Hắc ám, hãy cho nó nếm trải nỗi đau không bao giờ tàn phai này" Ayumi nói, khi nói ra câu thần chú này, đôi mắt cô ấy lóe lên một tia Hắc ám

"Tớ nhớ rồi, cảm ơn" Kiyoko cười với Ayumi

"A, các cô ở đây sao?"

Một giọng nói dịu dàng vang lên, cả hai người cùng nhìn về phía phát ra giọng nói kia

"....."

"... .."

Khuôn mặt Kiyoko ửng đỏ lên, chắc là do nhớ tới lúc nào đó rồi.....

Ayumi ở kế bên nhìn thấy bạn thân đang ngồi kế bên mặt ửng đỏ, cúi đầu vào sách giống như muốn vô đó luôn, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ có chuyện gì đã xảy ra à?"

Toshiro đi đến gần, ngồi đối diện Kiyoko như không có chuyện gì xảy ra cả, lấy cuốn sách không biết từ nơi nào ra, để lên bàn và đọc

"....." Cảm giác lạc loài này là sao nhỉ?

Vì chạy theo "phong trào" nên Ayumi đứng lên, quyết định tìm một cuốn sách để không cô đơn lẻ loi giữa chốn "đồng người"

Sau khi Ayumi đi rồi, Toshiro ngẩng đầu lên nhìn Kiyoko, thấy người đó chăm chú đọc sách như vậy, anh khẽ cười

"....."

Michio đang định tìm hỏi lí do tại sao "anh cả" của mình lại quyết định đột ngột như vậy, nghe nói là anh ở đây nên đến xem, ai ngờ lại thấy một cảnh như vậy...

Cái nụ cười đó, theo kinh nghiệm của anh chắc chắn không phải là giả tạo, vậy....chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Đang cố gắng khuyên mình rằng tất cả chỉ là ảo giác, Michio quay đầu đi ra khỏi đây

Ở một nơi nào đó trong thư viện, trên tay đang cầm một quyển sách, núp sau kệ sách màu nâu nhìn về phía người đang đi ra kia, rồi lại nhìn Toshiro

"Chậc, mong cậu ấy có thể tự lo được"

Việc này chỉ Kiyoko có khả năng giải quyết thôi, cô có chút không tin vào việc này, mới có 2 ngày thôi mà, sao nhanh thế, đã nhanh mà còn ảo, chẳng lẽ là do...? Hình như cô hiểu căn nguyên của việc này rồi.... .., không biết nên vui hay nên buồn, nên cười hay nên khóc đây nữa

Nếu có thể lợi dụng việc này thì tốt nhưng cô không nghĩ Kiyoko có thể làm được, lợi dụng sao thành thật luôn, đó mới là rắc rối, à, không, ngay từ đầu nó đã là thật rồi haizz.....

Tốt nhất là đứng đây theo dõi coi có chuyện gì xảy ra không cái đã!

Đường như cảm thấy được ánh mắt nóng bỏng từ phía người trước mặt nên Kiyoko ngẩng đầu lên, nhìn nụ cười dịu dàng đó cô như bị đóng băng, quên cả hô hấp....

Toshiro thấy vậy, không biết từ đâu ra ý nghĩ "đánh nhanh thắng nhanh", nhẹ nhàng nắm tay của Kiyoko

"Tôi nghĩ là mình có cảm giác với cô rồi"

Giọng nói ôn nhu như con dao đâm thẳng vào trái tim Kiyoko, cô ngẩng ra

"Bịch" Tiếng sách rớt ở chỗ nào đó trở thành âm thanh duy nhất ở nơi này

"....."

Toshiro quay đầu về phía đó, nở nụ cười, trong mắt Ayumi đó là nụ cười cảnh cáo

"A, tớ nhớ là có việc phải làm với Yuki, cậu ở đây "vui vẻ"

Nói xong, Ayumi bước nhanh về phía cánh cửa, chỉ là trước khi đóng cửa, để dành không gian riêng tư cho hai người, tay của cô khẽ di chuyển như đang ám hiệu gì đó

Đương nhiên, Toshiro không thể thấy được, nhưng Kiyoko thì lại thấy, đó là ám hiệu mà các cô tự tạo ra, có nghĩa là "Cẩn thận"

Là người thông minh nhất trong cả ba, cô nhanh chóng bình tĩnh lại, hít một hơi thật sâu rồi thở ra, nhìn vào người trước mặt, rút tay mình ra

"Đừng đùa với tôi, tôi không phải là loại con gái như vậy đâu"

Kiyoko đứng lên, định đi ra khỏi nơi này nhưng khi vừa mới bước đi đã bị Toshiro nắm chặt tay lại..

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Minh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Chuyện Thư Viện (2)

Không khí trở nên trầm lắng, hai người cứ giữ nguyên tư thế đó, khuôn mặt Toshiro ửng đỏ, định mở miệng nói gì đó nhưng không biết nên nói cái gì

"Buông ra"

Kiyoko rút tay lại nhưng ngay lập tức liền bị nắm lần nữa

"Ý tôi không phải là như vậy"

Phải nói gì đây? Chẳng lẽ nói là đã yêu cô ấy trong lần đầu gặp. Xin lỗi, lí do đó đến anh còn không tin nữa mà, mặc dù đó là sự thật

"Thế ý anh là gì đây?"

Thấy Kiyoko tức giận, Toshiro vội giải thích

"Chỉ là ngay lần đầu gặp cô, tôi đã có cảm giác kì lạ, hôm nay chứng thực lại, thì ra đó là cảm giác....."

Toshiro ngập ngừng

"Cảm giác yêu phải không? Anh nghĩ tôi tin sao?"

Ờ thì cô tin đấy, nếu Toshiro cảm thấy như vậy thật thì có lẽ cô biết lí do

"Không phải như vậy, thế này đi, cô cho tôi một cơ hội, tôi sẽ làm cho cô tin là tôi nói thật"

Toshiro ánh mắt mong đợi nhìn Kiyoko, đây là lần đầu tiên anh yêu một người cũng là lần đầu thổ lộ, anh thật sự rất mong được đáp lại

"....." Kiyoko thầm suy nghĩ, cô có nên đem Yuki làm bia đỡ đạn không nhỉ?

Ở nơi nào đó trong ngôi nhà, trên chiếc giường ấm áp, đôi mắt của ai đó chợt mở ra, nhìn người đang luyên thuyên trước mặt

"Đây, vì vậy cậu nên coi chừng, Yuki à, coi chừng Kiyoko đem cậu ra làm bia đỡ đó"

Yuki nhìn vào Ayumi, đôi mắt trống rỗng, miệng mấp máy vài từ nhưng không thành tiếng

Ayumi lập tức im lặng, haizz, mọi lần khi cô nói chuyện, Yuki luôn luôn ngủ, bây giờ đột nhiên thức dậy tưởng là có chuyện gì, đang định hỏi thì Yuki đã "trả lời"

"Nhắc" Yuki chính là muốn nói mấy chữ này, có nghĩa là ai đó đang nhắc tới nó, đương nhiên, còn ai khác nữa ngoài Kiyoko chứ

Miệng nhếch lên một chút, không biết Kiyoko sao rồi nhỉ? Thật mong chờ kết quả quá đi (=ω=)

Yuki nằm xuống ngủ tiếp, căn bản là bộ dáng không quan tâm đến chuyện gì cả ~ ^ ~

Nói tiếp chuyện của Kiyoko, sau khi Toshiro "thỏ lộ", đợi chờ chính là bầu không khí im lặng

"....."

Kiyoko vẫn đang suy nghĩ. Lí trí nói rằng nếu như cô đồng ý thì cái hại sẽ nhiều hơn vì chính các cô sẽ gây rắc rối cho anh ấy, nhất là khi thân phận bại lộ, anh ấy chắc chắn sẽ bênh vực các cô, cô không hoài nghi gì về việc đó cả, cũng chính vì thế, tốt nhất là từ chối, lợi cho cả hai nhưng về mặt tình cảm cô vẫn rất muốn đồng ý, lí trí với tình cảm, hai ý kiến cứ chiến đấu với nhau, thật nhức đầu!! Vẫn là lí trí dành chiến thắng nhưng khi cô định nói thì Toshiro đã nói trước rồi

"Cô không được từ chối, nếu có một ngày cô tin tôi mà cô vẫn giữ nguyên ý định ấy thì tôi mới buông tha, nếu không thì đừng hòng"

Thấy thần sắc kiên định của Toshiro, những lời định nói ra chỉ có thể nuốt trở vào. Toshiro thấy Kiyoko im lặng thì nghĩ cô đã đồng ý, không ngăn được miệng nhếch lên tạo thành một nụ cười rạng rỡ

Kiyoko nhìn nụ cười ấy mà sững sờ, sau 2 năm, anh ấy vẫn thế, cho dù bị như vậy nhưng anh vẫn yêu cô dẫu rằng dung mạo này đã trở nên xấu xí đến cực điểm, dẫu rằng anh đã quên hết tất cả mọi thứ.....

Cô rất muốn nói rằng cô tin những gì anh nói nhưng cô không thể. Thôi thì đành đợi đến sau này từ chối vậy

Chỉ là cô không ngờ rằng, không lâu sau, khi mà cô dùng khả năng của mình "tiên đoán" về mối tình này thì cái đáp án lại khiến lí trí cô lung lay và tình cảm đã chiếm ưu thế, đến cuối cùng cô vẫn chọn cái con đường nguy hiểm nhưng phần thưởng lại hậu hĩnh này, haizz, dẫu thế nào đi nữa, cô vẫn không thể quên anh như mình đã từng hứa với chính bản thân được

~(*+__+*)~ ~(*+__+*)~ ~(*+__+*)~

Bầu trời từ từ tối đi, một màu đen huyền bí dường như đã bao trùm hết mọi nơi

Ánh trăng màu vàng hình bán nguyệt trở thành ánh sáng duy nhất, mang lại một hi vọng cho tất cả mọi sinh vật

Ngồi bên cửa sổ Yuki đang nhắm mắt bỗng nhiên mở ra, đôi mắt vẫn trống rỗng, nhìn cô như là một con búp bê đã mất đi linh hồn, khẽ đưa tay xoa chiếc nhẫn đang ở ngón trỏ, chiếc nhẫn có gắn một viên đá hình tròn, nhìn có vẻ tầm thường, rẻ mạt nhưng đột nhiên viên đá đó từ hình tròn biến thành hình mặt trăng khuyết, chuyển từ màu trắng sang màu vàng. Chỉ cần ở đây có một người thuộc tầng lớp quý tộc thì sẽ nhận biết được, chiếc nhẫn đó từ đầu đến cuối đều được làm bằng Nguyệt Thủy, một loại bảo thạch hiếm chỉ có trong hoàng gia Minh quốc, điều quan trọng là nó chỉ có ở Minh quốc và có rất ít, thế nhưng bây giờ lại có trên tay của Yuki, phải biết rằng một khi loại ngọc đó được làm thành cái gì thì cái đó sẽ trở thành một Không gian Giới Chỉ, không thể nghi ngờ gì trên tay Yuki là một vật như thế

Mân mê chiếc nhẫn ở trên tay, đôi mắt xuất hiện một tia có hồn, trên tay cô bỗng nhiên xuất hiện một vật kì lạ, có vẻ là bằng băng được khâu rất là..... đáng sợ, nhất là chiếc miệng, nhìn vào là biết là dân mới vào nghề. Dù thế nhưng Yuki vẫn ôm vào lòng nâng niu như vật quý báu, miệng mấp máy vài từ rồi ôm chặt nó

Đôi mắt từ từ nhắm lại, Yuki lại rơi vào giấc mộng của chính cô

Ayumi ngồi lên giường, nhìn vào người kẻ bên là Kiyoko, đôi mắt đen nhánh hiện lên một tia lo lắng

Kiyoko tựa vào vai Ayumi không nói một lời

Chỉ như thế thôi nhưng Ayumi đã hiểu là có chuyện gì rồi

"Không sao đâu mà"

Ayumi an ủi, mặc dù lòng cô thêm thêm một câu "Rất có sao đây"

"Sao cậu không xem nó như một cơ hội để thực hiện bước đầu tiên"

Bước đầu tiên chính là khiến cho "họ" tin tưởng các cô, như thế các cô mới có thể lên trên Thiên giới và thực hiện việc mà các cô coi là nhiệm vụ đó

Nhưng nếu Toshiro yêu ai, anh ấy sẽ bảo vệ người đó hết lòng, đó là điều cô và Kiyoko đều biết, bởi lẽ, Toshiro đã từng yêu một người, phải, một người rất ác độc, cho dù phải đối đầu với những kẻ rất mạnh, dù phải hi sinh bản thân mình nhưng anh vẫn luôn bảo vệ người đó cho đến cái ngày ấy, ngày mà tất cả mọi chuyện kết thúc....

"Cậu biết tớ không thể"

Kiyoko đáp lại, quả thật là cô không thể

"....."

Ayumi im lặng, bây giờ cô không thể làm gì giúp Kiyoko được chỉ có thể cho cậu ấy một vài lời khuyên hoặc lời an ủi thôi, giờ cô mới thấy mình thật vô dụng mà, à không, phải là thấy lâu rồi nhưng không ngờ mình lại vô dụng ngoài sức tưởng tượng đến thế

"Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi mà, chắc chắn sẽ như thế"

Lời nói nhẹ nhàng tựa như làn gió thoảng qua rồi bay mất

— — — — —

"Anh cả, nói nhanh, có chuyện gì xảy ra với anh vậy?"

Michio ngồi trên ghế, gác chân lên bàn, khoanh tay nhìn về phía Toshiro tựa như một người bề trên đang chất vấn cấp dưới của mình

"Ý em là gì đây?"

Toshiro cũng ngồi y chang Michio, ngẩng mặt lên nhìn người em đối diện mình, đôi mắt màu hồng vẫn dịu dàng, vẫn ôn nhu nhưng sao lại làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo

Hitori ngồi ở giữa nhìn vào hai người đang "đắm đuối" nhìn nhau, vẻ mặt bất đắc dĩ đưa tay che đôi mắt màu vàng rồi lại vuốt vuốt mái tóc màu xanh của mình, khẽ ngả người dựa vào ghế

"Anh hiểu mà, đúng không anh cả...."

Có ý nhấn mạnh từ "anh cả", Michio nhìn thẳng vào mắt Toshiro như đang hỏi "Anh muốn làm gì?"

Nở nụ cười tựa như gió xuân ấm áp, Toshiro hỏi vặn lại

"Em cũng hiểu mà, đúng không?"

"Chắc"

Michio không biết nói gì hơn, khẩu vị anh cả lạ thật đấy!

"Đừng lo, sẽ không gây rắc rối cho chúng ta đâu"

"Mong là thế, anh nên cẩn thận"

Đôi mắt màu hồng khẽ chuyển động, ý em là sao?

"Cái người kẻ bên cô ta, em có cảm giác kì lạ lắm, có thể nhảy từ độ cao đó xuống mà không một chút sợ hãi nào, em thật sự không tin là một người Nhân giới lại có thể như vậy"

Nhớ lại lúc Ayumi nhảy xuống từ trên cao, cứ cho là cô ta biết có người đỡ nhưng cũng không thể nhảy xuống tự nhiên như thế được chứ

"Anh biết rồi"

Ayumi không thể ngờ được rằng chỉ vì hành động theo bản năng mà lại bị chú ý như vậy nhưng trong họa lại có cái phúc nên vì thế sau này cô mới có thể cảm nhận thêm một lần nữa thứ cảm giác được người khác quan tâm che chở, cái thứ cảm giác mà cô tưởng rằng sẽ chẳng bao giờ có thể cảm nhận một lần nào nữa

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Minh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Hạ Độc (1)

Thời gian trôi qua nhanh như làn gió cuốn theo bao buồn vui, thoáng chốc đã là một tuần rồi

Từ sau sự việc đó thái độ Toshiro đối với Kiyoko càng ngày càng tốt hơn, còn Michio và Hitori thì đôi khi nhìn về phía Kiyoko tựa như đang suy nghĩ thứ gì

"Chính xác, không gian phía trên Minh giới chính là Thiên giới"

Ayumi ngồi xuống, tiếp tục nhìn vào cuốn sách trên bàn giống như là xem rất chăm chú nhưng trong lòng thì lại thầm kêu chán

"Hết giờ rồi, chúng ta kết thúc ở đây"

Đóng cuốn sách lại, Toshiro mỉm cười nhìn về phía ba người Kiyoko

"Hôm nay các cô phải đi tham dự một buổi...um....gặp mặt với hai người khác, đương nhiên trong buổi gặp mặt đó các cô phải sử dụng Minh ngữ, nếu tôi không nhầm thì các cô đều thông thạo nó hết rồi phải không?"

Học một ngôn ngữ khác chỉ hơn một tuần, nghe thì có vẻ như quá nhanh nhưng thực chất thì không, đừng quên nơi đây là thế giới của ma pháp, chỉ cần dùng đá Ngôn ngữ thì trong đầu sẽ xuất hiện tất cả những từ ngữ mà mình muốn học, còn một tuần chỉ là thời gian thích nghi với ngôn ngữ mà thôi

"Đương nhiên rồi"

Ba từ được nói lưu loát bằng Minh ngữ xuất phát từ trong miệng Kiyoko

"Bây giờ các cô chỉ có 1 giờ đồng hồ để chuẩn bị, trang phục thì đã được đưa vào phòng các cô rồi, thích cái nào thì cứ mặc"

Miệng thì nói như thế nhưng đôi mắt của anh thì lại nhìn về phía Kiyoko, không biết cô ấy khi mặc chúng thì như thế nào nhỉ?

Thế là bắt đầu cuộc "trò chuyện" với cả đồng áo, váy và đầm, còn việc trang điểm nữa, cho dù không muốn lắm nhưng bắt buộc phải để cho đám người hầu dầy vò khuôn mặt đáng thương của mình

Thấm thoát 1 giờ trôi qua, cuối cùng mọi việc đã hoàn tất, đáng lẽ là phải xong sớm cơ chỉ có điều là trang điểm quá tốn thời gian, bất quá cũng tạm được

Từ từ bước xuống từ cầu thang, bóng hình Kiyoko hiện ra với một chiếc đầm màu tím có thêu hình con bướm trông rất sinh động, chiếc váy như đang bị làn gió trên đầu mà bay nhẹ qua lại, mái tóc đã từng được thắt bím giờ đây đã xõa ra, một phần mái tóc che đi con mắt bên trái làm cho người khác không thấy được vết sẹo kia cũng làm người khác chú ý đến mắt phải của cô hơn, con ngươi màu đen tựa như là có khả năng quyến rũ khiến cho Toshiro hoàn toàn chìm đắm vào trong đấy. Không có vết sẹo, khuôn mặt của Kiyoko có lại một phần thanh tú nhưng chỉ là thanh tú, đẹp hơn người bình thường một chút mà thôi

Nhưng dù thế Toshiro vẫn ngây người nhìn cô, bên cô tựa như có một khí chất làm cho anh say đắm ngắm nhìn, có lẽ là đến cô cũng không biết là mình có chúng. Giờ đây Toshiro đã hiểu được rằng thì ra trong một khoảng thời gian rất ngắn, anh có thể yêu người mà anh chưa từng quen trước đây nhiều đến thế, thì ra tình yêu là một thứ kì diệu, có lúc thì cần cả một cuộc đời để bồi đắp, có lúc thì chỉ cần một ánh mắt ngắn ngủi để mang trong mình thứ gọi là yêu

Khẽ nở một nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời làm chói mắt người xung quanh, nhìn anh bây giờ rất giống một chú rể đội cô dâu của mình vào lễ đường kết hôn

Michio đứng kế bên anh thầm than bệnh này hết thuốc chữa rồi

Ayumi và Yuki cũng nhanh chóng đi xuống, Ayumi thì mang một chiếc đầm màu đen nhìn có vẻ sang trọng, mái tóc được làm y chang Kiyoko chỉ có điều là che đi vết bớt bên phải của cô, nếu nói Kiyoko là có một phần thanh tú thì Ayumi lại là hoàn toàn bình thường dù cho vết bớt xấu xí kia đã được che lại

Còn Yuki đang mặc một bộ com lê màu trắng thì tựa như không quan tâm đến ai, mái tóc đen cứ lộn xộn che mất một phần khuôn mặt, cứ như là cố gắng làm thật nhanh

"Xuất phát thôi nhỉ?"

Giọng nói có phần nhẹ nhàng vang lên, không biết từ lúc nào Kiyoko đã đến phía trước cửa rồi

Toshiro nhìn theo hình bóng đó, mặt ửng đỏ lên khi nghĩ đến việc lúc này ngay người nhìn cô

"Được rồi, nắm lấy tay tôi, tôi sẽ đưa cô đi"

Toshiro đưa tay phải ra chờ đợi, không phải là anh muốn chiếm tiện nghi đâu chỉ là buổi gặp mặt ở tận Thượng gian của Ami, khá xa với chỗ này nên với tốc độ của Kiyoko thì chắc dùng nguyên cả ngày mới đến nhưng nếu anh đưa cô ấy đi thì chỉ cần vài phút thôi là đến nơi rồi, dù gì thì phận sự của anh là hộ tống ba người nói chung, hộ tống Kiyoko nói riêng.....

Toshiro hoàn toàn quên là việc "hộ tống" hoàn toàn không liên quan gì đến việc nắm tay cả

Kiyoko cũng biết điều đó nên cô hơi chần chờ một chút rồi cũng đưa tay ra, chỉ là khi tay cô vừa mới chạm đến tay của Toshiro thì đã bị anh ta kéo lại gần, cả người cô gần như áp sát vào Toshiro

"Ê này, bỏ ra, anh làm cái gì vậy?"

Ayumi nhanh chóng tách hai người ra, đôi mắt phần nộ nhìn về phía Toshiro, còn Yuki thì ngay lập tức lại gần nắm lấy tay Kiyoko kéo lại phía mình, còn đầu cái đáng về buồn ngủ kia nữa

Chưa kịp vui mừng vì sắp được ôm Kiyoko thì ngay lập tức Toshiro lại bị mất hứng, hai người đó, kể từ ngày ở trong thư viện thì họ luôn luôn đề phòng anh, thậm chí chỉ đụng nhẹ vào Kiyoko thôi cũng không được nếu không phải là rất cần họ để cứu Mẫu hậu, nếu không phải họ là bạn thân của Kiyoko thì anh đã đá họ bay xa cho khuất mắt rồi, nhất là cái người tên Yuki ấy, suốt ngày cứ nắm tay Kiyoko cứ như là cặp tình nhân yêu nhau lắm không bằng, chẳng lẽ lí do mà Kiyoko từ chối anh là vì thế sao? Mà nhìn có vẻ Ayumi ủng hộ họ lắm, thậm chí là Kiyoko cũng không giãy giụa giống như lúc anh ôm cô ấy, rất tự nhiên để cho hắn ôm....

Ánh mắt Toshiro vẫn cứ như bình thường nhưng không khí xung quanh anh dần trở nên lạnh lẽo, những người hầu thấy mọi chuyện có vẻ không ổn nên đã âm thầm rời đi

Ayumi thầm rùng mình một cái, muốn trốn theo đám người hầu đó nhưng nghĩ đến người bạn thân đang đứng đằng sau kia thì suy nghĩ đó đã đi theo con gió thổi thoảng qua, vẫn là Boss nhà mình đáng sợ hơn.....

Thấy tình hình có vẻ không ổn, Michio đành phải trở thành người giảng hòa cho hai bên

"Chúng ta nên đi nhanh lên, sắp trễ giờ rồi đây"

Toshiro chỉ nhìn Ayumi và Yuki thêm một cái nữa rồi cười dịu dàng đi về phía Michio nhưng trong mắt Ayumi nụ cười đó chẳng khác gì nụ cười của ác quỷ cả

"Đúng vậy, chúng ta nên đi nhanh lên"

Vừa dứt lời dưới chân Toshiro bỗng bùng sáng lên và rất nhanh chóng ánh sáng đều đã bao trùm hết cả sáu người, sau vài phút cả sáu người đều biến mất trả lại một không gian yên tĩnh vốn có

◉▽◉◉▽◉◉▽◉◉▽◉◉▽◉

Kể từ giờ cả ba người Kiyo sẽ nói Minh ngữ

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Minh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Hạ Độc (2)

Nơi ở của Ami là một nơi rất xinh đẹp, những vật dụng đều được làm rất tinh xảo và quý hiếm, mang trong mình khí chất cao quý tựa như chủ nhân của nó vậy

Đột nhiên bên trong nơi này lại xuất hiện một luồng ánh sáng màu vàng, ánh sáng từ từ yếu đi, có thể thấy bên trong chúng có bóng hình của sáu người hiện ra

"Toshiro, cuối cùng anh cũng đến"

Ami mỉm cười nhìn về phía sáu người kia

Hôm nay Ami mặc chiếc đầm màu trắng thanh lịch, trên đó có hình một đóa hoa hồng trắng rất đẹp, thậm chí còn có thể nghe thấy mùi hương hoa hồng từ nó, mái tóc Ami xõa xuống, dài đến tận chân, khuôn mặt vốn đã xinh đẹp bây giờ lại càng xinh thêm, mang một vẻ đẹp cao quý khiến cho người khác cảm thấy nàng tuy gần nhưng lại không thể chạm vào, trên tóc cài hai chiếc kẹp, một chiếc là hình hoa hồng, một chiếc là hình một con thỏ, ngạc nhiên là

chiếc hình thỏ ấy dường như chỉ được làm bằng chất liệu bình thường không hợp với địa vị của nàng nhưng nàng lại mang chúng song song với chiếc kẹp hoa hồng quý giá kia

"Xin lỗi, vì có một vài chuyện ngoài ý muốn nên hơi muộn một chút"

Toshiro nói bằng giọng điệu dịu dàng nhưng chỉ cần là người quen thân với anh mới biết được trong chúng có một vài phần xa cách, đương nhiên là khác biệt với khi anh nói chuyện với Michio và Hitori, nhất là với Kiyoko

Ami cũng biết điều đó nhưng lại không có cảm xúc gì cả, kể từ 2 năm trước, anh và hai người kia càng ngày càng xa cách với nàng giống như nàng đã không còn là người em gái mà bọn họ yêu thương hết mực nữa, nàng có thể làm gì được đây?

"Không sao, dù gì các anh cũng đã đến rồi mà. Lối này"

Câu sau đương nhiên là nói với ba người Kiyoko

Cả bảy người đến trước một cánh cửa được chạm khắc bằng một loại ngọc trong suốt nhưng mặc dù có là trong suốt đi nữa thì vẫn không thể thấy bên trong là gì

Cánh cửa đột nhiên mở ra, ngay nhiên là bên trong có cả một khu vườn tràn ngập các loại hoa, hương thơm của chúng tỏa ra đã tạo thành một con đường thơm ngát, bầu trời xanh biếc có thể thấy được ánh mặt trời và không khí trong lành, căn bản không thể nhìn ra được đây là trong một căn phòng mà chúng giống như ngoài trời thật sự. Từ cánh cửa nhìn vào có thể thấy cuối con đường là một chiếc bàn tròn được làm từ một loại ngọc giống như thủy tinh trong suốt được đặt ở giữa vườn hoa, phía trên là những chén trà được chạm khắc công phu, nó sẽ là một nơi tuyệt vời và yên tĩnh để thưởng thức trà nếu như không có một đàn người hầu trải dài từ cánh cửa cho đến chiếc bàn

"Cung nghênh các tiểu thư và thiếu chủ đã đến đây"

Ami phát phát tay, đàn người hầu lui xuống để lại một con đường trống trải, nàng đưa tay ra tỏ ý mời

Toshiro trực tiếp nắm tay Kiyoko đi vào, thấy vậy Ayumi và Yuki lập tức đi theo

Michio lẫn Hitori đều cảm thấy bất đắc dĩ còn Ami thì đứng đó nghi hoặc có chuyện gì xảy ra

Đến gần chiếc bàn thì mới nhận thấy còn hai người khác nữa, là hai người con gái, một người tóc tím mang đầm màu vàng, một người tóc trắng mang đầm màu hồng, hai người tuy không xinh đẹp bằng Ami, thậm chí là còn kém xa nhưng cũng được coi như thanh tú ít nhất là thanh tú hơn Kiyoko

Trên vẻ mặt bọn họ đều mang một nét kiêu ngạo, nhìn thấy Toshiro đang cầm tay Kiyoko thì đôi mắt hiện lên vẻ ghen tị

Vì ở nơi Minh giới này ai ai đều cũng xinh đẹp cả, xấu nhất thì cũng được coi là thanh tú, đẹp nhất thì lấy Ami làm ví dụ vậy nên khi thấy ba người Kiyoko thì gương mặt họ hiện lên vẻ khinh thường không che dấu làm cho Toshiro phải nhũn mày lại

"Đây là Toyo và Sakiwa"

Ami đưa tay chỉ vào lần lượt là cô gái tóc tím rồi đến cô gái tóc trắng

"Còn đây là Kiyoko, Ayumi và Yuki"

Rồi Ami lại quay sang ba người Kiyoko giới thiệu

"Xin chào"

Kiyoko mỉm cười nhìn về phía hai người kia, tiếng Minh ngữ lưu loát được thốt ra từ miệng cô

"Chào"

Toyo đáp lại, giọng điệu đầy sự khinh miệt, hiển nhiên trong hai người này Toyo là thủ lĩnh

Hitori không dấu vết lộ ra vẻ khinh thường, hai kẻ ngu ngốc!

"Được rồi, chúng ta nên ngồi xuống thôi nhì"

Ami cười nói

Tất cả bắt đầu ngồi xuống, ngay lúc Yuki định ngồi kế bên Kiyoko thì đã bị Toshiro nhanh chóng giành lấy nên đành phải đi chỗ khác, điển hình là không quan tâm đến bạn thân của mình đang ngồi kế bên "Hung thần"

Toyo và Sakiwa thấy thế thì trong lòng ghen tị, ngồi xuống kế bên của Kiyoko nên thành ra Kiyoko bị Toyo và Toshiro kẹp ở giữa

Ayumi âm thầm "roi lẹ" rồi chọn chỗ ngồi xuống nhưng không may là chỗ còn lại là kế bên Michio, không còn cách nào khác đành phải cắn răng chịu

đựng

Vậy nên bây giờ chỗ ngồi tính từ bên trái Ami hiện giờ là: Ami, Michio, Ayumi, Sakiwa, Toyo, Kiyoko, Toshiro, Yuki và Hitori

"....."

Nhìn vào trận địa này làm cho Ayumi cảm thấy bất đắc dĩ, thế này thì có mà thó phác mệnh cho trời thôi, không biết là trùng hợp hay có ai cố tình sắp đặt mà cả ba đều ngồi trúng chỗ không muốn nhất thế này

"Đây là trà mà Minh Đế đã ban cho, các cô uống thử xem"

Những chén trà ở trên bàn đã được rót từ trước vẫn còn vương vấn một chút khói nhìn vào khiến người khác thật muốn cầm lên mà thưởng thức

Toyo và Sakiwa trực tiếp cầm lên uống, hương vị lẫn mùi thơm của trà này đều là thượng hạng, nhất là phần hương vị, thanh dịu mà ngọt ngào làm cho người ta chỉ muốn chìm đắm vào thôi, một chén rồi thêm một chén làm cho không ai có thể từ chối được

Kiyoko hơi cứng người lại, đôi mắt hiện lên một tia không xác định nhưng đã nhanh chóng biến mất, bất quá Toshiro - người luôn chú ý đến cô vẫn có thể nắm bắt được và chính vì nắm bắt được nên anh khá là khó hiểu tại sao Kiyoko lại có biểu hiện như thế?

Không uống mà chỉ nhìn vào chén trà, Yuki và Ayumi chính là những người đó, vì bởi lẽ cái thứ bản năng được đúc kết từ hàng vạn xương máu kia đã nhắc nhở họ không nên, nhất là Yuki, cô đã thấy được trên chén trà lí do mà cô không nên uống

Chỉ có Kiyoko là cầm chén trà lên, khẽ đưa nó đến môi mình, ở một góc độ không ai thấy, đôi môi hiện lên một nụ cười tính kế

"Choang"

Chén trà vỡ làm đôi, nước trà bắn thẳng vào Kiyoko, một phần bắn đến Toshiro và Toyo ngồi kế bên cô

"Em không sao chứ"

Toshiro dùng khăn định lau cho Kiyoko nhưng phút chốc anh ngưng lại nhìn vào phần nước trà kia, chỉ thấy nước trà màu xanh nhạt, ẩn trong đó, nếu chú ý mới có thể thấy được một chút màu trắng

Toyo ngồi kế bên mỉm cười vì kế hoạch thành công, đúng vậy, Kiyoko làm rơi chén trà chính là do cô "sơ ý" dẫm vào chân cô ta

Ayumi nhìn mà muốn cười to hô lên hai tiếng "Ngu ngốc", một là cho Toyo, một là cho kẻ đã hạ độc, gián điệp như thế này, chặc chặc trong mắt của "người kia" có mà cũng như không nên "tùy ý" an bài ở trong đây, chứ một gián điệp chuyên nghiệp và được coi trọng đâu có "ngu dốt" như thế này

Ami gạt mình, không thể nào, cô đã từng cho người thử độc, trừ khi.....

"Thật xin lỗi"

Một giọng nói vang lên làm Toshiro đang suy nghĩ bỗng dừng tĩnh lại, nhớ lại mình đang định làm gì

"Ami, đưa cô Toyo và cô Sakiwa đi đến cho y sư xem đi, còn Michio, em hộ tống cô Ayumi, Hitori, em hộ tống cậu Yuki"

Vừa này anh có thể thấy được, Yuki và Ayumi không hề uống chén trà này

Vừa nói tay anh vừa dùng khăn lau cho Kiyoko nhưng chưa kịp làm đã bị Kiyoko đưa tay ý bảo dừng

"Không cần đâu, cảm ơn"

Đi đến y sư? Tại sao? Chẳng lẽ trà này.....Toyo và Sakiwa kinh ngạc, trà này....

Ayumi đứng dậy theo sự dẫn dắt của Michio mà đi ra ngoài, khi đi đến chỗ mà Toyo có thể thấy, miệng cô nấp máy mấy từ

"Ngu ngốc"

"Cô...."

Nói đến đây Toyo im bật, ngã xuống

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Minh Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Cảm Xúc Của Hitori

"Đôi mắt của em, đỏ như máu, lạnh lùng như băng, huyết tính và tàn nhẫn tựa như một con quái vật sẵn sàng chém giết tất cả những thứ nó không vừa lòng nhưng trong mắt anh, chúng lại là thứ thuần khiết nhất ở nơi thế gian u ám này"

Người đã nói như thế, dù em có ra sao người sẽ vẫn mãi yêu em, thế thì, ngay bây giờ, khi người đã chẳng còn là chính người nữa, chẳng còn nhớ những lời hứa năm xưa, vậy người có còn yêu em không? Vẫn còn che chở cho em như ngày tháng năm nào? Ở nơi đây, em vẫn sẽ luôn chờ đợi người, làm ơn, hãy yêu em.....

Dưới sự chỉ huy của Ami, rất nhanh Toyo và Sakiwa đã được y sư đến xem xét và rút ra kết luận, họ bị trúng độc "Thủy Sa", một loại độc hòa tan trong nước, nếu sơ ý uống vào mà không được chữa trị kịp thời thì thân thể sẽ từ từ hóa thủy trong 3 ngày

Ami nghe vậy rất tức giận, huy động gia tộc tìm ra gián điệp, đó là một người hầu gái nhận nhiệm vụ thử độc, ngạc nhiên là cô ta chưa bao giờ xuất hiện ở chỗ nào có Ami hay những tộc viên nào mạnh mẽ, nếu có thì cũng chỉ đứng xa xa đủ để họ không nhận thấy được khí tức hắc ám trên người cô, chỉ như vậy thôi đã đủ hiểu người đứng đằng sau là ai...

"Pride"

Toshiro khẳng định, chỉ có cô ta có khả năng cài gián điệp vào đây thôi

Pride - vốn là 1 trong 6 vị trưởng lão của gia tộc Yêu Hồ, sau khi Ám Hoàng đồng vu quy tận với Thời Gian chi Thần thì cô ta lên làm gia chủ, vì cái chết của Ám Hoàng có một phần liên quan đến gia tộc Hakune và hoàng tộc Âm, Minh giới nên cô ta luôn gây chuyện ngáng chân bọn họ

"Trong gia tộc chắc chắn còn rất nhiều gián điệp, Ami, em biết nên làm thế nào rồi đó"

Michio nhìn về phía Ami, đôi mắt sắc lạnh như dao, nếu họ xảy ra chuyện gì thì mẫu hậu của anh chắc chắn sẽ phải chết không nghi ngờ, thử hỏi sao anh không tức giận cho được?

"Vâng"

Việc này là do sơ suất của nàng, không nghĩ đến bọn chúng gan dạ như vậy, chẳng lẽ sự việc hai năm trước không đủ để làm chúng sợ hãi sao? Cái sự việc đó....

Nhắm đôi mắt màu vàng lại, Hitori lại nhớ đến vụ hạ độc kia, vào cái lúc anh cả giao cho anh nhiệm vụ hộ tống Yuki về, việc đó tưởng chừng thật đơn giản nhưng lại khắc cho anh ấn tượng sâu đậm

Vào lúc ấy

Hitori đi phía trước Yuki như là một người dẫn đường, chính xác là anh đang làm vậy

Khi đến nơi mà lúc này họ xuất hiện, Hitori dừng lại, quay đầu nhìn vào Yuki, cô bước đến đối diện Hitori, khuôn mặt hạ thấp xuống làm cho đôi mắt dường như bị che lại bởi mái tóc, Hitori cảm thấy hơi kì quái, tại sao hắn ta luôn luôn cúi đầu xuống thế? Bộ có ai ăn thịt hắn hay sao vậy?

Nếu như bình thường thì anh sẽ chỉ nghi hoặc thôi, nhưng hôm nay ma xui quỷ khiến thế nào mà anh lại tiến đến gần hắn ta, đưa tay lên nâng khuôn mặt hắn

Yuki trong khoảnh khắc đờ người lại, lúc nhận ra thì khuôn mặt của mình đã đối diện với Hitori rồi

Khuôn mặt của Yuki không được xinh đẹp lắm, làn da hơi nâu và thô ráp, hai má có lấm tẩm tàn nhang, đôi mắt màu đen bình thường tựa bao người nhưng mà....

Khi đôi mắt hai bên chạm vào nhau trên không trung, trái tim Hitori khẽ nhói đau, đôi mắt này.....trước kia không phải như vậy...

Trước kia? Tại sao trong đầu anh lại xuất hiện những từ ngữ này chứ? Thật kì lạ!

Đôi tay bất giác chạm vào chiếc mắt kính màu đen mà Yuki đang đeo, nhẹ nhàng gỡ chúng ra....

"Chát"

Một tiếng động thật to phát ra từ tay của Hitori, tay anh sưng đỏ lên, có vẻ ai đó đã dùng lực rất mạnh

Hitori ngẩn ngơ trong vài giây rồi ngượng ngùng nói

"Thật xin lỗi"

Nói rồi một luồng ánh sáng xuất hiện bao trùm cả hai người giống như là lúc mới đến, chỉ có điều lần này hai người di chuyển đến hai nơi khác nhau, Yuki thì được truyền tống về nhà, Hitori thì không đi cùng mà về luôn, hiển nhiên là không dám gặp Yuki

Chỉ là cuối cùng Hitori chẳng hề nhận ra rằng bàn tay của anh không phải là bàn tay của một con người bình thường, chúng rắn chắc hơn nhiều, với sức của người Minh giới bình thường dùng hết sức cũng không thể làm cho nó đỏ như vậy, huống chi là người Nhân giới như Yuki, chỉ có điều là anh ta chưa hề nhận ra việc đó, nếu như anh ta biết cái đó chưa phải là hết sức của Yuki thì không biết cảm xúc của anh ta ra sao đây nữa?

Chỉ một đôi mắt thôi mà đã khiến người như anh ta phải thế này, chẳng lẽ là bệnh của anh cả lây qua đây rồi sao? Chắc, bệnh đó không có thuốc chữa đâu..

Anh đã từng hỏi vì sao anh cả lại biết "tình trạng" của mình trong khi thời gian "phát bệnh" quá ngắn, người "lây bệnh" thì chỉ mới gặp, thậm chí là anh cả còn cảm thấy kì lạ với cái cảm giác đó nữa nhưng đáp án của anh cả làm anh....haizz không biết nói sao luôn

"Bởi vì trực giác của anh nói rằng chính là "nó", mà anh chưa bao giờ nghi ngờ trực giác của mình"

Nếu là người khác thì nói câu này anh chắc chắn sẽ không tin nhưng người nói lại là anh cả Toshiro, đương nhiên là anh tin, anh chưa bao giờ nghi ngờ anh cả

Anh có nên đi hỏi anh cả không nhỉ? Dù rằng anh mới là người tinh thông về "bệnh" này nhất. Thôi thì hỏi cho chắc ăn vậy

Nhưng nếu đó là sự thật thì sao? Ừm...nghĩ một chút thì cũng không sao, anh không giống như anh cả hay Michio phải lo chuyện vương quốc, không ai chấp nhận bất quá thì bỏ trốn thôi, khụ khụ, lo hơi xa....

Nếu như anh và hân ta là thật, thì anh làm công chắc rồi ●▽●

●▽●

Khác hẳn với sự ung dung, tự tại thêm một chút tự kỉ của Hitori thì Yuki đã thật sự lo lắng

Cái cảm chú đó, chúng đã thay đổi kí ức của tất cả, trừ các cô. Nhưng cái gì cũng đều có lỗ hổng của chính nó, thứ cảm chú đó không thể nào thay đổi được cảm giác của họ, chúng tựa như tấm màn mỏng manh, giờ thì vui rồi, tấm màn đó đã bị vén lên một chút, đợi khi các cô biết thì quá muộn, đâm lao thì phải theo lao, bây giờ chỉ có thể tùy cơ ứng biến thôi

Nhớ lại lúc đó, khuôn mặt của Yuki bỗng dung ửng đỏ lên

Thật lòng nếu như có thể, cô vẫn muốn chấp nhận người ấy, nhưng đáng tiếc.....thật xin lỗi

Là một người mê ngủ, suy nghĩ nhiều như vậy làm cô càng buồn ngủ, vậy nên bây giờ cô phải "trò chuyện" cùng cái giường đây, đem những suy nghĩ buồn vui vào trong giấc ngủ, khi thức dậy câu trả lời sẽ hiện ra, đó luôn là "lẽ sống" của cô, không, phải nói chúng là "bản năng" thì đúng hơn

Thật không hiểu lí do vì sao dù Yuki nghĩ nhiều đến mức nào, cảm xúc dao động ra sao trừ lúc bị Hitori nhìn thẳng ra thì đôi mắt của Yuki vẫn luôn trông rỗng, khuôn mặt vẫn luôn lạnh lùng tựa như một pho tượng không có cảm xúc

Đôi mắt từ từ nhắm lại, Yuki rơi vào giấc ngủ, nhưng Yuki không biết rằng lúc đôi mắt cô vừa nhắm thì một tia màu trắng nhỏ xuất hiện nhanh chóng hòa vào làn da của Yuki rồi biến mất tựa như chưa bao giờ xuất hiện

Nhờ tác giả: Thật lòng không có khả năng kéo dài câu chuyện

Tiểu kịch trường:

Tương lai

Yuki: Công?

Hitori: Ý anh là làm công ấy, công của công việc ấy mà ●▽●

Yuki:*ôm con ngủ tiếp*

Con của Yuki: *ôm mẹ ngủ*

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Minh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Người Bí Ẩn (1)

Kể từ ngày xảy ra sự việc kia, gia tộc Hakune ngày càng cảnh giác và bảo vệ nghiêm ngặt, đó đáng lẽ là việc tốt nếu như "ai đó" không lợi dụng việc này để bám đuôi Kiyoko

"Tránh xa khỏi Kiyoko ra, tên đáng ghét kia"

Nhìn hai người trước mặt đang tranh cãi nhau, Kiyoko cảm thấy khá là bất đắc dĩ, sao mọi chuyện lại trở thành thế này rồi, bọn cô chỉ mới đến đây chưa đến hai tuần nữa mà....

"Hử"

Toshiro nhìn vào Ayumi, ánh mắt như trên trời

"Hử cái gì mà hử, tôi nói anh tránh xa Kiyoko anh nghe không hả?"

Giọng nói âm vang mang theo một cỗ giận dữ, Ayumi trừng mắt nhìn Toshiro như muốn xé nát anh thành trăm mảnh

Đối với cảnh tượng quen thuộc đã diễn ra mấy ngày này, Kiyoko chỉ muốn hỏi duy nhất một câu

"Hai người có thể im lặng cho tôi xem TV được không vậy?"

Nhìn vào màn hình lớn trước mặt chỉ có hình mà không có một chút âm thanh nào bởi lẽ chúng đều bị tiếng nói của hai người kia lấn át hết, Kiyoko khẽ thở dài, chừng nào thì hai người này bắt đầu như thế nhỉ?

À, là từ lúc xảy ra vụ hạ độc ấy, từ cái lúc mà Toshiro bám theo mình thì hai người đó cứ như thế này, nhớ lại lúc xưa họ rất....

Bỗng dưng Kiyoko lắc đầu mấy cái như muốn cái suy nghĩ kia bay ra khỏi đầu, Toshiro thấy vậy liền ân cần hỏi han

"Em có sao không? Bị nhức đầu à?"

Không biết từ lúc nào xưng hô của Toshiro đối với Kiyoko đã thay đổi, đương nhiên cái xưng hô ấy càng làm cho Ayumi tức thêm

"Nè, nè, không liên quan đến anh, tránh xa ra"

Ayumi tức giận nói, lúc trước cô thích cái tính cách khi biết mình yêu ai đó thì sẽ chăm sóc và bảo vệ đến cùng của Toshiro bao nhiêu thì bây giờ lại chứng mất bấy nhiêu, hiện giờ cái đó chỉ tạo rắc rối cho các cô thêm mà thôi

"Tôi không sao"

Kiyoko mỉm cười nhẹ nhàng, nhìn xung quanh, hèn là lúc này Toshiro đã bảo đám người hầu đi hết chứ nếu không....cô không muốn nghĩ đến nữa

"Không sao thì tốt rồi"

Dịu dàng mỉm cười ấm áp như gió xuân, Toshiro rất muốn đưa tay lên xoa đầu người kế bên mình nhưng tay vừa giơ lên ngay lập tức hạ xuống, quan hệ của hai người chưa tiến triển đến mức ấy, ít nhất là đối với Kiyoko, nếu anh cứ làm theo ý của riêng mình thì chỉ khiến cho Kiyoko xa lánh thêm mà thôi

"Anh không nghe tôi nói gì à? Tránh....- -"

"Nè, cô nói lớn quá đó, im lặng một chút coi"

Michio đang ngồi ở ghế bên trái nói xen vào

"....."

Hitori ngồi phía bên phải vẫn im lặng không nói gì nhìn xung quanh, giờ thì anh biết tại sao dạo này Michio kì lạ rồi....đừng nói là như thế chứ....cuộc đời thật có nhiều thứ trùng hợp mà, tốt nhất là để cậu ấy tự nhận ra....

À mà không biết hần đâu rồi nhỉ, nhắc đến hần là cứ thấy đau đầu, mấy ngày hôm trước anh đã hỏi Toshiro về việc đấy rồi, câu trả lời của anh cả tựa như là một xô nước lạnh cộng thêm đá dội xuống từ đầu đến ngón chân của anh vậy nhưng có một điều anh thật sự chẳng thể hiểu được, tại sao khi nhìn vào ánh mắt kia anh biết chắc cái cảm giác là "hố" nhỉ? Dù rằng bản thân anh chưa bao giờ trải nghiệm, dù rằng đây là lần đầu tiên....nhưng anh lại chắc chắn như thế, việc đó làm anh chẳng còn hiểu chính mình được nữa, có cái gì đó luôn thôi thúc anh, thôi thúc anh làm một việc nào đó mà anh lại không biết đó là việc gì. Cái cảm giác bất lực đó thật sự làm cho anh thấy rất khó chịu

"Chị đây thích la lớn đấy, làm gì được nhau nào?"

Nhìn Michio, Ayumi nói lớn

"....."

Đó là cảnh mà Yuki thấy khi mà đến phòng khách, bản năng kêu rằng cô tốt nhất nên tránh xa khỏi chỗ này và đương nhiên cô sẽ nghe theo nó nhưng đáng tiếc là đã quá chậm

"Yuki, cậu thức dậy rồi à, đến đây ngồi đi"

Mỉm cười nhìn về phía người đang đi xuống kia, Kiyoko vẫy tay kêu gọi, kể từ mấy ngày mà Toshiro bám theo cô và hai người kia càng ngày càng thích xuất hiện ở nơi này thì cũng là lúc mà Yuki "biến mất" nhiều hơn, hình như là đang trốn tránh Hitori, chẳng biết có chuyện gì xảy ra từ cái ngày đó nữa

"....."

"Nhanh lên"

"....."

Từ từ bước đến chỗ chiếc ghế, nhìn vào hai người đang ngồi gần Kiyoko là Ayumi và Toshiro, khẽ nhìn người đang trừng mình bằng đôi mắt "ôn nhu" và người đang "tử tử nói chuyện" với Michio, đứng lại khoảng hai giây rồi đến chỗ Ayumi đang ngồi.....

"....."

Ayumi tự động di chuyển qua một bên để Yuki ngồi gần Kiyoko, hành động đó khiến Toshiro hơi nhú mày nhưng sau đó đã trở lại bình thường không ai phát hiện

Ngồi xuống cạnh Kiyoko, Yuki quay đầu nhìn người con trai với mái tóc màu xanh lá cây kia, mắt khẽ híp lại như đang nhớ đến điều gì nhưng có lẽ mái tóc đen kia đã che đi phần nào đôi mắt đó nên chẳng ai nhìn ra cả

Dựa vào vai Kiyoko, đôi mắt trống rỗng kia lại thêm một lần khép lại cũng tựa như thêm một lần rơi vào thế giới bình yên mà chính cô tạo ra

"....." Thế nó kêu mình đi ra chỉ để ngủ thôi à?

"....." Kiyoko cũng chẳng thể nói gì hơn, tính cách của Yuki, cô biết. Xem ra việc cậu ấy ngủ nhiều có liên quan đến.....

Toshiro nhìn vào Yuki đang dựa vào vai Kiyoko, mỉm cười dịu dàng nhưng trong đó bao hàm sự tức giận không nói nên lời, hẳn đang "thị uy" với anh à?

Hitori cũng nhìn vào "ai đó" đang nhắm mắt ngủ trên vai Kiyoko, trong lòng tựa đang dâng lên một cảm xúc chẳng nói nên lời

Một bầu không khí im lặng làm cho người ta hít thở không thông này bỗng dưng xuất hiện sau hành động của Yuki, mỗi một người đều chìm đắm vào suy nghĩ riêng của mình

Kiyoko đang suy nghĩ về lí do tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này, mãi vẫn không tìm được câu trả lời chỉ có thể đưa ra một kết luận đó là do "sự ảnh hưởng" bởi những thứ đã bị "quên lãng", phải, tuy đã bị "quên lãng" nhưng một phần trong họ vẫn luôn giữ lại thứ cảm xúc mà họ cũng không biết là do đâu, đến khi các cô xuất hiện thì chúng bỗng dưng bộc phát

Điều này khá là hợp lí, Toshiro mà cô "tùng" quen biết luôn luôn coi trọng trực giác và tin tưởng vào cảm xúc của mình, haizz cũng chính điều đó đã trở thành cục diện rắc rối như bây giờ

Mãi đang suy nghĩ thì trong đầu cô lóe lên một tia sáng, khuôn mặt Kiyoko trở nên vui mừng trong phút chốc, cuối cùng cũng đã có thể.....

Luôn quan sát mọi nhất cử nhất động của Kiyoko, nhìn vào khuôn mặt vui mừng kia, anh bỗng dưng cảm thấy khó hiểu, chưa kịp mở miệng thì bị Kiyoko nói trước

"Xin lỗi, tôi cảm thấy hơi mệt"

Nét cười trên khuôn mặt đã biến mất, thay vào đó là vẻ mệt mỏi, Kiyoko khẽ đẩy Yuki ra rồi đứng lên bước về phòng mình, bước đi từ từ nhưng cũng có phần vội vàng, Toshiro thấy vậy cũng muốn đưa Kiyoko về phòng, vừa định đứng lên thì đã dừng lại, bây giờ anh chưa đủ tư cách để làm như thế

Ayumi đẩy Yuki một cái rồi đi theo "đờ" Kiyoko về phòng, nhờ có sự giúp đỡ của Ayumi, bước chân cô trở nên nhanh hơn

Yuki không biết khi nào đã tỉnh giấc (ngủ chưa đến 2 phút), nhìn vào Hitori một cái rồi cũng đi theo

Giờ đây trong căn phòng chỉ còn lại ba người là Toshiro, Hitori và Michio nên trở nên im lặng hơn hẳn

Toshiro và Hitori nhìn nhau rồi nở nụ cười bất đắc dĩ, thật chẳng biết đến khi nào thì cả hai mới có thể đem người về đây nữa.....

Michio thì nhìn vào nụ cười của hai người mà nghi hoặc, có chuyện gì thế này.....

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Minh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Người Bí Ẩn (2)

Bước chân vào phòng, vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt Kiyoko lập tức biến mất, cô nhìn vào Yuki, tựa như hiểu được cô đang muốn làm gì Yuki đột nhiên biến mất, phải, là biến mất. Cánh cửa đột nhiên đóng lại dù chẳng ai chạm vào nó

Phòng của Kiyoko vốn là phòng dành cho khách quý nên các vật dụng đều thể hiện nét về quý giá, từ chiếc giường màu tím đến sàn nhà, không đâu không được làm một cách tinh xảo

Mỉm cười đến giữa căn phòng, đứng yên ở nơi đó, miệng Kiyoko mấp máy nói một tràng dài bằng Minh ngữ, dùng giọng đặc trưng mà chỉ những người vốn sống ở Minh giới mới nói được

"Hỡi Đấng Sáng Tạo tối cao, theo sự chấp thuận của Ngài, giờ đây con ở đây, lấy danh nghĩa là một trong những con cưng của Ngài, xin Ngài hãy cho con biết mọi điều ở nơi tương lai xa xăm"

Giọng nói nhẹ nhàng mà uy nghiêm, cao quý tựa như một Nữ Hoàng cai quản tất cả, thân thể Kiyoko sáng lên, kì lạ là không có bất kì ma lực dao động nào. Ánh sáng xung quanh Kiyoko bắt đầu tập hợp ở phía trước cô, hình thành một chiếc gương trong suốt, trong gương là hình ảnh một cô gái có mái tóc màu xanh lục, khuôn mặt hoàn mỹ vốn rất xinh đẹp nhưng đã bị máu lấp đi, toàn thân huyết tinh đầy vết thương, kể cả bộ quần áo cũng đầy vết rách, không được trọn vẹn như đã trải qua một trận chiến kinh khủng, hơi thở yếu ớt dường như sắp tắt

Ayumi vốn còn ở trong phòng nhìn vào người trên gương, khuôn mặt hiện lên vẻ lo lắng, chẳng trách dạo này cô thấy sợ hãi thì ra là như vậy sao, vì đóng "cánh cửa" cho nên cô không thể nào nhận ra tình trạng của họ được mà họ cũng không thể nhận ra cô

"Envy"

Giọng nói âm vang khắp cả phòng xuất phát từ Kiyoko, cô nhìn về phía Ayumi

"Bảo Yuki đi cùng cậu mà cứu em ấy"

Nghe thấy lời của Kiyoko, Ayumi lập tức đi ra khỏi phòng, dù Kiyoko không bảo cô cũng sẽ làm như thế

Thấy Ayumi đi rồi, Kiyoko hít một hơi thật sâu, chiếc gương được tạo thành bởi ánh sáng kia từ từ tan biến, kèm theo đó là dòng chữ

"Hãy nghe theo lòng mình"

Khi những kẻ quên lãng kia nhớ lại

Cũng là lúc điều nguyện ước sẽ được thực hiện

Và mọi thứ sẽ quay trở về lúc ban đầu"

Dòng chữ màu vàng lơ lửng trên không trung từ từ mờ dần rồi biến mất để lại sự nghi hoặc của Kiyoko.....hãy nghe theo lòng mình sao?

Chưa kịp suy nghĩ câu đó mang ý nghĩa gì thì con buồn ngủ cùng với sự mệt mỏi đã ập đến, thực hiện "tiên tri" mà không có một chút ma lực nào làm trụ cột thì sẽ như vậy đấy, may mà sức phục hồi của cô rất tốt nên chỉ cần ngủ khoảng 1 ngày sẽ ổn chứ để người bình thường thì chắc sẽ hơn một tuần mất.....

Mong là Ayu sẽ xin nghỉ học ngày mai giúp cô.....

` 3 ´ ´ ε ´ ´ 3 ´ ´ ε ´ ´ 3 ´ ´ ε ´ ´ 3 ´

Đôi mắt nặng trĩu dường như muốn nhắm lại nhưng Envy biết nếu nhắm lại thì nó sẽ nhắm mãi mãi, một chút nữa thôi, cô đã báo với họ rồi, chỉ cần thêm chút nữa

"Envy"

Là ai? Là ai đang gọi cô? Giọng nói này không giống bất kì ai trong số họ cả nhưng cũng không phải là người trong gia tộc Hakune vì chúng không hề biết cô là ai? Thế thì là ai đã gọi cô?

Giọng nói dù đã được chủ nhân biến đổi nhưng trong nó có một nét gì đó quen thuộc, cô đã từng nghe ở đâu rồi nhỉ?

Cố gắng mở to mắt nhìn về phía người trước mặt, tuy người đó thật xấu xí, nhất là vết bớt trên mặt kia nhưng nhìn vào người đó cô càng cảm thấy quen thuộc hơn, trái tim bỗng dưng nhói đau

"Envy"

Không hiểu sao khi một lần nữa nghe giọng nói này, cô thật yên tâm mà nhắm mắt lại, cảm giác an toàn này....tựa như người ấy

Nhìn vào cô gái trước mặt, nét vẻ đau đớn trên khuôn mặt Ayumi càng sâu đậm hơn, là ai đã làm...

Bàn tay trắng không bỗng nhiên xuất hiện một viên thuốc hình tròn thơm ngát, bỏ vào trong miệng Envy, tay kia thì cầm lấy một cánh tay của cô mà xem mạch

Thấy tình hình đã được ổn định, Ayumi thở phào nhẹ nhõm, dùng hai tay nhẹ nhàng bế Envy lên

Yuki vốn đang im lặng ở kế bên tiến lại gần Ayumi, đặt một tay lên người cô, bỗng chốc hai người biến mất như chưa bao giờ xuất hiện, chỉ để lại một đồng máu tươi như để đánh dấu là đã từng có người bị thương nằm ở đây

Sau khi Yuki và Ayumi đi không được bao lâu, bỗng dưng có một cô gái tóc đỏ dài đến thắt lưng xuất hiện, ngũ quan tuyệt mỹ thêm vào đôi mắt màu đỏ càng tôn lên vẻ đẹp của cô, chỉ là bây giờ đôi mắt đỏ hiện lên vẻ giận dữ khôn cùng, cố gắng đè ép sát khí, đôi mắt xinh đẹp khẽ lướt qua xung quanh, rồi nhìn vào vùng máu trên đất kia, là ai.....là ai đã đưa chị ấy đi?

Chẳng lẽ là gia tộc Hakune sao, rất có khả năng là chúng....

Ami Hakune, nếu không phải vì chủ nhân đã cảnh cáo, ta chắc chắn là bây giờ ngươi chẳng còn ở đây mà trở thành gia chủ nữa đâu, nếu ngươi làm gì chị ấy, ta thề, dù không thể giết ngươi, ta cũng phải khiến ngươi sống không bằng chết, kẻ vô ơn....

Phải quay trở về báo tin cho chị Pride, nghĩ vậy cô gái tóc đỏ biến mất, trước khi đi còn không quên dọn dẹp vùng máu kia, nơi đây...không có tư cách có được máu của chị Envy...

●▽●●▽●●▽●●▽●●▽●●▽●●▽●

Envy mở mắt ra, khung cảnh xung quanh từ từ hiện lên trong đôi mắt màu xanh lục của cô, nơi đây là đâu?

Đột nhiên trước mắt cô hiện lên một người con gái, mái tóc màu hồng được cột lên hai bên, con mắt bên trái được che lại bởi chiếc băng mắt hình hoa hồng màu đỏ như máu, nàng nở một nụ cười tuyệt mỹ, đôi mắt màu hồng híp lại tạo nên một vẻ quyến rũ làm người say đắm

"Chủ nhân"

Miệng Envy bất chợt thốt lên, giọng nói có phần run rẩy, từng giọt nước mắt trong suốt cứ thế mà rơi xuống gò má của cô

"Tại sao, người....lại bỏ rơi chúng em?"

Nhìn người mà mình tôn kính nhất ở ngay trước mặt, Envy lau nước mắt mà nói ra câu hỏi đã đọng trong lòng cô và bọn họ lâu nay

Khuôn mặt của người trước mắt hiện lên nét ngạc nhiên rồi trở nên dịu dàng, nàng nhìn thẳng vào mắt Envy, miệng mấp máy muốn nói nhưng rồi lại thôi, nàng quay người rồi từ từ tan biến mất.....

"Chủ nhân!!"

Envy la lên, đưa tay ra như muốn bắt lấy nàng nhưng thứ cô chạm được chỉ là không khí

Ayumi vốn đang ở bên giường chăm sóc cô giật mình, nhìn vào cô từ trên xuống dưới, khuôn mặt hiện lên vẻ lo lắng nhưng nhanh chóng biến mất

"....."

Envy nhìn xung quanh, đây là đâu? Không phải cô đang ở với chủ nhân sao? Khuôn mặt Envy hiện lên vẻ buồn bã mà thu lại cánh tay đang đưa ra, chủ nhân làm sao có thể xuất hiện được cơ chứ? Chỉ là giấc mơ mà thôi...

Nhìn vào vẻ buồn bã trên khuôn mặt Envy cộng thêm hai tiếng "chủ nhân" khi nãy, Ayumi ngay lập tức đã hiểu ra cô đã mơ thấy gì, vậy là trong kí ức đã thay đổi của Envy thì Âm Hoàng vẫn là chủ nhân mà em ấy thề trung thành sao? Thật kì lạ...

Như đã hoàn toàn tỉnh giấc khỏi mộng ảo ấy, Envy lại một lần nữa nhìn xung quanh, ánh mắt dừng lại ngay chỗ Ayumi, đây là người đã cứu cô sao, nhìn bộ dáng như thế này chắc chắn không phải người Minh giới, càng không phải là người ở gia tộc Hakune, chỉ có thể là một trong ba người Nhân giới mà

cô ta đã đem về thôi, nghĩ đến đây Envy mỉm cười mĩa mai, đem người Nhân giới về mà không nói lí do, còn nói là khách quý, không phải là đem chúng đứng ở tầm ngắm hay sao? Hay là cô ta quá tin tưởng vào gia tộc của mình đây?

"Cảm ơn"

Envy nhìn vào Ayumi mà nói, dù sao thì người trước mặt cũng đã cứu mạng cô, mai mốt cô sẽ tha cho cô ta một mạng vậy

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Minh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chủ Nhân

"Không có gì đâu, nếu ai gặp phải cũng sẽ làm như tôi mà thôi"

Trước lời cảm ơn của Envy, Ayumi chỉ mỉm cười nhạt

"Tôi tên là Enila, còn cô?"

Thấy Envy hỏi tên mình, Ayumi hơi do dự

"Ayumi"

"Cảm ơn vì đã giúp tôi, Ayumi"

Envy mỉm cười nói với Ayumi nhưng trong lòng lại có một xúc cảm không nói nên lời, Ayumi, Ayumi, cái tên đó, chẳng lẽ là trùng hợp sao?

Ayumi - đó là tên giả mà Lust đã sử dụng để trở thành Vũ Y, chức nghiệp cao quý nhất ở Ngũ Giới và đầu nhập vào gia tộc Quang Minh, là gián điệp được cài vào trong gia tộc ấy, nhưng không ai biết thân phận thật của Lust cả, họ chỉ nghĩ Lust là vị Thất trưởng lão bí ẩn mà thôi.... Là người đã bị xử tử hình trên thập tự giá vài năm trước....

"Đã nói là không có gì rồi mà"

Nhìn vào khuôn mặt của Envy, Ayumi thầm vui mừng, em ấy không nhận ra, vậy cũng tốt....

Ayumi hoàn toàn không nhớ là, Envy là một diễn viên xuất sắc, việc cô thể hiện cảm xúc chân thật trước một người "lạ mặt" chỉ là số không

Đúng lúc này, Yuki bước vào, trên tay cầm theo một tô cháo nóng hổi, bốc khói nghi ngút

"Yuki, cậu xong rồi sao?"

Yuki.... là Yuki sao? Người này cũng là một trong ba người Nhân giới, nếu vậy thì, người còn lại chẳng lẽ tên là.... Kiyoko?

Tay cầm tô cháo, Yuki nhìn vào Envy, Ayu là một đứa ngốc, đôi khi sẽ không nhận ra điều gì khác lạ nhưng cô thì lại khác, Envy nhớ các cô.... ít nhất trong kí ức con bé đó có các cô nhưng kí ức đó đã bị thay đổi hay còn giữ nguyên, điều đó chưa ai biết cả..

Kiyoko đã bảo là Envy sẽ giúp các cô, vậy chắc là đó là chuyện tốt

Envy nhìn về phía Yuki, khuôn mặt lạnh lùng đó dù đã thay hình đổi dạng nhưng cái đôi mắt nhìn thấu lòng người kia vẫn như thế, chỉ ít là cô thấy vậy

"Các cô là người Thánh nữ nói đến phải không? Những khách quý đến từ Nhân giới?"

Envy giả vờ hỏi

"Đúng vậy"

Ayumi trả lời, tay thì cầm lấy tô cháo đưa cho Envy

"Vậy sao? Tôi nghe nói các cô có ba người, thế thì người còn lại đâu rồi?"

Ăn một muỗng cháo, Envy nhẹ hỏi, nếu người đó là Kiyoko, thì không nghi ngờ gì nữa, chính là người ấy....

"Cậu ấy hơi mệt một chút, chắc là đang ở trong phòng"

"Vậy sao?"

Envy mỉm cười, lộ ra vẻ mặt nghi hoặc

"Thế tên của cô ấy là gì vậy?"

Yuki liếc Envy một cái làm cô lạnh cả sống lưng, cô biết nói câu này sẽ khiến người khác nghi ngờ nhưng cô không thể không hỏi, cô cần biết đáp án chính xác ngay bây giờ, không thể chờ đợi thêm một phút nào nữa....

Không phải là Envy chưa từng nghĩ đây chỉ là một sự trùng hợp nhưng một lần là trùng hợp, hai lần cũng có thể là trùng hợp nhưng lần thứ ba không thể nào là trùng hợp được, huống chi cái thứ cảm giác mà cô cảm nhận được lúc nhắm mắt, không thể nào là giả được....Nếu đây là sự thật...

"...."

Ayumi lộ vẻ khó xử, có nên nói không đây, giờ cô đã nhớ ra Envy là người được đào tạo làm gián điệp xuất sắc, khuôn mặt khi này có lẽ chỉ là giả tạo mà thôi....

"Là Kiyoko"

Một thanh âm trong trẻo vang lên khắp căn phòng, làm cho ai nghe vào cũng tưởng tượng chủ nhân của nó là một thiếu nữ thuần khiết

Cả ba người cùng nhìn về phía cánh cửa, không biết từ lúc nào Kiyoko đã đứng đó

"Lâu rồi không gặp, Envy"

Kiyoko mỉm cười nhìn về phía Envy, sau 1 ngày, cơ thể của cô cũng đã tốt lên rồi, mà sau một hồi suy nghĩ, cô cũng đã hiểu vì sao chiếc gương lại hiện hình Envy

Bỗng dung gò má của Envy thấy ướt ướt, không biết từ khi nào cô đã rơi nước mắt, lấy tay lau nó đi. Từ lúc đó, cô đã chẳng còn khóc nữa nhưng ngày hôm nay cô đã khóc đến hai lần, một lần là gặp chủ nhân trong giấc mơ, lần còn lại chính là bây giờ. Giờ cô đã hiểu tại sao cô lại thấy chủ nhân rồi...

Đem chén cháo đặt ở một bên, Envy đưa một tay lên không trung, trong lòng bàn tay có ánh sáng màu xanh lá, sau một vài giây từ từ xung quanh Envy xuất hiện vài cái màn hình. Mỗi màn hình đều có ảnh của một thiếu nữ, ai ai cũng xinh đẹp tuyệt trần

"Envy, chị có sao không?"

Người nói là cô gái tóc đỏ lúc trước, thanh âm ẩn chứa sự giận dữ nhưng nhiều hơn là sự lo lắng

"Envy, em đang ở đâu?"

Người mang mái tóc màu tím được cột lên nói, đôi mắt màu tím nhìn chăm chăm Envy như muốn xem cô có bị thương ở đâu không nhưng tiếc rằng màn hình chỉ cho thấy khuôn mặt chứ không thấy được thân thể

"Wrath, chị không sao. Pride, em đang ở Trung gian của tộc Hakune"

"Envy, sao chị lại khóc? Là ai đã làm gì chị?"

Người con gái tóc vàng nói, đôi mắt hoàng kim híp lại lộ ra sát khí

"Greed, không ai làm gì chị cả, chỉ là chị quá vui mừng thôi"

"Vui mừng?"

Thiếu nữ tóc tím hỏi

"Đúng vậy, em rất vui, em biết mà, chủ nhân của chúng ta làm sao dễ dàng chết như vậy được"

Giọng nói có phần run rẩy nhưng lại cả 6 người trên màn hình kia đều nghe thấy rõ, trừ thiếu nữ tóc hồng, những người còn lại đều lộ vẻ mờ mịt

"Ý chị là sao? Envy, chủ nhân? Không phải người đã....."

Thiếu nữ tóc cam mờ mịt nhìn vào Envy

"Không, Gluttony, chị đã gặp được người rồi, không chỉ vậy chị còn gặp được 2 người kia nữa"

"Envy à, em phải xem cho kĩ đấy, hi vọng càng nhiều thất vọng càng nhiều, 2 năm nay đã bao nhiêu lần ta tưởng đã tìm được người nhưng kết cục ra sao, em biết mà..."

Dù nói thế nhưng đôi mắt màu tím của Pride vẫn lộ vẻ mong chờ

"Là anh Yuki (?) và chị Kiyoko sao?"

Một trong hai người im lặng này giờ nói, người này mang mái tóc màu xanh biển nhạt

"Đúng vậy, Sloth, là hai người đấy"

Nói rồi Envy quay đầu nhìn Ayumi

"Chủ nhân, xin người hãy mở cánh cổng liên kết giữa người và chúng em ra"

Ayumi nhìn vào Envy, hơi chần chờ rồi nhìn Kiyoko, cô hoàn toàn không hiểu tại sao mọi chuyện lại như thế này, không phải kí ức của tất cả mọi người đều đã bị thay đổi rồi sao?

Kiyoko thấy Ayumi đang nhìn mình, hiểu ra cô đang nghĩ gì đành gật đầu một cái, đôi khi Ayu thật sự rất ngốc nghếch....

Thấy Kiyoko gật đầu, Ayumi đành đem nghi hoặc đặt ở một bên, nhắm mắt lại khoảng 10 giây rồi lại mở mắt

Chỉ đơn giản như vậy thôi nhưng khuôn mặt của Envy và 5 người trên màn hình (trừ người tóc hồng) trở nên mừng rỡ, sự liên kết giữa họ và chủ nhân đã trở lại. Vào lúc trước, họ không thể cảm nhận được sự liên kết này nên họ tưởng chủ nhân đã chết nhưng thật không ngờ.....

Cuối cùng, họ cũng đã tìm thấy chủ nhân rồi.....

_____` _` _` _` _` _` _`

Gia tộc Yêu Hồ

Gia chủ (chị cả) Pride (Tóc tím, mắt tím)

Đại trưởng lão: Envy (Tóc xanh lục, mắt xanh lục)

Nhị trưởng lão: Wrath (Tóc đỏ, mắt đỏ)

Tam trưởng lão: Sloth (Tóc xanh biển nhạt, mắt xanh biển nhạt)

Tứ trưởng lão: Greed (Tóc vàng, mắt vàng)

Ngũ trưởng lão: Gluttony (Tóc cam, mắt cam)

Lục trưởng lão: Lust (Tóc hồng, mắt hồng)

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Minh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Gặp Mặt Nhà Tiên Tri (1)

Truyện thuyết nói rằng nếu có thể tìm thấy được Thất Tội thì sẽ được ban cho một điều ước, đương nhiên là không ai tin cả vì truyền thuyết mãi mãi sẽ chỉ là truyền thuyết

Nhưng cô ta - Hủy Diệt chi Thần đã nói rằng đó là sự thật

Vì vậy.....

"Chủ nhân!!"

Tiếng kêu kích động vang lên từ 5 người, trừ Lust đang im lặng và Envy đang ở trên giường thì tất cả đều là vẻ mặt vui mừng xen lẫn kích động

Nhất là Pride và Sloth, bọn họ chính là người đồng hành với chủ nhân sớm nhất, tình cảm có thể nói là hơn hẳn những người còn lại

"....."

Ayumi im lặng nhìn tình cảnh này, mặc dù cô rất cảm động trước tình cảm họ dành cho cô nhưng vẫn không thể không nghi ngờ, thật sự họ không bị thay đổi kí ức sao?

"Ayu à, cậu thật ngốc! Cậu thật sự là chủ nhân của chúng sao?"

Nhìn vào khuôn mặt nghi hoặc của Ayumi, Kiyoko lập tức hiểu ngay là cô đang nghĩ gì

"....."

Đang suy nghĩ lời của Kiyoko là có ý gì thì bất chợt Envy nói

"Chủ nhân, tại sao người lại trở nên như thế này?"

Nhìn từ trên xuống dưới chủ nhân mà mình tôn kính, không có một tia ma lực nào cả, dung mạo lại...cô cảm thấy đó không phải là chủ nhân tự làm ra, thậm chí cả hai người kia cũng thế, có lẽ nào đã xảy ra chuyện gì đó?

"Chuyện đó không quan trọng, khi nào có thời gian rảnh chúng ta hãy nói về chuyện này"

Kiyoko thờ dài, bây giờ không phải là thời gian kể chuyện, có chuyện quan trọng hơn phải làm

Cả 7 người đều hiểu ý, trong phút chốc tất cả màn hình đều biến mất

"Thế nào?"

Nhìn thẳng vào Envy, Kiyoko hỏi ngay vào vấn đề chính, cô cần biết chính xác những thay đổi trong 2 năm qua

Envy hơi ngỡ ngàng một chút rồi hiểu ra là Kiyoko định hỏi gì

"Rất kì lạ, sau cuộc chiến tranh Ngũ giới lần thứ ba, tất cả mọi người giống như là bị...."

"Thay đổi kí ức"

Ayumi chen ngang, kể từ khi đó, các cô đều hiểu mọi chuyện sẽ như vậy

"Đúng vậy, tất cả kí ức của mọi người đã bị thay đổi, không phải một chút mà là rất nhiều, từ từ chúng em sẽ kể, dù sao thì liên kết giữa chúng ta cũng đã mở, từ giờ chủ nhân nếu muốn biết thứ gì thì cứ hỏi chúng em"

"Thế còn các em, tại sao..."

"Chủ nhân à, đến giờ người còn không hiểu sao, chúng em là những ngoại lệ của thế giới này, là Thất Tội dưới trướng Hủy Diệt chi Thần, là đầy tớ trung thành tuyệt đối của người, những thứ này không thể nào mà ảnh hưởng đến chúng em"

Envy nói một tràng dài, rồi bỗng dưng đôi mắt màu xanh lục kia lóe lên tia hận thù

"Chúng em tin rằng việc thay đổi kí ức này có liên quan đến Thiên giới, dù gì Thiên giới giỏi nhất là xóa và thay đổi kí ức mà, có đủ sức mạnh làm như thế chỉ có thể là bà ta thôi, nói cho em biết, chủ nhân, người đã bị bà ta làm gì?"

Nhìn thấy ánh mắt Envy nhìn chăm chăm vào mình, Ayumi mỉm cười, đôi môi nhếch lên tạo thành một đường cong tuyệt mỹ, chỉ có điều là nụ cười xinh đẹp này hoàn toàn không phù hợp với dung mạo kia

"Bà ta dùng "Vận mệnh xoay chuyển" lên người ta"

"Là nó sao? Chẳng trách...."

Envy giật mình, người yêu quý sinh mạng như bà ta mà dám dùng loại cấm thuật trong cấm thuật này đúng là khó tin nhưng nếu thật sự là vậy thì mọi thứ đều đã có lời giải

"Vận mệnh xoay chuyển" là cấm thuật cấp cao trong số cấm thuật cấp cao, như tên gọi, nó dùng để thay đổi vận mệnh của những người bị nhắm trúng, đương nhiên là theo khuynh hướng cực kì tệ, thử hỏi người có chịu đựng nổi không khi dung mạo của người trở nên xấu xí, tất cả ma lực mà người tu luyện đều biến mất, trở thành một kẻ yếu đuối chỉ có thể bám vào người khác, thậm chí đến những người người yêu quý đều ruồng bỏ, tránh xa hoặc là không nhớ đến người, cả thế giới trở nên kẻ thù của người, mà kí ức thay đổi cũng đồng nghĩa là vận mệnh cũng thay đổi theo, vì vậy những kẻ bị thay đổi kí ức ấy sẽ có một vận mệnh khác với lúc trước.

Đều đáng nói ở đây là kẻ sử dụng thứ cấm thuật không phải chết, mà là phải sống không bằng chết, linh hồn của kẻ đó sẽ phải nổi đau, sự sợ hãi của cả Lục giới mãi mãi, không thể nào trốn chạy

"Nếu nói vậy thì chủ nhân, người

...

"Đừng lo, ta không sao đâu"

Không sao ư? Chủ nhân luôn nói như vậy mỗi lúc "có sao"

"Không phải lúc để nói chuyện sao với không sao, chúng ta cần các em giúp đây"

Kiyoko vội xen ngang cuộc nói chuyện

..

Đưa mắt lên nhìn Kiyoko, Envy im lặng như muốn bảo cô hãy nói đi

"Chúng ta cần các em giúp chúng ta ở mọi khía cạnh"

"Chúng em sẽ cố gắng hết sức"

Envy nghiêm túc mà nhìn Kiyoko sau đó lại nhìn về phía Ayumi, bỏ mặc đi những đau đớn mà đứng lên, từng bước từng bước mà đến gần Ayumi

Ayumi muốn tiến lên đỡ Envy nhưng lại bị Yuki ngăn lại, cô khẽ lắc đầu, Ayumi thấy vậy nên ngừng bước chân lại

Envy đến ngay trước mặt Ayumi, quỳ một chân xuống, sau đó cúi đầu, tay phải đặt lên ngực, một giọng nói tôn kính được phát ra từ đôi môi tái nhợt kia

"Tất cả là vì người, thừa chủ nhân"

"Tất cả là vì người, thưa chủ nhân"

Ayumi bỗng dưng nhớ đến ngày đó bọn họ cũng là như vậy, một tia cảm động lan tỏa trong lồng ngực khiến cô càng thấy khó thở

"T..Toshiro, c...có chuyện rồi!"

Nghे thấy giọng nói quen thuộc đó, Toshiro ngẩng đầu lên thấy được Ami đang hốt hoảng chạy vào, bộ dạng gấp gáp

Khẽ nhíu mày không dấu vết nhìn Ami, từ khi nào mà em ấy đã không còn như lúc trước nữa rồi nhỉ?

"Chuyện gì vậy?"

"Bà D đã tỉnh dậy"

Nghे thấy thế, Toshiro nghi hoặc nhìn Ami, mặc dù đó là chuyện hệ trọng nhưng Ami cũng không cần phải hoảng hốt như vậy.

"Bà D sau khi tỉnh dậy đã gửi thiệp mời đến bảo chúng ta đến gặp mặt bà"

"Nhưng không chỉ có chúng ta mà thôi..."

Không kiên nhẫn nhìn Ami, có chuyện gì thì cứ nói thẳng, không cần phải nửa nói nửa đùa như vậy chứ.

"Bà ấy còn bảo là hãy mang theo 5 người mà chúng ta đã tìm được, bắt buộc phải mang, nếu không thì có chuyện gì thì chúng ta phải tự chịu!!"

Thấy vẻ không kiên nhẫn trên khuôn mặt Toshiro, Ami nhanh chóng nói

"Ami."

Bỗng dưng Toshiro lên tiếng gọi

“ ”
“ ”

Ami nhìn vào anh đợi anh mở miệng

"Chúng ta" nghĩa là ai?"

"...Cuối thư, bà ấy nói rằng ngoại trừ 5 người kia ra, chỉ có huyết thống của hoàng tộc Âm giới và người mang Ánh Sáng thuần khiết nhất mới được đến đây."

Người mang huyết thống Âm giới ý chỉ anh, Michio và Hitori, còn người mang Ánh Sáng thuần khiết nhất chắc chắn là nói Ami. Kết cục là bà D đang ám chỉ điều gì đây?

"Được rồi, bao giờ đây?"

"Nhiều nhất là 3 ngày nữa, không được chậm trễ"

Toshiro thờ dài, thời gian gấp như thế, không biết sẽ có chuyện gì xảy ra đây, nhớ lại ngày hôm qua Kiyoko bảo rằng bị bệnh nên không gặp anh, hai người kia thì cũng chẳng thấy mặt mà cứ ở trong phòng, chẳng lẽ anh làm sai chuyện gì sao? Bên ngoài và bên trong đều có việc, không ai cho anh được giây phút yên bình cả. Haizz, sau cái ngày mà Kiyo bị bệnh, không hiểu sao anh lại có thể cảm giác được, bảo tố sắp đến rồi....không lâu nữa đâu....

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Minh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Những Vị Khách Từ Quá Khứ

Ở một nơi xa xăm là một khung cảnh tuyệt trần, một khu vườn hoa tràn ngập mùi hương của thiên đường. Không, đây chính xác chính là thiên đường, nơi mà chỉ có niềm vui, ánh sáng trị vì- Thiên giới

Đang ngồi ở giữa vườn hoa đó là một cặp trai gái xinh đẹp, cô gái có một mái tóc màu tím trải dài xuống thắt lưng, đằng sau là đôi cánh trắng muốt thuần khiết, nụ cười tuyệt mỹ hiện trên khuôn mặt cô thậm chí còn rực rỡ hơn cả những bông hoa, đôi tay mềm mại trắng nõn của cô đang đưa tay đẩy chiếc xe lăn trước mặt

Nếu như nói người con gái là Đệ nhất Mỹ nhân thì chàng trai chính là Đệ nhất Mỹ nam, mái tóc trắng xóa cùng với đôi mắt đen nhánh dung hợp với nhau càng thêm tuyệt mỹ, nhất là nụ cười dịu dàng như ánh nắng ấm áp kia càng thêm tô điểm cho vẻ đẹp của anh

Hai người như trời sinh một đôi, đứng cạnh nhau khiến cho những đóa hoa kia cũng phải cam chịu mà làm nền cho họ

"Khụ khụ"

Tiếng ho phát ra từ phía chàng trai, khuôn mặt vốn trắng bầy giờ lại càng thêm trắng bệch như chỉ cần một ngọn gió là có thể thổi bay anh

Tức thì, khuôn mặt của cô gái trở nên lo lắng, đôi tay nhẹ nhàng vỗ lưng chàng trai để anh thoải mái hơn, thấy người đó ho mãi không dứt, vẻ lo lắng càng hiện sâu hơn trên khuôn mặt của cô gái

"Vân Sa, anh đợi một chút để em lấy thuốc cho anh"

Giọng nói dịu nhẹ như muốn an ủi người tên Vân Sa ấy

Thấy người con gái đã đi rồi, tiếng ho bỗng nhiên dần hẳn lại, khuôn mặt Vân Sa trở nên lạnh lùng tựa như vẻ dịu dàng kia chỉ là ảo giác do đôi mắt tự tạo ra

Trên tay anh bỗng xuất hiện một xấp bài, cả hai mặt của những lá bài này đều trống rỗng, chỉ có một khoảng trắng ở trên đó

Như nhận được sự điều động từ chủ nhân, những lá bài bay lên rất có quy luật mà tạo thành hình một chiếc đồng hồ cát

Trầm ngâm một chút, Vân Sa đưa tay lên chỉ vào lá bài ở chính giữa, lá bài được chọn ấy bỗng nhiên xuất hiện những hoa văn kì lạ tạo thành hình ba đôi cánh, một bên là màu đen, bên kia là màu trắng

Lá bài đó bay đến trước mặt anh rồi lật qua mặt bên kia, Vân Sa cầm lấy nó, hơi chút sững sờ rồi nở nụ cười

Rồi bỗng nhiên tất cả những lá bài biến mất một cách đột ngột, sau vài giây, cô gái lúc nãy xuất hiện, trên tay đang cầm một chén thuốc bốc khói nghi ngút

Thấy Thiên Thời đang lo lắng nhìn mình, Vân Sa mỉm cười với nàng tỏ vẻ không sao rồi nhìn vào vườn hoa bát ngát, miệng lầm bầm

"Thì ra em ở đó sao, Kiyo?"

Tiếng lầm bầm này rất nhỏ nên Thiên Thời không thể nào nghe được

Trong Ngũ giới tổng cộng có hết thảy tám vị Tiên Tri Sư

Thời gian chỉ Thần Thiên Thời

Bà D của gia tộc Hakune

Trưởng nữ của gia tộc Saito ở Xà Thần quốc tại Minh giới

Đệ nhất Tiên Tri Sư ở Minh quốc

Nữ vương Tinh Linh ở rừng Kami

Nhà tiên tri Đệ Thập của Âm giới

Đại công chúa thuộc dòng dõi Quý Vương ở Địa ngục

Và cuối cùng

Vị Nữ hoàng thứ ba ở Hồn giới - Hồn Manh

Ngay tại lúc này đây, một trong tám vị Tiên Tri Sư, Hồn Manh đang ở trong lâu đài của mình mà vuốt ve một tấm hình, khuôn mặt nàng hơi nhăn lại, trong tấm hình đó có 7 người, đứng giữa là một đứa trẻ có mái tóc màu hồng được cột lên hai bên, con mắt phải được bao bọc bởi chiếc băng mắt hình hoa hồng màu đỏ thắm, con mắt bên trái thì lại có màu hồng nhạt - thứ màu mắt chỉ dành riêng cho Hồ Ly, lật ra mặt sau của tấm hình thì thấy có một dòng chữ - "Bức ảnh gia đình"

Đôi mắt Hồn Manh hơi híp lại tựa như đang suy nghĩ gì đó

"Đã đến lúc làm rõ mọi thứ rồi"

Trên tay nàng bỗng xuất hiện một tấm thiệp mời màu trắng, lúc này có một người đang bước vào

"A Hàn, chúng ta đi gặp bà D..."

Người đang bước vào đứng im một chút rồi lại gần Hồn Manh, cả hai biến mất..

Tại một gia tộc quyền quý ở Minh giới, đứng thứ ba trong Tứ đại gia tộc - Neko

Một người con gái có mái tóc đen nhánh trải dài xuống đến tận đất, mặc một bộ kimono màu đỏ, nhìn nàng giống như một người con gái hiền lành và dịu dàng chỉ tiếc là đôi mắt mèo màu vàng sắc lạnh đã phủ nhận điều đó

Tay nàng đang mân mê chiếc dây chuyền ở trên cổ, nó có hình ngôi sao mười cánh màu vàng, nếu chú ý kỹ thì sẽ thấy được ngoài hình dạng ra thì chất liệu và cách làm của nó y chang với chiếc nhẫn trên tay của Yuki lúc trước, tựa như là cùng một người làm ra

Nàng cứ mân mê nó cho đến khi có một tấm thiệp mời được một chú chim ưng đưa đến trước mặt nàng, phía trên ghi chữ

"Gửi Tam tiểu thư gia tộc Neko - Emily Neko"

Emily lấy tờ giấy ở trong thiệp mời ra, trầm ngâm một chút rồi cắt nó vào trong không gian của chiếc dây chuyền

"Ta sẽ đến"

Nàng nói với chú chim ưng, tựa như hiểu lời nàng, chú chim đó gật đầu rồi sải cánh bay đi

Emily nhìn theo chú chim đó, đôi mắt màu vàng đã quay về màu đen như cũ

"Hãy đến nếu cô muốn biết tất cả"

Đó là những gì tờ giấy ghi và đó cũng là lí do Emily Neko - người được xem như là một tiểu thư quý tộc chính hiệu, người dường như chưa bao giờ rời khỏi nhà hoặc nếu có rồi thì cũng phải đem theo vài vệ sĩ quyết định đi một mình đến đó...

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Minh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Gặp Mặt Nhà Tiên Tri (2)

Bản thân các người chưa bao giờ chơi theo luật

Bản thân chúng tôi thì lại càng không

Vậy ở tại nơi này, chúng ta đã có thể bắt đầu trò chơi được chưa?

"Anh cũng biết là đã quá trễ để nói lời xin lỗi rồi à?"

Bà D nói rằng phải đi bình thường đến chỗ của bà

Ý là phải tự vượt qua một khu rừng và một ngọn núi

Bà D nói là ngoại trừ những kẻ bà cho phép, không ai được đến đây

Ý là không được mang vệ sĩ theo

Nếu chỉ mình bọn họ thôi thì dư sức đến chỗ của bà D nhưng đường này không chỉ họ mà còn có năm người không có ma lực kia nữa, vậy...không còn cách nào khác, đành phải như thế này thôi...

"Giơ lên cao chút nữa, vậy được rồi....thấp xuống một chút"

Michio hoàn toàn bó tay rồi, sống ở Minh giới, dù không dùng được nhưng ít nhất khi sử dụng ma pháp cũng không cần chậm tiêu vậy chứ...

Nếu không phải Ami nhắc nhở thì chắc anh cũng quên rằng trên thế giới này còn có thứ gọi là "Truyền ma lực", nghĩa là đem ma lực truyền vào một vật gì đó rồi đưa cho một người, người đó sẽ tạm thời có được ma lực và sử dụng được nguyên tố được người kia truyền vào

Vấn đề ở đây là khả năng khống chế ma pháp, ma lực dù có nhiều đến thế nào nhưng mà không thể sử dụng được ma pháp thì cũng vô dụng, quá vô dụng. Mà Michio lúc này, đang phải đối mặt với hai đứa CỰC KÌ vô dụng, một đứa so với một đứa càng vô dụng!!

Vì là ma lực tạm thời nên nguyên tố nào thì cho năm người kia lựa chọn, Ami là Quang Minh, anh và Toshiro là Hỏa và Mộc, Hitori là Phong và Thủy

Trong đó Kiyoko chọn Quang Minh, Toyo vì muốn chứng minh là hơn cô ả đến từ Nhân giới đó nên cũng chọn Quang Minh, Ayumi và Sakiwa chọn Hỏa, Yuki thì chọn Phong

Mà ai đó vì Kiyoko chọn Quang Minh nên đã qua chỗ Ami rồi, bỏ lại thằng em trai đáng thương với hai người phải nói là....không biết nói sao nữa

Ngày mai là phải đi rồi mà đến ma pháp tấn công cấp thấp cũng không thi triển được, nói anh phải làm sao đây, anh và mấy người kia không thể lúc nào cũng chú ý đến họ hoài được....

"Mùi tên lửa"

Một mùi tên được bao bọc bởi lửa xuất hiện bay đến chỗ Michio, ngay lập tức anh né qua rồi nhìn vào người thi triển ra ma pháp đó

Cuối cùng cũng có người nghe được tiếng lòng mình rồi! Xin cảm ơn Đấng Sáng Tạo, xin cảm ơn Hỏa Thần, xin cảm ơn Lôi Thần,.....v.v

Trong lòng thầm điểm danh tất cả các vị thần, khuôn mặt vui mừng mà nhìn vào Ayumi như đang muốn nói "Cảm ơn cô đã lắng nghe lòng tôi" trông rất là khoa trương

☞ cô chỉ là cảm thấy anh ta đáng thương, dạy cô cả ngày đến mò hôi nhế nhãi mà cô ngay cả ma pháp cấp thấp nhất cũng "sử dụng không được" nên "bỏ thí" cho anh ta một cái mùi tên cho "mất"....

Sakiwa ghen tị nhìn Ayumi, tại sao cô ta làm được mà cô không làm được, thật không công bằng!

"Mùi tên lửa"

Thêm một mùi tên nữa bay ra, điểm xuất phát là từ chiếc đĩa phép của Sakiwa

Tức thì, khuôn mặt của Sakiwa trở nên vui mừng rồi trở nên đắc ý nhìn vào Ayumi, thấy chưa, cô làm được thì tôi cũng làm được

Ayumi không thèm nhìn vào vẻ đắc ý của Sakiwa, đùa, ma pháp cấp thấp như thế này cô còn không cho vào mắt, nếu không phải vì hoàn cảnh thì cô thật sự muốn cho à kia biết, cái gì gọi là ma pháp....

Nhìn vào đồng hồ, đã 7 giờ rồi, ngày mai họ còn phải đi sớm

"Bây giờ trễ rồi, các cô...- -"

Chưa nói dứt lời, bầu trời đã xuất hiện hai mũi tên màu vàng xẹt qua, màu vàng nghĩa là thuộc tính Quang Minh, nghĩa là do Kiyoko hoặc Toyo làm, thật ghen tị, anh dạy từ sáng sớm đến chiều tối người ta mới thi triển được một mũi tên lửa, còn phía bên kia, người ta đã thi triển được hai mũi tên luôn rồi, nhìn tốc độ và khả năng bay xa thế này chắc chắn là ăn đứt bên đây, có khi nào là do Toshiro không nhỉ? Nhưng anh cũng đâu có kém anh cả đâu? Biết vậy anh đã ngăn cản không cho anh cả đi qua bên kia rồi..

Nói gì thì nói, gái lơ thì cũng đã lơ rồi, việc quan trọng bây giờ là đi ngủ, chuẩn bị cho trận chiến ngày mai

Ayumi nhìn lên bầu trời suy tư, cái này chắc chắn không phải do con nhỏ kia làm, Kiyoko à, không phải cậu muốn điệu thấp sao? Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, giờ có muốn điệu thấp cũng không kịp nữa rồi. Chắc, mệt, đi ngủ...

Thế là một ngày đã trôi qua, nghênh đón một ngày mới đến

Sáng sớm tỉnh mơ, ai đó đã bị bạn thân kêu dậy, không cam tâm quyết định nằm xuống ngủ tiếp nhưng mà ánh mắt kia....nuốt nước miếng, thức thì thức...

Kiyoko đưa tay theo thói quen đẩy mắt kính nhưng chợt nhớ ra, dạo này cô không hề đeo mắt kính nữa nên để tay xuống, quay lưng đi vào phòng của đứa bạn còn lại

Sau khi tập hợp đủ rồi thì cả ba xuống lầu, thấy Toshiro và Hitori đang đứng ở dưới đợi thì đứng im một chút nhưng cũng đi xuống

"Của em đây"

Toshiro đưa cho Kiyoko một quyển sách dày cộm, ước chừng là nặng hơn cả một sợi lông vũ (hình như có gì đó sai sai...)

Nhưng chuyện đáng chú ý không phải ở chỗ đó, mà là cái xưng hô, cái xưng hô!!

Kiyoko lấy quyển sách nói về ma pháp từ tay anh, đôi tay hơi khuyu xuống một chút, Toshiro thấy vậy rất đau lòng, ngay lập tức lấy lại

"Để anh giữ cho"

Vừa dứt lời thì quyển sách biến mất, Kiyoko hơi kinh ngạc một chút nhưng cũng cười cho qua

Hôm nay Kiyoko mặc một bộ quần áo màu tối, không chỉ thế mà cả Ayumi và Yuki cũng vậy, hai người kia âm thầm gật đầu, hôm trước đã nói rằng khi đi thì sẽ có nguy hiểm nên dù không nói nhưng anh thật sự không muốn bọn họ mặc váy, rất là bất tiện...

Không lâu sau, thì bên Ami cũng xuất hiện, điều không ngờ chính là Toyo và Sakiwa đều mặc váy, mà đằng này còn là váy ngắn. Ayumi âm thầm cười khinh bỉ, chiến đấu mà mặc váy, nếu không phải quá mạnh thì chính là đồ ngu!

Toshiro không dấu vết nhú mày nhưng nhanh chóng đã thay đổi thành một nụ cười

"Được rồi, chỗ ở của bà D ở bên kia ngọn núi Mãnh Thú, muốn đến được đó thì phải vượt qua khu rừng trước đã, khi đến khu rừng thì các cô nhớ bám sát chúng tôi, khu rừng đó rất nguy hiểm, không phải chuyện đùa đâu"

Giọng nói có phần nghiêm túc nhưng có vẻ Toyo và Sakiwa đang say mê nhìn Toshiro không hề để tâm đến những lời nói đó

"....."

Mong là có thể an toàn đến nơi...

Y như cái tên của nó, khu rừng Mãnh Thú có rất nhiều những con ma thú đáng sợ và tàn bạo, khác với yêu quái, những ma thú chia làm 13 cấp

Từ cấp 1 đến cấp 11, Thánh Thú và Thần Thú

Đa phần ma thú từ cấp 3 trở xuống đều không có suy nghĩ, sống nhờ vào bản năng giết chóc của mình, từ cấp 4 trở lên bắt đầu có một chút nhận thức nhưng chỉ là một chút mà thôi, tùy vào cấp độ càng cao thì tư duy cũng sẽ phát triển theo

Mà ma thú cũng có những nguyên tố của riêng chúng, tùy vào từng cấp mà khả năng sử dụng mạnh yếu khác nhau

Nhưng cũng vì chúng có những nguyên tố riêng biệt nên khi chiến đấu cũng phải chú ý

Ma thú hệ Thủy thì không nên sử dụng Hỏa để chiến đấu với nó

"....."

Có ai cho cô biết từ khi nào mà có thể dùng Hỏa để đốt cháy Thủy không? Cái này ngay cả con nít cũng biết mà....

Trước mắt Ayumi lúc này là một con rùa màu xanh thẫm, to hơn cô gấp ba lần, trên mai của nó còn có những gai nhọn màu bạc, dưới chân là những chiếc móng đủ để phá tan một tảng đá

Thạch Lam Quy - Cấp 4 - Hệ Thủy và Hắc ám

Vốn chỉ sống trong hang động, đôi khi ra ngoài kiếm ăn, thật không may thì như con mồi của nó là cô thì phải....

Cũng tại à Sakiwa đó, tự nhiên rảnh hơi đi lạc, thế là phải đi tìm và thế là nguyên đám lạc luôn!! Ở chỗ này lạc đồng nghĩa là sắp chết, đương nhiên là với người bình thường, thật không may, ai không gặp lại để cô gặp à đó lần nữa, trước mắt là Thạch Lam Quy, hệ Thủy, không làm gì thì thôi, đằng này lại sử dụng Mũi Tên Lửa với nó, trước mặt chưa nói nó là hệ Thủy, Thạch Lam Quy căn bản là một ma thú hiền lành, chỉ cần không chạm đến nó là có thể an toàn sống sót, còn nếu chạm.....thì thôi vào dạ dày nó làm tổ thôi...

Đa phần 70% rùa đều thuộc hệ Thủy, mà thuộc hệ Thủy thì rất bài xích với hệ Hỏa. Một con người yếu đuối sử dụng một ma pháp hệ Hỏa cấp thấp, thử hỏi nó có điên không chứ?

Thấy tình hình không ổn nên Sakiwa lập tức chạy trốn, Thạch Lam Quy cái gì cũng tốt chỉ tiếc là tốc độ quá chậm, kể cả tốc độ thi triển ma pháp, nhưng điều khiến nó không đuổi theo Sakiwa là vì.....

Không phải còn có một con người ở đây sao?

Vì vậy Ayumi thật không may.... ˊ ˋ

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Minh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Gặp Mặt Nhà Tiên Tri (3)

Đang ở một khu vực khác, Yuki bị bao vây bởi một bầy chó sói, lông bao quanh thân thể chúng có màu cam, đôi khi lóe lên một vài tia lửa, đôi mắt sói sắc bén nhìn vào con mồi ngon trước mặt

Hỏa Lang - Cấp 2 - Hệ Phong - Chuyên sống theo bầy - Mỗi bầy từ 5 đến 7 con

"...."

Nếu không sai thì trước mắt cô có tổng cộng 5 con, một rồi đây...

Lấy tay đẩy gọng kính lên một chút, xung quanh đây không hề có ai, nếu vậy thì...

"Cút"

Một giọng nói nhẹ nhàng và ấm áp vang lên, không ai có thể tưởng tượng được một giọng nói thiếu nữ thế này lại phát ra từ phía một người như Yuki

Mấy con sói lùi xuống một chút, cả thân hình run rẩy bầy, bản năng nói cho chúng nó biết, người này.....rất đáng sợ....

Nhưng ma lực xung quanh người này rất yếu ớt, căn bản không thể làm bị thương chúng nó được

Nếu như đây là ma thú cấp 4 trở lên thì sẽ chạy đi chỗ khác nhưng Hỏa Lang chỉ là ma thú cấp 2, tư duy thấp đến đáng thương

Nhìn vào bọn sói đang định vồ vào mình, đôi mắt Yuki hơi lạnh lại đôi chút

"Đây là các người tự chọn"

Lại là giọng nói ấm áp tựa như nắng mùa hạ, cô đã cho bọn chúng tự chọn rồi nhưng có lẽ cô không nên mong chờ gì từ lũ ma thú ở trong khu rừng này...

Một cây súng ngắn bồng dung hiện ra trên tay Yuki, cả thân nó có màu bạc, vào giây phút nó hiện ra cũng chính là giây phút cả 5 con sói ngã xuống,

máu văng ra tung tóe khắp nơi, chết không nhắm mắt

Những giọt máu tươi bắn ra kia không thể nào chạm được đến Yuki, thân hình cô mờ ảo tựa như một hồn ma không gì có thể chạm đến

"Quá chậm"

Sau 2 năm không chạm vào vũ khí, tốc độ của cô đã chậm hơn lúc trước rất nhiều rồi, có lẽ đợi lúc nào đó cô nên đi luyện tập lại thôi

Nắm mắt lại một vài giây, đôi mắt trống rỗng kia lại một lần nữa mở ra, Kiyoko đang ở phía Bắc, Ayu thì ở phía Nam, dựa theo những gì cô cảm nhận được thì cả hai đều không bị nguy hiểm

Đưa đôi mắt về hướng của Kiyoko, Yuki nhảy lên một cành cây gần đó, Ayu thì chắc không cần phải lo đâu nhỉ, dù gì nó cũng sống dai lắm, nghĩ thế, trong chớp mắt Yuki biến mất, không, phải là tốc độ của Yuki nhanh đến mức người bình thường không thể nào nhìn được, đương nhiên chỉ là người bình thường mà thôi....

Ở một khu vực khác -----

"Kiyoko, coi chừng"

Tiếng nói vừa dứt thì có một kết giới bảo vệ hiện lên trước mặt Kiyoko, ngăn cản đòn tấn công của con ma thú đang ẩn nấp

Hắc Thử - Cấp 5 - Chuyên gia ám sát - Hệ Hắc Ám

Nếu không phải Toshiro đang bận chiến đấu với 2 con ma thú cấp 7 thì đâu đến lượt con Hắc Thử nhỏ bé được chạm đến Kiyoko chứ, trong giây phút tức giận, ngay lập tức Toshiro giết chết cả 3 con thú chỉ trong 1 chiêu, đùa, đến cả thiên sứ bốn cánh còn thua dưới tay anh nữa mà, mấy con ma thú nhỏ nhỏ làm sao có thể làm anh chịu thua được

"Em có sao không, Kiyoko?"

"....."

Nổi da gà có được xem là có sao không, mặc dù lúc trước cũng thế này nhưng bây giờ cô thật sự không chịu nổi cái xung hô này

Dù nghĩ thế nhưng Kiyoko vẫn phải cố gắng nở một nụ cười với anh

"Tôi không s...— —"

Chưa kịp nói dứt câu thì một ngọn gió mạnh mẽ thổi đến, kéo theo là cả đoàn sương mù màu trắng xóa nhanh chóng tràn đến bao trùm cả hai người

Toshiro nhanh chóng nắm lấy tay của Kiyoko nhưng tiếc rằng đã không kịp nữa rồi, sương mù đã lan đến đây kéo theo sự biến mất của người bên cạnh

Ngay lập tức, Toshiro đứng lên nhìn xung quanh tìm kiếm Kiyoko, dùng linh hồn lực của mình trải dài khắp nơi nhưng thứ anh nhìn thấy chỉ là màu trắng xóa của làn sương mù bất tận, như vậy chỉ có hai khả năng: Một là Kiyoko đã ra khỏi tầm kiểm soát của anh, hai là sương mù này ngăn cách linh hồn lực tìm kiếm. Khả năng thứ hai có vẻ cao hơn vì tầm kiểm soát của anh rất rộng, anh không tin cái thứ màu trắng này lại rộng hơn, với lại theo những gì anh biết thì trong khu rừng này có một loại sương mù ngăn cách linh hồn lực

Sương mù Kí Úc - cấp 0 - không có hệ

Nếu là như vậy thì không sao rồi, sương mù Kí Úc chỉ phản chiếu lại một vài hồi ức của người chạm phải nó, nó di chuyển xung quanh khu rừng không ngừng nghỉ, hên là nó vô hại..

Chỉ là đây là lần đầu tiên anh chạm phải loại sương mù này, nếu có thể anh sẽ phải phá hủy nó ngay lập tức, đảm bảo ngăn cách anh với Kiyoko, nhưng đáng tiếc thứ sương mù này, nó vô hại nhưng cũng vô đối, không thể phá hủy được...

"Đại hồ ly, sao anh cứ đến đây hoài thế, rút ra, trả đồ ăn lại cho em"

Một âm thanh vang lên trong tai của Toshiro, quay lại đằng sau, thân hình anh hơi khựng lại, khung cảnh này....

Đó là hình ảnh một thiếu nữ có mái tóc tím đang ngồi trước bàn ăn, tay gấp đồ ăn nhanh như tia chớp như sợ người đối diện lấy hết, chẳng mấy chốc chén của nàng đã cao hơn nàng, mà người đối diện nàng...

Là anh....

Hình ảnh này là sao? Nếu anh không nhầm thì cô gái này chính là Lust, người gián điệp đã bị hỏa thiêu vài năm trước, do chính tay Michio và Ami bắt giữ và thiêu chết. Anh không nhớ là có cảnh mình với vị cựu trưởng lão gia tộc Yêu Hồ này ngồi ăn với nhau...

"Hai người đến sớm thật đấy"

Một giọng nói phát ra từ phía cửa sổ, trong thoáng chốc phòng ăn trở nên náo nhiệt hơn hẳn

Bọn họ....Tam tiểu thư gia tộc Neko - Emily Neko, Thập công chúa Địa ngục - Mina Jigoku, Cặp sinh đôi thiên tài ở Long tộc - Haru và Natsu Tsuyoku,.....

Anh chưa bao giờ quen với bọn họ cả...đừng nói quen, thậm chí số lần gặp mặt chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay

"... là vì ăn chực, còn anh là vì cái gì đây, Toshiro?"

"Tớ biết tớ biết, là vì nhà chúng ta có phải không?"

"Mina, cậu đúng là thông minh"

"Tớ đây thông minh lâu rồi"

"Mina à...."

"Chuyện gì?"

"Cậu sai lỗi chính tả kìa...."

"....."

Một khung cảnh náo nhiệt xen lẫn ảm áp hiện ra trước mắt Toshiro, cảm giác này...thật quen thuộc

"Được rồi, các cậu có muốn ăn không thể?"

Một giọng nói nhẹ nhàng nhưng uy nghiêm vang lên, một cô gái bước ra, mái tóc màu tím không biết vì sao lại nhẹ bay theo làn gió, đôi mắt màu đen nhánh tỏa sáng như một viên ngọc quý hiếm, làn da trắng hồng với nụ cười có đường cong tuyệt mỹ đã tô điểm thêm cho vẻ đẹp xinh của nàng, ở đằng sau mái tóc nàng là một chiếc nơ màu đỏ, chiếc váy màu tím dài đến chân được làm một cách tinh xảo, những viên ngọc được đính lên nó tỉ mỉ, ở chính giữa còn có một cái nơ nhỏ màu tím như là một con bướm đang bám lên người nàng thiếu nữ xinh đẹp

Khuôn mặt anh bỗng dưng thấy ươn ướt, đưa tay lên chạm thử, thì ra anh đã rơi lệ từ lúc nào, vì sao? Tại sao anh lại thấy đau khổ như vậy chứ?

Bỗng dưng hơi thở của Toshiro trở nên gấp gáp hơn, đau, đau quá, như là đang có hàng ngàn cây châm đâm vào đầu anh vậy, trái tim anh càng đau hơn, có một thứ gì đó, có một thứ gì đó rất quan trọng với anh nhưng tại sao....sao anh lại chẳng thể nhớ được...

Trong đầu anh bỗng nhiên hiện ra rất nhiều chữ

Người con gái đó.....vị nữ hoàng đầu tiên, là vị vua lên ngôi sớm nhất của Minh giới, là người được xem như ác ma đã gieo rắc bao nhiêu tội ác

Không, không phải!!

Cô ấy, là...là....là người anh yêu thương nhất!!!

Nàng trong sáng và thuần khiết tựa như tên của nàng

Nhưng mà.....

Tên của nàng.....

...Là gì?

Tại sao anh lại không thể nhớ ra?

Nhờ tác giả: Thật ra thì cô gái đó không trong sáng và thuần khiết lắm đâu →_→

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Minh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Gặp Mặt Nhà Tiên Tri (4)

Đã từng có một ngày chúng ta "cùng nhau" đi đến vùng đất Thời Gian

Ở nơi đây ta đã cùng gặp một cô gái với mái tóc màu trắng

Một thiên thần với nụ cười thật thuần khiết

Vào lúc đó em đã nhận ra, anh phải lòng người con gái kia mất rồi

Nhưng sự thật đã nói rằng không thể được

Vì cô ta chính là con gái của kẻ thù chúng ta

Dù thế nhưng anh vẫn cứ cố chấp yêu cô gái đó

Hỡi Đấng Sáng Tạo quyền năng, con nên làm gì đây?

Không lâu sau, sương mù bay đi mất, Toshiro lau nước mắt trên khuôn mặt mình đi, hít thở sâu rồi một lần nữa dùng linh hồn lực tìm kiếm Kiyoko, vào lúc này vì linh hồn lực đã không còn bị sương mù ngăn cách nên rất dễ dàng tìm thấy cô, rất nhanh Toshiro đã đến bên cạnh Kiyoko, nắm lấy tay cô

Lúc này bên cạnh Kiyoko còn có một người nữa, đó chính là người vừa mới giết xong bảy sói - Yuki

Như không phát hiện người nào đó, Toshiro trực tiếp nhìn thẳng vào mắt Kiyoko, trong nháy mắt tâm tình đau buồn lúc này đã biến đi mất chỉ còn lại sự nhẹ nhõm, không biết là vì thấy cô an toàn hay là vì thứ gì khác...

Anh mặc kệ vị nữ vương kia là gì trong quá khứ của anh, dù sao thì quá khứ cũng chỉ là quá khứ, còn bây giờ là hiện tại, anh chỉ biết là mình yêu Kiyoko, thế là đủ!!

Nghĩ thế ánh mắt của Toshiro càng thêm dịu dàng nhìn vào Kiyoko, hoàn toàn không xem người kế bên ra gì hoặc nói cách khác là anh chưa bao giờ nhận ra rằng Yuki đang đứng đó...

Yuki nhìn vào hai người đang "tình chàng ý thiếp" kia mà bỗng dưng nhớ lại, ngày trước cô và hắn ta cũng như thế, căn bản chẳng coi ai ra gì cả ← _ ←

Nhớ lại ngày tháng tươi đẹp ấy, khuôn mặt băng sơn núi tuyết vạn năm bỗng dưng nở một nụ cười ấm áp, từ từ lui ra đằng sau, trong thoáng chốc đã biến mất như chưa từng xuất hiện

Không một ai nhận ra sự hiện diện của cô, cũng không ai biết rằng cô đã từng ở nơi đây

Trước khi đi cô còn quay lại nhìn Kiyoko thêm một lần nữa

Nếu như có thể, cô thật mong Toshiro và Kiyoko sẽ đến với nhau, dù sao đi chăng nữa, tình yêu của họ cũng không có tội...

À mà, chắc là có thể thôi. Nhìn về mặt đồ như trái cà chua của Kiyoko là biết, chỉ là cậu ấy đang do dự rằng nếu như họ tiến tới với nhau thì tương lai Toshiro có lẽ sẽ gặp chuyện liên quan đến sinh mạng. Mà Kiyoko, sau cái ngày đó, đã không còn muốn thấy ai nhắm mắt trước mặt cậu ấy nữa rồi

Quả thực như Yuki nói, Kiyoko vẫn còn có chút do dự, nhất là khi cô nhớ đến lời tiên tri trước đó không lâu

"Hãy nghe theo lòng mình

Khi những kẻ quên lãng kia nhớ lại

Cũng là lúc điều nguyện ước sẽ được thực hiện

Và mọi thứ sẽ quay trở về lúc ban đầu"

Điều quan trọng nhất ở đây là cô còn không biết lòng mình muốn gì thì làm sao mà nghe theo được!!

Nhìn vào ánh mắt dịu dàng của người trước mặt, Kiyoko khẽ cắn môi. Thôi! Việc gì đến thì cũng sẽ đến, đáp án sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện! Cô chỉ cần đợi thôi...

Bỗng dưng trong đầu Kiyoko xuất hiện một suy nghĩ - nếu bây giờ "người đó" có ở đây thì đáp án này có lẽ có thể nhanh chóng xuất hiện rồi...

Kayone.....

Anh ở đâu...?

Như cảm nhận được cảm xúc của Kiyoko, đôi tay người nào đó xiết chặt hơn, trực giác nói với anh rằng chắc chắn Kiyoko đang suy nghĩ về một người

con trai nào đó!! Mà cũng vì đôi tay anh xiết chặt nên cũng đã khiến cho ai đó đang miên man suy nghĩ phải giật mình. Bởi vì tay của cô đang "an vị" trong tay anh nha ㄱ (͡ ▽ ͜) ㄱ

Ngước mắt lên nhìn, Kiyoko ngay lập tức cúi đầu xuống, cái ánh mắt ấy....cái ánh mắt oán phụ ấy...

Cô sợ....o(͡ ▯ ͜)o

"Hắt xì"

Là ai đang nhắc đến anh vậy? Vân Sa tự nhủ

"Vân Sa, anh có sao không?"

Tiếng nói lo lắng từ phía Thiên Thời ngay lập tức kéo Vân Sa ra khỏi suy nghĩ của mình

"Không sao đâu vợ yêu!"

Giọng nói có vài phần đùa cợt nhưng nhiều hơn là sùng nịnh. Nhìn vợ mình lo lắng đến vậy, Vân Sa không khỏi mỉm cười

"Anh lại đem bệnh của mình ra đùa nữa rồi.."

"Anh nào có, đừng hiểu lầm anh như thế chứ ㄱ ▴ ͜ ㄴ "

"....."

"Này Vân Sa, sao anh lại muốn đến Minh giới vậy?"

Thiên Thời vừa mân mê tóc vừa nhìn chằm chằm vào chồng mình như muốn nói "Anh mà không nói rõ thì đừng hòng đi ●▽●"

"....."

Vân Sa cúi đầu xuống, trầm ngâm nói

"Chỉ là đi gặp người quen thôi"

"Người quen? Anh làm gì có người quen ở Minh giới chứ...—"

Thiên Thời ngay lập tức phản bác lại nhưng im lặng suy nghĩ một chút lại nói thêm

"Sao cũng được nhưng phải có em đi theo"

Vân Sa nhún vai

"Nếu em muốn, nhưng em phải cải trang, em không muốn bị người khác nhận ra đâu, đúng chứ?"

Nhất là bị "đám kia" nhận ra...

"Sao cũng được, anh đã hứa rồi đó!!"

"....."

Thật ra thì dù không cho em ấy cũng sẽ đi ㄱ (͡ ▽ ͜) ㄱ

"Này, đi theo sau tôi, đừng có đi lung tung đó"

"....."

"Đã nói là đi theo sau mà, tại cô bị điếc à?"

"...."

"Này, cô có nghe tôi nói không thế?"

"...."

"Cô...."

"....."

Ami bắt đầu nhìn vào hai người đang "thân thiết" với nhau kia, từ lúc tìm được Ayumi đến giờ họ đều như thế này....

Bỗng nhiên cô liếc mắt nhìn xung quanh rồi cảnh giác nhìn về phía bên trái. Cô nhắm mắt lại tập trung lắng nghe động tĩnh

"Soán soạt"

Một tiếng động nhỏ lọt vào tai cô mà hướng của nó là...

"Michio, coi chừng!!"

Một con ma thú nhảy ra từ phía bên trái, nhanh như chớp mà phóng về phía Ayumi nhưng tiếc rằng nó chưa kịp chạm vào "con mồi" đã bị đâm một nhát dao vào đầu. Chết ngay lập tức

"....."

Ayumi nhanh chóng rút bàn tay đang bị Michio nắm lại, lùi về phía sau hai bước. Nếu cô không nhầm thì còn hai con nữa mà cô thì không muốn bị nhắm trúng đầu

Nhìn hình dạng con ma thú thì rất dễ nhận ra đây là một con báo, tốc độ nhanh như vậy thì chắc là hệ Phong, mà dễ dàng bị Ami giết chết thế này chỉ có duy nhất một loài

Phong Báo - cấp 5 - hệ Phong và Hỏa

Như Ayumi dự đoán hai con báo núp trong bụi cây phóng ra ngoài, giận dữ nhìn bọn họ như muốn báo thù cho đồng bạn bị giết chết

Chúng nó gừ một tiếng rồi xông lên

"....."

Uổng công chúng nó là cấp 5, chẳng trách mấy người ở rừng Kami khinh thường chúng nó đến thế. Ngu đến thế là cùng!!

Một luồng gió xẹt qua, hai con dao phân biệt đâm thẳng vào đầu hai con Phong Báo. Chết không nhắm mắt

"...."

Không chỉ ngu mà còn yếu nữa, chẳng hiểu do Ami quá mạnh hay do chúng quá "bá đạo"

Ba con dao nằm trên đầu Phong Báo tự rút ra, bay về phía Ami. Khi đến gần chỗ Ami thì chúng biến mất

Nhìn thấy một màn này, Ayumi vẫn giữ bộ mặt "đơ ngàn năm" của mình

Michio tưởng rằng cô đang sợ nên định lại gần cô, chầm chọc vài câu nhưng ngay lập tức anh nhìn thấy thứ gì đó đang bò dưới chân Ayumi

"Này Ayumi, coi chừng dưới chân!!"

Ayumi nhìn xuống dưới chân mình thấy có một con rắn màu xanh lục đang có ý định cắn cô

Người nào không ngu sẽ biết ngay rằng nó có độc. Huống chi Ayumi căn bản không hề ngu, chỉ là không thông minh thôi....

Nếu là một cô gái bình thường thì sẽ la lên chạy mất dép hoặc là đứng im một chỗ khóc lóc nhưng Ayumi là ai? Là một cô gái "rất bình thường". Vậy nên....

Độc Xà vốn đang định cắn xuống bỗng nhiên ai đó rút chân lên làm Độc Xà chỉ cắn được không khí, uất ức nhìn lên dùng Xà Ngữ mắng chửi người nào đó vô lương tâm thì một cảm giác nặng nề và đau nhói ập đến ngay trên đầu

Sau vài giây thì cảm giác đó biến mất, Độc Xà thở phào nhẹ nhõm nhưng ngay lập tức cái cảm giác đó lại xuất hiện, liên tục như thế vài lần, Độc Xà trút hơi thở cuối cùng...

Nhìn con rắn ngay dưới chân mình đã không còn cử động, Ayumi ngồi xuống, cầm đầu rắn đứng lên

"Không ngờ ở khu rừng này lại có một con giun lớn như vậy!!"

Michio "....."

Ami "....."

Vậy nên mới nói, Ayumi không hề ngu, chỉ là không thông minh thôi.... (' ▽ ')

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Minh Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Gặp Mặt Nhà Tiên Tri (5)

Vòng xoáy nghiệt ngã kéo theo mỗi thù ngàn năm không dứt

Mình - Âm

Chỉ vì những toan tính ích kỉ mà đã kéo chúng ta vào vòng xoáy oan nghiệt này

Khi ác ma phản nộ

Làm sao để cứu vãn được nữa đây?

Khi những ác ma đã rơi lệ - những giọt lệ của sự bi thương và căm phẫn

Ai có thể ngăn được sự điên cuồng của chúng?

Trong một hang động rộng lớn, một con rắn khổng lồ đang nằm ngủ. Thân hình to lớn của nó dường như đã chiếm hết cả hang động, những chiếc vảy màu hồng cứ phập phồng đại biểu cho sự sống của con rắn khổng lồ đó

Nó chính là chủ nhân của khu rừng này - Xà Vương

Nếu muốn đi ra khỏi khu rừng này thì phải thực hiện hai việc. Đầu tiên là phải nhận được sự chấp nhận của Xà Vương, thế nên phải có mặt ở nơi nó ở - cũng chính là hang động này

Còn hang động này ở đâu á? Đương nhiên là ở nơi nguy hiểm nhất của khu rừng rồi!

Ở tận cùng khu rừng này là một khu vực có biệt danh là "Xà Ngục", vượt qua "Xà Ngục" thì sẽ gặp được Xà Vương nhưng "Xà Ngục" nào có thể vượt qua dễ dàng như thế

Nhưng cũng vì vậy mà bên ngoài khu vực đó cũng là nơi an toàn nhất bởi lẽ không hề có ma thú dám lại đây cả

Không mưu mà họp, tất cả đều nhắm đến nơi này, bất đắc dĩ nó đã trở thành nơi tập hợp

Mọi người nhìn nhau trong chốc lát để xác định lại số lượng, thấy có vẻ đủ rồi thì Ami mới thờ phào một hơi

"Khu rừng này rất nguy hiểm vì vậy đừng có mà rời xa chúng tôi, đừng để trường hợp này xảy ra một lần nào nữa"

Toshiro dùng ánh mắt dịu dàng của mình nhìn lướt qua ai đó, những ai thân quen anh đều hiểu rằng, mỗi lần anh dùng ánh mắt như vậy chính là đang tức giận!

Không đúng!! Hitori nhìn xung quanh thấy thiếu hình bóng của ai đó. Phải rồi! Không có Yuki ở đây!

Kiyoko cũng nhìn lướt qua mọi người xung quanh và đương nhiên cũng nhận ra rằng thiếu ai đó nhưng khác với Hitori, Kiyoko bình tĩnh hơn rất nhiều. Nhìn đến Hitori thì cô hơi mỉm cười, Yuki chính là như thế, sự tồn tại của cậu ấy rất thấp, chỉ cần lơ là một giây thôi thì rất có thể mọi người sẽ lãng quên cậu ấy. Có thể nói chính vì thế mà Yuki luôn cô độc.....

Nếu Hitori đã có thể nhận ra thì có lẽ sẽ tìm ra được cậu ấy sớm thôi, đương nhiên là trừ khi Yuki không muốn xuất hiện

"Sao vậy Hitori?"

Người đầu tiên nhận thấy Hitori không ổn chính là Michio

"Không có Yuki"

Giọng nói mang theo phần lo lắng khiến mọi người tỉnh ngộ. Đứng rồi! Tại sao họ lại không nhận ra là thiếu sót Yuki cơ chứ?

Trong khoảnh khắc rối loạn đó không ai nhận ra rằng Ayumi đang nở một nụ cười

"Một sao? Thế là quá đủ rồi!"

Giọng nói nhỏ đến mức không ai có thể nghe được phát ra từ miệng của Ayumi

"Hay là thế này, Hitori đi tìm Yuki còn chúng ta thì xin chỉ thị của Xà Vương, gặp nhau ở hang động"

Toshiro lên tiếng

Tuy nơi đây khá an toàn nhưng không có gì là chắc chắn cả vì vậy không thể để cho Kiyoko ở đây được, còn về Yuki thì để Hitori đi tìm là được nhất không phải sao?

Mọi người im lặng tựa như ngẫm đồng ý, tuy có vài người nghi hoặc tại sao không để họ ở lại đây, không phải đây là nơi an toàn nhất sao? Nhưng mà họ hiểu được bây giờ là phải nghe ai.

Còn Hitori.....Toshiro vừa nói xong đã không thấy bóng dáng anh đâu rồi ㄟ (▽ ㄟ) ㄟ

"Vậy thì tiến vào thôi. Ani bảo vệ cho Toyo, Michio bảo vệ cho Sakiwa, còn anh sẽ bảo vệ cho Ayumi và Kiyoko, hiểu rồi chứ?"

Nghe xong câu này, Ayumi rất biết điều từ chỗ Michio đến chỗ Kiyoko

Thấy kẻ bên mình không còn bóng người, bỗng nhiên Michio cảm thấy mất mát nhưng nhanh chóng đã bị anh xua đi

"Hiểu rồi thì đi"

Thế là cả nhóm lấy Toshiro dẫn đầu tiến vào "Xà Ngục"

Trên một thân cây cao lớn ở trong khu rừng là một chàng trai đang nhắm mắt ngủ, chiếc mắt kính bởi vì thế cũng được gỡ ra mà đặt sang một bên, đôi lông mi hơi run rẩy như đang nói lên tâm trạng của chủ nhân nó

Một trận gió thổi qua, Yuki mở mắt, đôi mắt lóe lên màu đỏ rồi lại trở thành màu đen trống rỗng như bình thường, cô đeo kính rồi nhảy xuống từ trên cây rất nhẹ nhàng giống như đã làm vô số lần

Một trận gió nữa lại thổi qua, Yuki đi thẳng về phía trước mặt

Hitori đang tìm cô...

Thật buồn ngủ mà....

Đi với tốc độ còn chậm hơn cả rùa, dần dần một hình bóng quen thuộc lọt vào trong đôi mắt trống rỗng kia. Khi thấy được khuôn mặt đó, khóe môi của Yuki hơi nhếch lên một chút thậm chí đến cô cũng không nhận ra

Tối rồi sao? Chú rắn nhỏ của em

Một lần nữa, anh lại tìm thấy em

Quả là một người, à không, một con rắn biết giữ lời hứa mà..

Phải vậy không?

Hitori....?

"Tiểu Tuyết, anh hứa với em dù em ở phương trời nào, dẫu có xa xôi đến đâu thì anh cũng sẽ tìm thấy em, tình linh đáng yêu của anh!"

Chết tiệt! Cô lại nhớ đến chúng nữa rồi!

"Ah!!"

Một con rắn khổng lồ tiến lại gần Toyo, há cái mồm rộng lớn của nó ra nhưng ngay lập tức đã bị bỏ ra thành hai nửa

"Cẩn thận!"

Cầm một con dao nhuộm máu ở trên tay, Ami nói với Toyo, không phải đã đưa cho cô ta một con dao rồi sao? Thật là khiêu chiến lòng kiên nhẫn mà!!

"Anh cả à, ít nhất cũng phải giúp em đi chứ!!"

Nhìn khung cảnh yên bình ở bên kia mà Michio chỉ muốn đập đầu vô tường. Tại sao? Em trai của anh ở đây giết đám rắn này muốn học cả hơi mà anh lại ở đó cười cười nói nói là sao hả?

Cũng không phải là đám rắn này mạnh mẽ gì mà là số lượng của bọn chúng quá đông, giết một đám lại ra hai đám, dù sử dụng ma pháp kết hợp với dùng vũ khí cũng không thể tiêu diệt được

"...."

Đang xem sách, Kiyoko ngẩng đầu lên nhìn thấy Michio chặt vật như vậy thì chỉ cười một cái rồi xem sách tiếp

Cô tự hỏi không biết họ có nhận ra được không? Dù gì cũng là "lần đầu tiên" họ đến đây..

Hầu như không ai có thể vượt qua khu rừng này là vì "Xà Ngục" quá đáng sợ nhưng nếu vượt qua được khu rừng này và ngọn núi tiếp theo thì sẽ có thể đến được "Xà Thần quốc" - một trong hai đế quốc lớn nhất của Minh giới

Đương nhiên là rất ít ai vượt qua được nên họ đã làm một cái "Truyền Thông Trận" ở bên ngoài khu rừng để đến ngọn núi trong chớp mắt. Dần dần khu rừng trở nên "vô dụng" và cũng vì như thế nên không ai biết cách vượt qua "Xà Ngục" cả, trừ...

Những kẻ biết được bí mật của khu rừng này...

Trong đó....có các cô

Vậy nên cô rất nghi hoặc rằng nếu không có được sự chỉ dẫn thì họ có vượt qua được "Xà Ngục" không?

Bỗng nhiên có hai bóng người bước vào, mọi người đều quay đầu nhìn

Trong thoáng chốc, lũ rắn không còn tấn công nữa mà cũng nhìn về phía người mới vừa bước vào, sau đó nhìn nhau nghi hoặc

Tại sao khí tức của vua bọn chúng lại ở trên người đó?

Hitori và Yuki cùng bước vào, khi mọi người hoàn hồn lại thì nhận ra rằng....tất cả những con rắn đều đang cúi đầu xuống như đang chào đón vị vua trở về

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, Hitori cũng thế, dù anh là Ngũ hoàng tử của Xà quốc thì cũng không đến mức lũ rắn này cúi đầu chứ

Toshiro nhìn thấy cảnh này thì nhũn mày lại, không đúng! Có gì đó không đúng! Lũ rắn này không phải là hướng đến Hitori, nhưng nếu không phải thì là ai?

Chẳng lẽ là...

Ánh mắt vô thức nhìn vào người đứng phía sau Hitori, là Yuki sao?

Có lẽ anh nên chú ý "tình địch" của mình thêm một chút nữa..

Nhỏ tác giả: Có ai đoán được thân phận của Yuki không? ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ॄ

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Minh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Gặp Mặt Nhà Tiên Tri (6)

Hàng vạn năm, Minh - Âm chìm sâu trong chiến tranh

Nhờ có Minh Đế mà cả hai đã hòa bình và tác hợp với nhau

Thật lòng, có phải hay chẳng nằng mong cho nhân dân bình yên?

Hay là còn có mưu đồ khác?

Sau khi thoát khỏi vòng vây của lũ rắn kia thì mọi người cứ tiếp tục đi về phía trước, còn việc khác thường khi này đã trực tiếp bị quăng sau đầu, dù gì bây giờ việc gặp mặt Xà Vương là quan trọng nhất

Duy chỉ có Toshiro là cứ âm thầm quan sát Yuki

Kiyoko cũng nhận ra sự khác thường của người bên cạnh, cảm thấy thật là bất đắc dĩ, việc bọn chúng cúi đầu xuống chỉ ngoài ý muốn nhưng hên là còn có Hitori chứ nếu không....

Nhìn về con đường phía trước, Ayumi biết tiếp theo sẽ có cửa ải gì, bản thân cô âm thầm cầu nguyện, làm ơn để cô ở một mình hoặc là đừng ở chung với Toyo hay Sakiwa

Một luồng ánh sáng chói mắt bỗng chiếu đến, mọi người cảnh giác lùi về phía sau. Toshiro nắm chặt tay Kiyoko, thấy động tác của người bên cạnh Kiyoko chỉ hơi nhúu mày, âm thầm chấp nhận

Hitori cũng đến gần Yuki hơn một chút

Thoáng chốc ánh sáng yếu đi, khung cảnh trước mắt dần hiện ra, là một hành lang dài, không thấy được đoạn cuối

Nhưng điều ngạc nhiên nhất không phải là điều đó mà là....tất cả mọi người đều biến mất!!

Toshiro nhìn xung quanh, hết bị lạc nhau rồi đến bị rơi vào ma trận, không biết có phải là do "may mắn" quá không?

Nhìn đến Kiyoko ở kế bên mình vẫn còn, Toshiro mới thả lỏng được đôi chút, như vậy có nghĩa là những người ở gần nhau sẽ được ở cùng một nơi nhưng nếu anh nhớ không lầm thì Ayumi cũng ở gần anh nhưng bây giờ lại không thấy đâu, vậy nên có thể hiểu rằng một nơi tối đa chỉ có 2 người mà tổng cộng có 9 người tất cả

Nếu như anh đúng thì Ayumi chỉ có một mình....

Thật không ổn..!

Nhưng anh cũng không biết chúng có đúng hay không, cũng không biết mọi người bị truyền tống ở những nơi khác nhau hay là cũng giống như anh - ở chỗ hành lang này, tất cả vẫn chỉ là suy đoán...

Kiyoko trầm ngâm nhìn vào hành lang như đang suy nghĩ việc gì

Cả hai người đang chìm trong suy nghĩ của riêng mình thì đột nhiên hai bức tường màu trắng ở hai bên lại xuất hiện những bức tranh, nổi bật nhất là bức tranh có hình của một người thiếu nữ, bức tranh đó chia làm hai, bên trái thiếu nữ là mái tóc trắng xóa xõa xuống, trên mái tóc đó có một chiếc nơ hình bướm, khuôn mặt trái xoan hoàn mỹ, đôi môi hồng nở nụ cười xinh đẹp như đóa hoa, đôi mắt đen long lanh, thuần khiết và vô hại, làn da trắng ngần càng tô thêm vẻ đẹp xinh của nàng. Thế nhưng bên phải thì khác, mái tóc đen nhánh cũng xõa xuống như bên trái, trên tóc cài chiếc kẹp hình đầu lâu, tuy chỉ khác như vậy nhưng đã tạo nên sự khác biệt về khí chất, nếu nói bên trái là thuần khiết, thiện lương thì bên phải là tàn ác. Cùng là một khuôn mặt, cùng là một đôi mắt, một nụ cười thế nhưng lại như hai người hoàn toàn khác. Nếu chú ý rõ sẽ thấy được trên cô thiếu nữ đều mang một sợi dây như dây chuyền, do chiều dài của bức tranh nên không thể thấy được mặt sợi dây chuyền

Đây là.....

Toshiro nghi hoặc nhìn bức tranh, anh biết người bên trái là ai, cô ta là Đại hoàng tử phi của Xà quốc - Minh Liên, chẳng lẽ cô ta cùng khu rừng này có liên quan?

Khác với Toshiro chỉ biết người bên trái, Kiyoko đều biết hai người trong bức tranh, không chỉ biết mà còn rất thân quen với "người đó". Điều khiến cô cảm thấy kì lạ là bức tranh này đáng lẽ không nên ở đây mà phải ở "chỗ đó" mới đúng, dù sao tất cả những bức tranh do chính tay "cậu ấy" vẽ đều ở "chỗ đó"

Không thể không nói rằng người vẽ nên bức tranh ắt hẳn là một thiên tài, ít nhất là ở lĩnh vực hội họa. Có thể đem hai khí chất đối lập vẽ trong một bức tranh, không phải ai cũng có thể làm được

Bỗng nhiên một tiếng "rắc" vang lên làm cả hai quay đầu lại, đó là bức tranh có hình dây leo thế nhưng dây leo vốn nên ở trong bức tranh đều vuron ra ngoài

"Rắc...rắc"

Thêm nhiều tiếng "rắc" nữa vang lên từ những bức tranh, những thứ bên trong chúng đều bắt đầu ra ngoài

"Hành lang thiên đường"

Đó là tên của nơi này

Một dây leo đầy gai dùng tốc độ như một con báo đốm tiến lại gần Kiyoko nhưng ngay lập tức nó đã bị thiêu rụi bởi một ngọn lửa màu đỏ thẫm

Kiyoko "sợ hãi" trốn sau Toshiro, cả thân thể hơi run rẩy, đôi bàn tay siết chặt lại

"Kiyo, nhớ con dao mà Ami đưa cho em chứ? Lấy ra đi"

Toshiro quay đầu lại nói với Kiyoko, cánh tay phải giờ ra như muốn bảo vệ tuyệt đối cho người anh yêu

Kiyoko tay cầm con dao, lúc trước Ami đã đưa các cô nhưng vì không cần sử dụng nên cũng không lấy ra, với lại dù gì dao cũng không phải là vũ khí yêu thích của cô.....

Nhưng trong trường hợp này thì có gì dùng đó vậy!!

Những dây leo đầy gai nhanh chóng lấp kín đường đi, thậm chí đằng sau Kiyoko cũng có. Cô hơi lùi lại, dựa sát vào Toshiro

Lại thêm một ngọn lửa nữa, nhưng không phải một cái mà là tất cả đều bị thiêu đốt thành tro bụi

Những dây leo bị thiêu nhanh chóng mọc lại như cũ, Toshiro thầm kêu không may, hệ của anh là Hỏa và Hắc Ám đáng lẽ ra là có thể thiêu rụi hết bọn chúng nhưng có vẻ chúng miễn dịch với ma thuật...

Thế thì chỉ có cách sử dụng vũ khí!! Nhưng mà anh thì được chứ Kiyoko thì....

Chưa kịp suy nghĩ cách giải quyết thì đám dây leo kia đã phóng đến, đâm thẳng vào cơ thể Kiyoko, một đường cong tuyệt đẹp hiện ra, những dây leo đã bị chặt xuống không một chút thương tiếc

Toshiro ngạc nhiên nhìn Kiyoko, anh thật sự không nghĩ đến rằng cô ấy biết võ, dù gì trong mắt anh cô chỉ là một người con gái chân yếu tay mềm cần được bảo vệ thôi....

Chỉ là....như vậy cũng tốt, có khả năng tự bảo vệ bản thân mình, anh nghĩ sau khi xong vụ này nhất định sẽ dạy cho Kiyoko một số kỹ thuật

Dù suy nghĩ bay xa nhưng Toshiro vẫn không bị thương, đôi tay của anh vẫn rất nhanh chóng xử lý hết đám thực vật trước mắt

Vũ khí của Toshiro là một sợi chỉ mỏng, nó mỏng đến mức khó có thể nhận thấy được và nó rất sắc bén, có thể nói là gần như không có gì sánh bằng được....

Tốc độ của hai người rất nhanh nhưng vẫn không thể giải quyết được hết, không phải vì chúng hồi phục lại mà là do số lượng quá nhiều

Phải phá hủy cái lõi của nó!!

Kiyoko nhắm mắt lại, cảm nhận sự dao động của ma lực, những tia sáng từ những dây leo đều ở một nơi mà ra

Toshiro im lặng, không hỏi cô bất cứ thứ gì mà chỉ âm thầm bảo vệ cô, vậy ra không phải chỉ mình Yuki là kì lạ mà Kiyo cũng thế. Nhưng anh tuyệt đối không hề nghĩ họ là gián điệp, có lẽ là vì mỗi khi ở bên họ anh thật sự cảm thấy rất...., nói sao nhỉ? Ám áp chăng? Như cảm giác khi ở với Michio và Hitori vậy, đó là cảm giác của một....gia đình...

Đây là lần đầu tiên anh cảm thấy không thể nắm bắt được cảm xúc của mình, Toshiro thầm quyết tâm, anh nhất định phải tìm ra câu trả lời cho việc này...

"Nguyên cầu"

Đôi môi của Kiyoko mấp máy vài từ, ở trên tay của cô, con dao đang phát ra ánh hào quang xinh đẹp. Kiyoko cầm nó lên, phóng về phía trước

Một tiếng "rắc" vang khắp hành lang, xung quanh trở nên trắng xóa, chỉ trong nháy mắt cả hai người đã ở trước một cánh cửa thật lớn

Toshiro nhìn vào Kiyoko, anh tin có thể thoát ra được không phải là do chúng quá dễ mà là cô ấy, "Nguyên cầu" mặc dù chỉ là ma pháp cơ bản nhưng không phải một người vừa mới "nhập môn" có thể sử dụng, với lại không phải ai cũng có thể cảm nhận được nguồn gốc của đám dây leo đó, phải là người có linh hồn lực và khả năng cảm nhận xuất sắc mới có thể....

Đang chìm đắm vào suy nghĩ của mình, Kiyoko không hề nhận ra ánh mắt của người bên cạnh, cô đang thầm cảm thấy may mắn, nơi này trong tất cả chính là nơi dễ nhất được làm bởi "người đó"

Còn lí do nó dễ ———

Là do "người đó" quá lười, thà dành thời gian để ngủ còn hơn là thiết kế mấy cái thử thách này....

Nói chung là do bọn cô quá may mắn ٧ (͡ ▽ ͜) ٧

Ở một nơi nào đó

Một cô gái đang ngủ say trong lòng ngực của một người con trai, đôi mắt vốn nhắm nghiền bây giờ lại mở lại, một tia sát khí hiện lên nhưng có lẽ vì cảm nhận được sự rung động của người kế bên nên nhanh chóng thu lại

"Minh Liên?"

Người con trai nói, một bàn tay giờ lên xoa đầu cô gái, đôi môi mỉm cười sủng nịch

"Tegiru, chỉ là em mơ thấy ác mộng thôi"

Minh Liên dựa sát vào lòng ngực Tegiru, lại một lần nữa chìm vào giấc ngủ, ít nhất là Tegiru nghĩ thế.....

Trong thế giới linh hồn, Minh Liên hỏi cô gái bên cạnh. Khuôn mặt cô gái đó giống cô y đúc, chỉ là khí chất, màu tóc khác nhau thôi

"Ám Liên, chị cảm nhận được phải không?"

Ám Liên gật đầu, đôi môi mấp máy

"Đã có kẻ xâm nhập vào khu rừng"

Khuôn mặt vốn dịu dàng của Minh Liên hiện lên một nụ cười, vẫn ôn nhu nhưng có điều trong sự ôn nhu đó lại là sắc lạnh

"Chúng ta có nên xử lý chúng không?"

Ám Liên lắc đầu

"Để xem trước đã, dù gì chúng vẫn chưa làm gì khu rừng cả"

Cả hai cùng im lặng

Minh Liên và Ám Liên - Hai trong những người sinh sống ở rừng Kami...

Hay còn được gọi là...

Kẻ Hai Mặt!!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Minh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Gặp Mặt Nhà Tiên Tri (7)

Hôm nay đáng lẽ sẽ là một ngày rất đẹp

Mặt trời sẽ tỏa những tia nắng ấm áp xuống

Những đứa trẻ sẽ cùng nhau nô đùa thật vui vẻ

Thế nhưng một ngày như thế này lại bị lũ các ngươi vấy bẩn

Ta chỉ nói một lần và hãy nghe cho rõ đi, Thiên Thòi!

Quay lại đi và đừng tiến tới nữa

Nếu không ta sợ sẽ phá vỡ lời hứa mà ta đã hứa với Kayone mất

Nên xin ngươi hãy quay trở về đi

Hoặc ta sẽ khiến ngươi mất đi vẻ xinh đẹp này

.....

Có vẻ như ngươi không muốn ta chơi theo luật rồi nhỉ?

Mà "Minh Đế" như ta thì làm gì cần chơi theo quy tắc..

Được rồi, nếu ngươi muốn, tiến đến đây đi!

Hỡi kẻ dơ bẩn đã tự tay giết chết người mình yêu

Thật xin lỗi, anh trai

.....

"Thôi nào, đừng vậy chứ"

Một tia sáng vụt qua mặt của Ayumi, mặc dù đã tránh nhưng trên mặt cô vẫn lưu lại một vết xước ngắn

Ayumi đưa lưỡi ra liếm những giọt máu từ nó, đôi mắt vốn màu đen bây giờ lại là màu hồng nhạt

"Chắc, có vẻ như lâu rồi không đánh nhau làm cho tay nghề ta đi xuống quá!"

"Nhưng không sao! Như thế đủ để ta xử lí ngươi rồi"

Một con dao phóng tới quái thú trước mặt, chuẩn xác đâm thẳng vào đầu nó, quái thú ngã xuống, máu văng tung tóe khắp nơi

Ayumi nhìn xung quanh, cô mỉm cười nhìn thẳng vào tinh linh nhỏ bé trước mặt đang sợ hãi run rẩy

"Xem nào, ta chưa làm gì ngươi hết nhé, đưa ta ra khỏi chỗ này"

Chỉ thấy tinh linh dù đang rất sợ hãi nhưng lại quả quyết lắc đầu, miệng nói ra ngôn ngữ dành riêng cho tinh linh

Cô có nên thấy hên vì ngày xưa cô đã từng học ngôn ngữ tinh linh không nhỉ?

"Được rồi, ta biết đây là nhiệm vụ của ngươi, nhưng mà ta rất cần thoát khỏi chỗ này"

Tinh linh ve vẩy bốn chiếc cánh của mình, kiên quyết lắc đầu

"...."

Hên cho ngươi là tinh linh của rừng Kami đây, không là ta giết ngươi rồi

"Chắc, nếu vậy thì đừng trách ta"

Ayumi nhắm mắt lại, trong khoảnh khắc dưới chân cô hiện lên pháp trận, bảy màu sắc hiện lên xung quanh cô

Cả bảy màu quay quanh cô một vòng rồi dừng lại, trước mặt cô bây giờ là màu tím

Ayumi đưa hai tay ra tiếp nhận nó, miệng thì thào

"Ta - chủ nhân của bảy đại tội, tiếp nhận sức mạnh của Pride"

Một luồng gió mạnh thổi qua, cả sáu màu đều biến mất chỉ còn lại màu tím

Đây là cái lợi khi làm chủ nhân của bảy đại tội, cô có thể sử dụng sức mạnh và triệu hồi bảy người kia bất cứ lúc nào, đương nhiên đó là lúc trước. Bây giờ cô chỉ có thể sử dụng sức mạnh của một người mỗi tuần thôi

Tinh linh vốn đang kiên quyết không lùi bước bỗng nhiên cúi đầu xuống như đang diện kiến nữ hoàng

"Thiên phú của Pride - Phục tùng"

Ayumi nhìn thẳng vào tinh linh đang cúi đầu xuống, ngón tay chỉ vào tinh linh

"Ta ra lệnh cho ngươi, đưa ta ra khỏi chỗ này"

"Vâng"

Tinh linh đáp lại bằng ngôn ngữ tinh linh, dùng quyền hạn của mình truyền tống Ayumi ra khỏi nơi này

Vừa được truyền tống, Ayumi đã thấy tất cả đứng trước cánh cửa lớn, cùng nhau nhìn về phía cô

"Ayu, cậ...cậu không sao chứ?"

Kiyoko chạy đến, cầm tay cô, vẻ mặt lo lắng

"Không sao"

Ayumi mỉm cười, dùng ánh mắt hỏi "Sao lúc cậu bỏ tớ lại tớ không thấy cậu lo lắng như vậy nhỉ?"

"Vây là tốt rồi"

Kiyoko thở phào nhẹ nhõm thuận tiện dùng ánh mắt đáp lại "Xin lỗi, cậu chỉ là diễn viên quần chúng.."

"....."

Cô không thừa nhận cái con nhỏ phản bội này là bạn mình, hoàn toàn không thừa nhận..... trừ cái lúc nó nấu ăn ra ㄟ (ㄟ ▽ ㄟ) ㄟ

Cánh cửa lớn đột nhiên phát sáng, ở giữa nó hiện lên hình một con rắn màu hồng, cánh cửa dần dần mở ra, hé lộ cảnh sắc bên trong

Bên trong không phải là một con rắn lớn như tưởng tượng mà vẫn là cây lá rậm rạp, chỉ có điều đây có vẻ là phía bên kia của rừng, không, có vẻ là phía bên kia của ngọn núi luôn đó chứ....

Có thể thấy được phía trước là một ngôi nhà rộng lớn, phía trên mái nhà là một quả cầu thủy tinh màu xanh biếc nổi bật

"....."

Nhìn vào cánh cửa, Kiyoko có cảm giác là nó đã bị thay đổi một chút, đáng lẽ nó phải đến chỗ hang động của Xà Vương mới đúng. Chẳng lẽ việc "đó" lại khiến khu rừng dễ dàng bị người ngoài nhúng tay vào thế này sao?

Khẽ lắc đầu, bước chân đi theo đoàn người, chắc không thể đâu, bởi vì nếu chỉ vì "người đó" biến mất mà khu rừng lại trở nên thế này thì làm sao nó có thể tồn tại lâu đến vậy.....

Đi lại càng gần về phía ngôi nhà lại càng có thể nhìn rõ ràng chi tiết hơn, tất cả ngôi nhà được bao phủ bởi một màu xám nhạt, chỉ có cánh cửa là màu trắng đen mà thôi

Cánh cửa tự động mở ra như đang chào đón những vị khách mới đến, những Quang Minh tinh linh từ bên trong bay đến, thuần thục nói tiếng Minh ngữ

"Chào mừng đã đến nơi này, Nhà Tiên Tri đang đợi ở bàn trà"

Giọng nói có chút trẻ con nhưng sống ở Minh giới tốt nhất không nên trông mặt mà bắt hình dong, nhìn vậy thôi chứ không biết là mấy ngàn tuổi rồi

Theo sự dẫn đường của các tinh linh, đoàn người rất nhanh chóng đi đến vườn hoa, nơi mà Nhà Tiên Tri đang uống trà cùng với những vị khách khác

Vườn hoa vốn chỉ trồng hoa hướng dương nên có thể thấy một màu vàng bất tận trải dài, một mùi thơm ngát tỏa ra khắp nơi. Chỉ có điều khi thấy những vị khách thì hoàn toàn không còn tâm tình ngắm hoa nữa

Pride, Gluttony và Sloth, ba người có quyền lực nhất gia tộc Yêu Hồ đều có mặt ở đây

Ayumi truyền âm với họ

"Có ai mời mấy em đến không thế?"

Nhanh chóng, cả ba người đều nói

"Không"

"Sloth không biết, Sloth chỉ đi ăn chực thôi!!"

"Đương nhiênnnnnnn.....là không rồi!"

Ayumi cảm thấy có một con quạ đang bay ngang qua đầu mình nhưng mà khuôn mặt của cô vẫn tỏ vẻ bình thường, dù sao thì so với nó có vẻ cô quan tâm mấy người còn lại hơn

Nhất là khi cô nhìn thấy người đang ngồi xe lăn thì cô chỉ có thể.....

Tam tỷ và Tam tỷ phu

Đều có ở đây.....

"Chủ nhân, đừng lo, mọi chuyện chỉ là quá khứ thôi mà"

Pride như cảm thấy được nỗi đau buồn của Ayumi, cố gắng an ủi cô

"Pride à, nếu mọi chuyện chỉ là quá khứ thì ta đã không ở đây"

Đúng vậy, nếu như tất cả chỉ là quá khứ, thì cô đã không ở đây....chỉ để thay đổi lại những gì cô đã làm với bọn họ.....

"A...anh"

Tiếng nói thì thảo ngay lập tức đã truyền vào trong đôi tay của Toshiro, anh nhìn vào Kiyoko thấy gương mặt cô vẫn bình thường như cũ, là ảo giác sao?

Ngoài Pride, Gluttony và Sloth ra thì còn có một vị khách không mời nữa

Izumi Kitsune - em gái của Michio và Toshiro

Hiện giờ cô bé đang trốn sau lưng của Pride - người vốn là kẻ thù với họ

"Izumi, em đang làm gì vậy?"

Michio lạnh lùng nói, không biết từ lúc nào mà quan hệ của Izumi và Yêu Hồ trở nên rất tốt, thậm chí còn chống lại anh

Izumi sợ hãi lộ đầu ra, dù hơi run nhưng vẫn cầm lấy tay của Pride mà nói

"Đ...đươc...đương nhiên là em phải ở đây rồi, em sẽ chẳng bao giờ để anh với chị ta có cơ hội hẹn hò đâu"

"Izumi...."

Ani lo lắng gọi, rốt cuộc là Pride đã cho Izumi cái gì mà khiến cô bé như thế này? Thậm chí vào ngày hai bên bàn hôn sự cô bé còn chỉ thẳng mặt nàng mà nói rằng cô bé sẽ không bao giờ chấp nhận nàng làm chị dâu nó...

"Izumi"

"Sao vậy? Muốn bạo hành em gái saooooooooooo?"

Gluttony nói bằng giọng điệu làm người ta nghe xong là y như rằng muốn đánh

"Lại đây Izumi, chị sẽ bảo vệ em, không để em bị người xấu bắt nạt đâuuuuuuuu"

Izumi lập tức chạy lại phía Gluttony, như là một đứa em gái bé nhỏ bị người khác bắt nạt mà quay về tố cáo

Michio thật sự không biết phải làm gì, chỉ là trong lúc anh rối rắm thì bà D đã mỉm cười, đặt tách trà trên tay xuống

"Có vẻ như vẫn còn thiếu người nhỉ?"

Giọng nói trầm ấm nhưng lại khiến người ta cảm thấy không muốn đến gần, mặc dù bà D đã hơn trăm tuổi nhưng nhìn bề ngoài vẫn như mới ba mươi

"Được rồi, trước hết hãy giới thiệu đi"

Bà liếc nhìn Hồn Mạnh, ra vẻ nàng giới thiệu trước

"Hồn Mạnh"

Tiếng nói lạnh nhạt, dường như không quan tâm đến thứ gì

"Tình Hân"

Giọng nói nghe có phần bất đắc dĩ

"Vân Sa"

"....."

"Pride"

"Giù...tò...này"

"Sloth tên là Sloth"

"Toshiro"

.....

.....

Nói chung là giới thiệu

Nhưng trong đó có một người không nói tên mình ra, đó là chính là người đứng đằng sau Vân Sa, dựa vào trực giác thì Kiyoko hoàn toàn chắc chắn đó chính là Thiên Thời

Thiên Thời à Thiên Thời, tốt nhất là che giấu cho kĩ vào, bởi vì nếu cô lộ ra thì cô sẽ không yên với Yuki đâu...

Phải không? Kẻ dơ bẩn đã tự tay giết chết đi người mình yêu?

Kẻ thù của chúng ta.....

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Minh Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Lời Tiên Tri! Kiếp Nạn?

"Khi một con người bị [Thần] vứt bỏ, họ sẽ tìm đến [Ác Ma]"

"Khi một con người bị [Quang Minh] xa lánh, họ sẽ gần gũi với [Hắc Ám]"

Tất cả mọi người luôn nói rằng Ám Hoàng là kẻ phản bội lại [Thần], là kẻ tội đồ vì sức mạnh mà bán mình cho Hủy Diệt nhưng mà.....

Tại sao cậu ấy phải làm vậy? Người biết chứ?

Lũ [Quang Minh] các người luôn miệng bảo rằng cậu ấy đã sai nhưng là vì sao cậu ấy lại làm như vậy? Các người biết chứ? Hay là các người chưa bao giờ quan tâm?

Các người chỉ cần một người để đổ mọi tội lỗi vào, một người gánh chịu tất cả và làm trò cười cho các người

Thật buồn cười, đó là lí do ta khinh thường lũ [Quang Minh] các người.....

.....:.....:.....~.....~.....

Sau một ngày mệt mỏi mà được nằm lên giường, đó tuyệt đối là chuyện thoải mái nhất, nhất là khi có đồ ăn bên cạnh....

Ayumi nhắm mắt lại, thả lỏng trên giường, sức hấp dẫn của giường với con người như là sức hấp dẫn giữa phái nam và phái nữ vậy, nam với nam thì càng tốt.....

"La lá la~~ la lá la~~ la la la~~"

Miệng ngâm nga một giai điệu trẻ con, không thể không nói mặc dù Ayumi rất "thông minh" nhưng giọng hát phải nói là tuyệt phẩm, bất cứ bài hát nào được cô ngâm nga đều trở thành những giai điệu của thiên đường...

"Được sinh ra từ trong màn đêm đen bao trùm lấy ánh sáng~~

Xinh đẹp hơn cả [Hắc Ám] kia, hủy diệt tất cả mọi thứ~~

Đề rồi những tro bụi sẽ bay đến nơi chân trời tái sinh~~

Chính là người nắm giữ Thần Vị [Hủy Diệt] thống lĩnh bóng đêm~~"

Một bài hát không biết tên được phát ra từ đôi môi của Ayumi

Cô cứ lặp đi lặp lại bài hát đó, bắt giấc, giấc ngủ đã tiến đến cô lúc nào không hay

"Tiểu Mị, chúng ta là tỷ muội đúng chứ?"

"Xin lỗi nhưng ai là tỷ muội vậy? Ta có quen biết phu nhân đây sao?"

".....một bánh ngọt"

"Tỷ nghĩ muội là ai? Hối lộ?"

"Ít nhất cũng phải là năm cái..."

".....được rồi"

Thế là nàng vì năm cái bánh ngọt của đại tỷ mà bán đứng nhị tỷ mình.....

Vì nghiệp lớn!!! (Vì đồ ăn!!!)

.....

"Đại tỷ....."

Nằm ở đó, đại tỷ đã không còn vẻ náo nhiệt như mọi ngày mà thay vào đó là đôi mắt im lặng nhắm lại, như là đang chìm vào giấc ngủ say, phải, một giấc ngủ ngàn thu.....

"Tỷ tỷ....."

Nhị tỷ và tam tỷ ngồi ở đó, an ủi đại tỷ phu nhưng bờ vai run rẩy đã bán đứng hai người, khuôn mặt của hai người trắng bệch, đôi mắt cũng hiện lên tia máu

Có lẽ người buồn nhất chính là đại tỷ phu đi, anh cứ gục mặt xuống quan tài được làm bằng thủy tinh, miệng lầm bầm thì thào

"Tiểu Dược....."

Nhị tỷ phu và tam tỷ phu đứng ở chỗ cửa, không đành lòng nhìn vào, vành mắt cũng đã đỏ hồng dường như sắp khóc đến nơi

"Đại tỷ....."

Trong khung cảnh đau buồn đó, Âm Hoàng mỉm cười, vị tứ muội mà họ thương yêu nhất là người duy nhất mỉm cười, một nụ cười thân nhiên mang theo sự quyến rũ của hồ ly, cứ như là người nằm đó không phải là đại tỷ của nàng vậy....

.....

"A"

Ánh mặt trời qua những khe hở mà chiếu xuống khuôn mặt của Ayumi, cô hơi nhíu mày rồi từ từ mở mắt

"Lại nữa rồi"

Có lẽ là do hôm qua gặp tam tỷ đi, cả tam tỷ phu nữa...

Dựa theo sắc trời thì vẫn còn là sáng sớm, không khí mát mẻ này làm cho người vốn ngủ đến trưa như cô cảm thấy không quen

Vì vậy, đúng 12 giờ trưa, Ayumi chính thức ra khỏi "chuồng"

Dù sao thì người thức trễ nhất cũng không phải cô mà là....um..chắc là không phải cô đâu nhỉ?

"Pride, em đang làm cái gì vậy?"

Ayumi truyền âm cho Pride

"Đang ăn tráng miệng trước bữa chính.."

".....ở đâu?"

"Ở chỗ hôm qua"

Hên là trước khi đi Ami có chuẩn bị quần áo rồi và cũng hên là bây giờ mới 12 giờ, vừa đúng giờ ăn trưa....

Ayumi mặc một chiếc áo màu đen kết hợp với váy màu xám, đường viền màu trắng ở phần cổ áo làm nổi bật lên khí chất trang nhã của nó, mái tóc cột cao lên, cũng không thêm che đi vết bớt bên phải

Vì áo mà Ayumi đang mặc kiểu dáng khá kín đáo nên phần vai không hề bị lộ

Chuẩn bị sẵn sàng, Ayumi bước ra vườn hướng dương, giữa đường đi đến cô còn thấy một bóng người xẹt qua

Kimono màu đỏ hòa với trắng, mái tóc màu đen xõa dài xuống đến tận chân, đôi mắt đen nhánh dịu hiền như nước suối trong lành

Emi?

Ayumi nhìn theo bóng người vừa mới đi ngang qua, Emi? Cậu ấy làm gì ở đây vậy?

Ngoại hình dịu dàng và hiền lành, ngay cả khí chất cũng toát lên sự ôn nhu và quý phái của một tiểu thư, sự xuất hiện của Emily Neko đã làm cho mọi người ngạc nhiên

Tam tiểu thư Miêu tộc - người nổi tiếng là một trong những thiếu nữ dịu dàng nhất Minh giới lại một mình đến nơi này làm gì?

Emily Neko nổi tiếng là người chưa bao giờ ra khỏi nhà, một khuê nữ chính hiệu - đương nhiên nó cũng chỉ là tin đồn thôi..

Ayumi đi phía sau tự nhiên ngồi vào kế bên Kiyoko như không có chuyện gì xảy ra, như là người ngủ dậy trễ nhất không phải là mình

Kiyoko dời mắt khỏi cuốn sách mà nhìn vào Emily rồi lại âm thầm nhìn vào người đang uống trà kia

Tất cả mọi người có mặt ở nơi này trừ Toyo và Sakiwa ra thì ai cũng có quan hệ sâu sắc với các cô, mời họ đến đây là có ý gì?

Như cảm nhận được ánh mắt cô nhìn bà D, Vân Sa quay qua mỉm cười với cô, chỉ có điều Kiyoko vẫn chưa nhận ra thôi

"Thật xin lỗi vì đã đến trễ"

Hai tay Emily chấp lại với nhau để hơi thấp xuống dưới, đôi môi nở một nụ cười tiêu chuẩn như đã đo từng milimet

Cô ngồi xuống ở chiếc ghế còn trống duy nhất - kế bên Yuki

Bà D nhấp một ngụm trà rồi đặt ly trà xuống, đưa mắt nhìn mọi người xung quanh

"Có vẻ như đã có mặt đông đủ rồi nhỉ?"

Mọi người im lặng nhìn bà, riêng chỉ có Yuki là đang ngủ thôi, Hitori ngồi kế bên đẩy đẩy cô một chút, đôi mắt từ từ mở ra hiện lên một tia xinh đẹp lạ thường khác với những lúc khác nhưng có điều do cô úp mặt xuống nên không ai thấy cả

"Được rồi, ta vào thẳng vấn đề"

Một câu nói đã khiến cho mọi người trở nên nghiêm túc

"Có một kiếp nạn sắp giáng xuống Thiên giới"

Hồn Manh đặt tách trà xuống bàn, hơi nhíu mày

"Thế thì liên quan gì đến chúng tôi, chẳng lẽ mấy người muốn chúng tôi giúp sao?"

"Sai rồi, Hồn tiên tri sư, kiếp nạn đó có liên quan đến cô đấy"

"Liên quan?"

Ánh mắt nghi hoặc nhìn bà D

"Phải, liên quan đến Hồn Đại nữ vương"

Nghe được câu nói này, bàn tay của Hồn Manh hơi run rẩy như đã nói lên tâm tình của chủ nhân nó

"Đạ..đại tỷ sao?"

"Kiếp nạn có liên quan đến cả Ngũ giới, chỉ có điều Thiên giới là nơi đầu tiên mà thôi"

Bà D đứng lên, đi đến vườn hoa, mọi người đều nhìn theo từng cử chỉ của bà cho đến khi một luồng ánh sáng chiếu đến mắt họ

Chỉ có thể thấy từng chữ cái xuất hiện ở giữa bông hoa hướng dương, chúng cùng bay lên và xếp thành từng câu chữ riêng biệt

"Chào mừng đi, sự trở về của các [Truyền nhân]

Hủy Diệt, Sinh Mệnh và Vận Mệnh

Hãy nghênh đón sự trừng phạt của họ

Để cho tội lỗi của các ngươi được tha thứ, hồi những quái thú với đôi cánh trắng kia

Để rồi Ngũ giới sẽ được thống lĩnh trong sự bình yên"

Đây chính là đoạn đầu của lời tiên tri, kế tiếp là ba câu nữa nhưng..

"Hãy chào mừng sự trở về của ?×!° Đ|

Hãy chào mừng sự trở về của £? °¶£!&

Hãy chào mừng sự trở về của ©£ €| "

Chỉ có duy nhất một manh mối về những kí tự kì lạ kia đó chính là màu sắc

Câu đầu có màu tím hòa lẫn với màu bạch kim, câu thứ hai có màu đen viền vàng với một chút sắc hồng và câu cuối cùng chỉ có duy nhất màu đỏ

"Thế thì liên quan gì đến đại tỷ của ta?"

Hồn Mạnh nhướn mày, nghi hoặc nói

"Thiên cơ bất khả lộ"

Chỉ thấy bà D mỉm cười bí ẩn

Gia phả hoàng tộc Hồn giới

Hồn Đại nữ vương (aka đại tỷ): Hồn Dược

Hồn Đại nam hậu (aka đại tỷ phu): Ôn Thủy

Hồn Nhị nữ vương (aka nhị tỷ): Hồn Kiếm

Hồn Nhị nam hậu (aka nhị tỷ phu): Cung Thương

Hồn Tiên tri sư (aka tam tỷ): Hồn Mạnh

Hồn Tiên tri phu (aka tam tỷ phu): Tinh Hàn

Hồn Tam nữ vương (aka tứ muội): Hồn Mị

Đại tỷ, đại tỷ phu,... là xưng hô dành riêng cho Hồn giới (Tứ giới khác cũng sử dụng nhưng với ý không thân hoặc đang trước mặt người ngoài)

Tỷ = chị

Tỷ phu = anh rể

Bạn đang đọc truyện *Truyền Thuyết Minh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Nỗi Đau Không Bao Giờ Ngươi Ngoai

"Sao vậy?"

Kiyoko nhìn người em gái của mình -Hanako, đang giấu giếm cái gì đó ở đằng sau

"Chị...."

Hanako quay đầu nhìn qua nhìn lại, xác định rằng không có ai mới dám đưa thứ mình đang giấu đằng sau ra trước mặt Kiyoko

Trong bàn tay của cô bé là một đóa hoa nhỏ được làm bằng tay mô phỏng theo hoa bách hợp, nhưng vẫn có thể thấy do tay nghề chưa tốt nên rất khó định hình chính xác đây là hoa gì...

Đứa trẻ đáng thương (´ ▽ `)

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, chu môi nói

"Chị Ayumi nói là sắp tới sinh nhật chị nên em phải tự làm gì đó, cho nên...."

"....."

Kiyoko xoa đầu cô bé, nhẹ hôn lên trán, một tay cầm lấy đóa hoa cài lên mái tóc tím của mình

"Cảm ơn, chị rất thích"

Đóa hoa nhún nhúm được cài lên mái tóc mềm mại của Kiyoko quả thực rất nổi bật, làm cho Hanako phải đỏ mặt

"Chị à, hay là để xuống đi, để em tặng chị quà khác"

Kiyoko mỉm cười sờ vào đóa hoa ở trên tóc mình

"Không cần đâu, dù sao thì đóa hoa nhỏ của chị cũng đã cố hết sức rồi"

"Đúng đó!" Một giọng nói vang lên từ cửa sổ

Chỉ thấy Ayumi bò vào từ cửa sổ, đứng lên phui bụi trên quần áo rồi lại khoác vai Hanako

"Dù sao thì có làm thế nào nó cũng không đẹp bằng chị, thế thì thà rằng khỏi làm"

Bộ mặt đắc ý, nhìn có vẻ đã lâu rồi chưa ăn đám

"....."

"....."

Hai chị em nhìn nhau cười, vào lúc đó, quả thật đó là khoảng thời gian vô cùng hạnh phúc....

.....

Kiyoko đứng ngay trước một chiếc quan tài được làm bằng thủy tinh, vì tính chất của nó nên có thể thấy được dung mạo của người bên trong

Mái tóc trắng xóa xõa xuống, đôi mắt nhắm nghiền lại như đang thiếp đi, đôi môi hồng đã không thể nói một lời nào, đó là một thiếu nữ nằm giữa những bông hoa bách hợp màu trắng...

Em ấy vẫn luôn như vậy, vẫn luôn trong sáng và thuần khiết như thế, trông em như thật thanh thản mà ngủ say

Kiyoko mím môi, chỉ đứng nhìn người em gái mà mình yêu nhất bây giờ lại nằm trong chiếc quan tài, cô chỉ lẩm bầm hai chữ

"Xin lỗi"

Chỉ vì chị...

"Xin lỗi, chị vì chị...."

"Hanako...."

"Chị có phải thật vô dụng không?"

"Thật xấu xa, thật yếu đuối, cũng thật hèn nhát...."

"Thậm chí...."

"Lời hứa đó...chị cũng không thể giữ được"

Kiyoko cứ nói những lời đó, lặp đi lặp lại

Thật yếu đuối, thật vô dụng....

Cha mẹ chết đi, trước mặt cô, là do cô quá nhỏ bé....

Em gái cũng chết đi, cũng là trước mặt cô, là do cô quá yếu đuối...quá vô dụng

Kiyoko cầm lấy mũi tên, thứ vũ khí đã đâm xuyên qua trái tim người em gái cô yêu nhất ngày đó, trên mũi tên khắc hình một con hồ ly màu trắng đội vương miện, trong thoáng chốc mũi tên đã bị gãy đôi làm hai

"Âm giới.....Thiên giới"

"Lũ các nguoi!"

Chính các nguoi!!

Ba đôi cánh hiện ra sau lưng của Kiyoko, mang sắc màu của sự sa đọa

Mái tóc cô từ màu tím biến thành màu bạch kim, một con mắt cũng biến thành màu tím

Giây phút đó, cũng là giây phút bầu trời chuyển sang sắc đen, như phượng hoàng cuồng nộ mà đem tất cả vùi chôn

Đó cũng là giây phút một linh hồn đã lạc lối, giờ đây quên đi giấc ngủ ngàn năm, rời đi giấc mộng xinh đẹp của mình, thứ sức mạnh Hắc Ám bị phong ấn bấy giờ đã thức tỉnh

Tất cả nỗi đau buồn, khổ đau, tuyệt vọng bấy giờ đã chuyển hóa thành hận thù, mỗi hận khắc cốt ghi tâm, khảm sâu vào trong linh hồn

Từng giọt nước mắt lạnh băng rơi xuống mặt đất như sự hối hận, cũng như.....sự tuyệt vọng

Kiyoko mỉm cười châm chọc nói với người đứng sau

"Thiên Thời, nguoi đến đây làm gì?"

Người đứng sau im lặng

"Thiên Thời à, nguoi thương tiếc sao? Mà cho dù như vậy đi nữa.."

"Đã quá muộn..."

Kiyoko cười, tiếng cười chất chứa sự điên cuồng, lẫn vào đó, cũng chính là sự bi thương

"Dù nguoi có thương tiếc đi nữa....."

Giọng nói ngập ngừng, đôi tay khẽ chạm vào quan tài

"Cũng đâu thể xóa đi tội lỗi của các nguoi, em ấy vẫn sẽ ngủ say như thế, mãi mãi....."

Mãi mãi không bao giờ có thể quay trở lại bên ta, cũng như không bao giờ nhìn ta với ánh mắt xinh đẹp đó một lần nào nữa

Sẽ không bao giờ.....

Đóa hoa nhỏ đó, đã héo úa rồi....chẳng thể thay đổi hiện thực này..

Giờ ta phải làm gì đây?

Chỉ có thể phản nộ, đưa bản thân mình vào Hắc Ám, nhuộm đen linh hồn vốn theo Quang Minh này

"Thiên Thời, nói với Thần Thời Gian...."

Người đứng sau vẫn im lặng lắng nghe, đôi môi tái nhợt

"Bản thân ta, đúng như ý muốn, đã chìm sâu vào Hắc Ám, lạc đường vào màn đêm đen, quá đau cho nên đã thức tỉnh....."

"Kêu bà ta đợi đi, sớm muộn gì ta cũng sẽ gặp bà ta thôi...."

Thiên Thời từ từ bước đi, bóng hình dần biến mất

Kiyoko trầm ngâm nhìn vào quan tài, khẽ hôn lên trán người em gái

"Hanako, ngủ ngon...."

Sẽ sớm thôi, chị sẽ gặp em...

Đến lúc đó, một lần nữa....

Hãy nhìn chị bằng ánh mắt xinh đẹp ấy

Đóa hoa nhỏ dễ thương của chị...

-----+-----

Và sau đó...

Minh giới - chỉ sau 2 ngày kể từ khi quận chúa Hanako chết đi, đã quyết định tuyên chiến với Thiên giới, khởi đầu cho cuộc chiến tranh giữa [Hắc Âm] và [Quang Minh].....

P/s: Một câu chuyện ngắn về em gái của Kiyoko — — —

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Minh Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Minh Đế (2)

Quang Minh và Hắc Âm - vốn là hai thế lực thù địch từ rất lâu đã xảy ra chiến tranh

Cuộc chiến đó đã cướp đi sinh mạng của rất nhiều người, sự tàn khốc vẫn còn lưu lại cho đến ngày hôm nay

Nhưng ít ai biết được, nguyên nhân thực sự là do đâu....

Và cũng không ai biết rằng...

Người đã khởi đầu cuộc chiến này, thật sự là ai?

[Hắc Âm không phải là tội lỗi, nó chỉ là chỗ trú thân cho những kẻ đã bị Thần ruồng bỏ]

"Lâu rồi không gặp, Kayone!"

Ayumi nhìn người đang ngồi xe lăn đang mỉm cười nhìn cô, nụ cười nhẹ nhàng y hệt người bạn thân khiến cô sững sờ, hốc mắt bỗng nhiên ươn ướt

"Nhìn em vẫn ngốc như xưa!"

Một câu cảm thán thoát ra từ đôi môi mỏng hoàn toàn đối lập với dung mạo của anh, khuôn mặt càng muốn nâng niu cỡ nào là lời nói muốn ăn đập cỡ ấy.

"Anh vẫn khôn nạn như xưa nhỉ....."

Khẽ gạt đi thứ ươn ướt còn chưa rơi xuống, Ayumi nở nụ cười

"Cảm ơn về lời khen"

"....."

Mặc dù rất muốn thiêu chết người trước mặt nhưng nghĩ về giá trị vũ lực của hai bên.....thôi bỏ đi! Quân nữ không chấp mỹ nam!!

"Cảm giác như thế nào?"

Một câu hỏi không đầu không đuôi nhưng ý nghĩa của nó, Ayumi vẫn hiểu được, cô chỉ im lặng nhìn vào Vân Sa

"Anh hiểu, anh nên cảm thấy may mắn vì còn có thể nhớ được, nếu không thì Kiyō đáng yêu của anh sẽ không nương tựa được ai mất"

Giọng nói bình thản không mang bất kì sự an ủi nào, dù gì họ cũng không cần

"Mặc dù em không hiểu vì sao anh có thể nhớ, dù sao thì em cũng không đủ chất xám để hiểu, nhưng đừng nói về chuyện này nữa"

Nói xong, Ayumi thở dài một hơi đầy buồn phiền

"Em mệt, Yuki cũng mệt, cả Kiyō nữa"

"Vì vậy, nói cho em cách nhanh nhất để giải thoát cho "họ", anh biết mà đúng chứ?"

Phải! Anh biết, nhưng.... Vân Sa trầm ngâm, nhìn về phía vườn hoa bát ngát

"Nếu anh nói không thể...thì sao?"

"...."

"Chỉ có duy nhất một cách, mà các em thì không làm được..."

"....."

Ayumi im lặng lắng nghe Vân Sa nói, người đã từng là một trong những chỉ huy trong cuộc chiến năm ấy

"Cẩm thuật trên người đã phong ấn ma lực của các em, chừng nào ma lực của các em vẫn chưa khôi phục hoàn chỉnh, đừng có mong giải thoát cho "họ".."

"....Nếu như em có thể khôi phục thì em phải làm gì?"

"...."

"Hãy gặp những vị thần, họ sẽ biết cách...."

Vân Sa mỉm cười nhìn Ayumi

"Trong lúc đó, anh sẽ bảo vệ "họ"

"Kể cả khi phải đối đầu với Thiên Thời?"

Nghe được câu hỏi đó, Vân Sa chỉ im lặng không nói

"Chủ nhân..."

Sau khi Vân Sa đã đi khỏi vườn hoa, nơi đây chỉ còn Pride và Ayumi

"Pride, năm nay sẽ [Gặp Mặt] ở đâu?"

"Là ở Hồn giới ạ"

"Chuẩn bị đi, năm nay ta chắc chắn sẽ đến Hồn giới"

"Vâng, thưa chủ nhân"

Nói xong, Ayumi đi thẳng ra ngoài

Chỉ là vào lúc Ayumi mới đặt chân trước cửa phòng, chưa kịp mở cửa thì đã bị một thanh âm ngăn lại

"Tôi có thể nói chuyện với cô một chút được không?"

Nhìn bà D đứng trước mặt, sự mệt mỏi trong người Ayumi lại càng tăng

"Được, nhưng xin hãy nhanh lên"

"Cô có phiền không nếu tôi nhờ cô làm một việc"

"Nói đi!"

Thái độ chán ghét hiện ra rõ ràng, cô không sợ thái độ này làm sẽ khiến cho ai nghi ngờ bởi vì so với cô còn có người còn lộ rõ hơn

"Cô hãy gọi tiểu thư Kiyoko ra vườn hoa, bảo rằng tôi có chuyện cần nói với cô ấy"

"Tại sao tôi phải làm thế?"

Nghe được câu hỏi của Ayumi, bà D chỉ quay người đi mất

Thái độ đó làm cho Ayumi càng thêm chán ghét, đối với những người thuộc gia tộc Hakune, cô luôn chán ghét

Mở cửa ra định bước vào phòng nhưng nhớ lại lời bà D nói, trước sau gì cũng phải nói một tiếng với Kiyoko, còn việc cậu ta có đi hay không tùy cậu ấy

Tìm trong phòng ngủ không thấy, trong phòng bếp cũng không, vườn hoa cũng không, Ayumi chạy đến phòng khách đúng lúc thấy Kiyoko đang dựa vào vai Yuki, nếu không phải biết giới tính thật của Yuki thì cô cũng tưởng hai người đó đang yêu nhau, khung cảnh phần hồng đến thế cơ mà!

Kêu hai người đang ngủ say thức dậy, nhìn ánh mắt đang chớp chớp sắp mở mà Ayumi chỉ thấy o(^ _ ^)o , trong lúc cô đang "đổi đầu" với Kayone thì hai người này ở đây ngủ.

Tại sao lúc nào đứa có IQ thấp như cô luôn là người gánh team vậy? (_ - _)

"Chuyện gì vậy, Ayu?"

"....."

"Cái bà tiên tri gọi cậu!!"

Ngữ điệu đã cho thấy tâm tình người nói không tốt, cộng thêm việc sau khi nói xong khi ngay lập tức quay đầu đi khỏi thì Kiyoko cũng hiểu rằng ai đó đang rất không tốt...

Nhưng dù là không tốt đi nữa thì làm ơn cũng phải nói bà D đang ở đâu để tớ còn gặp chứ!

Kiyoko đứng lên đi đến chỗ vườn hoa, nhiều khả năng là bà D đang ở đó nhất, dù gì thì đó cũng là nơi mà bà ấy thích nhất...

Đôi mắt vốn vừa mới mở ra của Yuki sau khi thấy người kế bên đi rồi thì cũng khép lại, tiếp tục ngủ say, vì vậy cô không biết sau khi cô chìm vào trong giấc mộng thì đã có một người con trai đến gần, ngồi ở đối diện mà nhìn dáng vẻ khi ngủ của cô

Hitori chăm chú nhìn dáng vẻ vô hại không còn mang một chút lạnh lùng nào như khi còn tỉnh táo, điều này làm anh đắm chìm vào trong dung mạo khi đang say ngủ đó, dù người trước mặt không phải người đẹp nhất nhưng trong mắt anh thì quả là rất đẹp, anh không hiểu vì sao lại yêu người này, anh thậm chí còn không biết vì sao mà anh lại biết chắc nó là tình yêu, cũng không cần biết, yêu là yêu, không phải sao?

Hitori cũng không biết rằng, thực chất rất lâu trước kia anh đã từng rất yêu người này, theo đuổi ròng rã vài năm trời mới có được sự chấp nhận của người ấy, chỉ tiếc rằng những kỉ ức đó đã bị một tâm thủy tình ngăn chặn lại, nếu không có đủ sức mạnh, chúng mãi mãi sẽ không bao giờ bị phá vỡ.....

Khi anh theo đuổi cô, trái tim cô băng giá

Vào lúc cô yêu anh, tình yêu anh không còn....

Trong lúc Yuki đang ngủ mà không hay biết bất kì điều gì hay nói chính xác hơn là không quan tâm, thì Kiyoko đã đứng trước mặt bà D

Nhìn những bông hoa hướng dương bỗng nhiên héo úa, những cánh hoa toả tả rụng xuống đất đã tạo nên khung cảnh khiến cho người khác cảm thấy tan thương. Một luồng mạnh mẽ thổi qua khiến cho những cánh hoa đó bay lên theo hướng gió, xẹt ngang khuôn mặt của Kiyoko

Hai người duy nhất ở trong vườn hoa đứng đối diện nhau, cả hai im lặng không nói câu nào mặc kệ cho những đóa hoa lướt qua mình

"Kiyoko..."

Bà D là người đầu tiên mở lời phá vỡ sự trầm mặc này

"....."

Kiyoko vẫn im lặng

"Cái tên đó, làm ta nhớ đến một người"

Giọng nói bình thản như đang kể chuyện ngày xưa, đôi mắt của bà D nhìn thẳng vào Kiyoko

"Cô đã đến nơi đây thì chắc cũng biết một ít về Tiền Minh Đế rồi nhỉ?"

"....."

"Không ai biết dung mạo của cô ấy, không biết cô ấy như thế nào, thậm chí....tên của cô ta cũng không ai biết cả"

"Tên của cô ấy không phải là Avella sao?"

"Phải, đương nhiên!"

"....."

Bà D mỉm cười, cầm tách trà lên uống một ngụm

"Avella, cái tên mà mọi người vẫn cho rằng đó là của Minh Đế. Một cái tên thật hay!"

"....."

"Nhưng mà....."

"....."

Kiyoko vẫn im lặng lắng nghe những gì bà D nói, đôi mắt khép hờ

"Ta đã từng nghe Tam hoàng tử của Hồ quốc nói rằng, Minh Đế - người đã khiến anh ta rơi vào lưới tình, có một cái tên khác...."

(DTN: Hiểu tam hoàng tử là ai rồi hen :v)

Xung quanh bỗng dưng yên tĩnh lạ thường, bà D đặt tách trà xuống nhẹ nhàng, im lặng không nói gì.

Cả hai cứ như vậy một hồi lâu, khoảng vài phút sau, một thanh âm mới vang lên phá vỡ bầu không khí

"Kiyoko Kawashi"

Bà D nhìn về những bông hoa đã héo úa, nhắm mắt lại tận hưởng làn gió khẽ thổi qua tóc mình khiến chúng nhẹ nhàng bay

"Đó là tên của Minh Đế!"

DTN: Bảo đảm truyện này hết sớm, nhiều nhất là tương lai.....

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Minh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Minh Đế (3)

Vào cái ngày mà ta bao dung cho lỗi lầm của nhau, chấm dứt đi mối thù sâu nặng giữa hai bên..

Vào giây phút thiên sứ mang sắc màu từ huyền đêm hy vọng và niềm tin của mình trao đi với không chút nghi ngờ hay âm mưu nào....

Cũng chính là lúc nàng bị phản bội bởi tâm tư ích kỉ của "kẻ đó"

Minh Đế đưa tay mong muốn hòa bình, tưởng rằng tất cả đã kết thúc, tưởng rằng nàng cuối cùng cũng có thể cùng người nàng yêu ở bên nhau mãi mãi

Một đóa hoa trắng thuần khiết đã héo úa đi, mở đầu cho sự hận thù và tất cả mọi thứ đều bị nhấn chìm trong nỗi đau khôn xiết....

Đây chính là sự cuồng nộ của phượng hoàng!

Một lần nữa, chiến tranh bắt đầu..

.....

Sự yên tĩnh lại bao trùm vườn hoa héo úa, Kiyoko vẫn im lặng chẳng nói gì nhìn vào những cánh hoa màu đen trên mặt đất, chúng cứ theo làn gió rơi xuống rồi lại bay lên, liên tục không ngừng

"Ta còn nhớ khi đó, không chỉ Tam hoàng tử của Hồ quốc yêu phải kẻ thù của mình. Mà ngay cả Michio Kitsune - Ngũ hoàng tử cũng yêu phải Hồn Mị - người vốn không đội trời chung với Thiên giới"

Bà D lấy một cây muồng, bỏ đường vào tách trà của mình tựa như đó là điều hiển nhiên

"Sau đó, tất cả thay đổi. Vốn là Michio Kitsune và Hồn Mị yêu nhau đầu tiên nhưng lại đổi thành Ami Hakune, kí ức thay đổi kèm theo đó là sự thay đổi của quá khứ.....Ta không hiểu vì sao ta lại nhớ được và thứ ta nhớ cũng chỉ nhiều đó. Nhưng mà..."

Lời nói đến đây bỗng nhiên dừng lại, bà D nhìn vào Kiyoko - người vẫn đang nhìn vào những bông hoa héo úa, đôi mắt vẫn bình thường nhưng nếu nhìn kĩ thì sẽ thấy sự tan thương nhàn nhạt trong đó

"Đã quá đủ"

Câu nói không đầu không đuôi nhưng cả hai người đều hiểu

"Đúng vậy, biết nhiều đó cũng đã quá đủ cho một tiên tri sư"

"...."

Kiyoko thở dài một hơi rồi nói

"Bà D, à không, phải là Delisa, bà muốn chúng tôi đến đây là vì cái gì?"

"Bởi vì lời tiên tri của tôi nói rằng nếu làm như vậy thì sẽ giải được kiếp nạn lần này....."

Delisa mỉm cười nhìn cô gái trước mặt, bà hoàn toàn không quên năm đó khi cô gái này chỉ mới 18 tuổi mà đã làm cho Thiên giới kiêng kị như thế nào

"Lời tiên tri không phải lúc nào cũng chính xác. Không phải sao?"

Delisa cười ra tiếng

"Phải, nhưng lúc nào nó cũng đúng ít nhất tám phần....đối với tôi"

Lời nói tự tin cùng vẻ mặt đương nhiên, đối với những lời này của bà ta - một tiên tri sư nổi tiếng từ rất lâu, hoàn toàn là điều chính xác

"Thành thật với cảm xúc của cô đi Minh Đế à, dù sao bây giờ cô cũng chẳng còn kẻ thù nữa rồi, cô và anh ta cũng chẳng còn phải vì gia tộc của mình nữa, tôi tin với thực lực của anh ta thì chẳng còn ai ngăn được tình yêu của cô như lúc trước nữa đâu"

"Tôi phải cứu "họ", còn chuyện tình yêu thì xem vào duyên phận đi, huống chi....không phải còn có Thiên Thời sao?"

"Thiên Thời? Cô ta quả thật sẽ trả thù nếu như biết cô còn sống, nhưng nếu cô không mau lên thì sẽ không kịp đâu"

"...."

Tuy có phần không hiểu về sau có ý nghĩa gì nhưng Kiyoko bỗng nhiên cảm thấy mình thực rối rắm, cô yêu Toshiro nhưng lại sợ anh sẽ giống như "họ" mà ngã xuống trước mặt cô, cô do dự khi phải lựa chọn giữa tình yêu và mạng sống, cảm xúc thật của cô là gì? Một ý nghĩ xẹt qua trong đầu Kiyoko, cô cười khổ, giả như anh có thể nhớ ra thì tốt biết mấy

.....

Người ta nói rất đúng "ghét của nào trời trao của đó", trong lúc đang ngủ Yuki cực kì ghét bị làm phiền, nhất là bởi những kẻ không liên quan!

Đôi mắt trống rỗng giờ khắc này lại nhìn chăm chăm kẻ trước mặt như một lưỡi dao chuẩn bị khắc sâu vào người kẻ không biết điều kia

Thiên Thời lùi lại vài bước, trong lòng kinh hãi không hiểu tại sao mà một người bình thường lại có khí thế đáng sợ như thế này. Thật sự cô chỉ muốn hỏi anh ta có biết Vân Sa đang ở đâu không thôi mà, cô đã hỏi hết tất cả những người ở đây rồi nhưng vẫn không ai biết cả

Yuki ngược mắt lên nhìn người đang đứng trước mặt mình, nhìn khuôn mặt xa lạ kia cô lại cảm thấy rất quen thuộc

"À, xin lỗi, xin hỏi anh có thấy Vân Sa đang ở đâu không?"

Mặc dù là người đứng đầu Thiên giới nhưng giọng nói lại không mang theo chút kiêu ngạo nào, không biết là do lễ nghi tốt hay là do khí thế khi này làm cho cô mất hết sự kiêu ngạo vốn có

Ánh mắt Yuki vẫn nhìn chằm chằm vào cô không nói lời nào làm cho không khí thêm phần xấu hổ

"Khụ...khụ, xin lỗi chúng tôi không biết..."

Tiếng ho khan phát ra từ đằng sau, chỉ thấy Hitori ngồi ở trên ghế mỉm cười nói với Thiên Thời

Yuki chuyển ánh nhìn từ Thiên Thời qua Hitori, ngay lập tức anh nhìn về phía cô, khuôn mặt hơi đỏ làm cô nghi hoặc không hiểu vì sao. Với sự "nhiệt tình" nhìn nhau của hai người đã triệt để quảng đi người đang đứng ở giữa

Thấy hai người đều không để ý đến mình Thiên Thời quay người lập tức đi mất, không hiểu vì sao cô lại thấy sợ hãi như thế, cứ như là một con mồi đứng trước ánh nhìn của thợ săn vậy, cảm giác chân thật không giống như ảo giác làm cô chỉ muốn ngay lập tức tránh xa người này ra

Đối với "khí thế" được Thiên Thời xem là đáng sợ thì Hitori hoàn toàn không hề cảm thấy gì cả, một phần là vì anh bị Thiên Thời đòi đi lực chú ý, một phần có lẽ là vì Yuki không nhắm đến anh. Còn đối với ánh mắt nhìn chằm chằm mình của người đối diện Yuki hoàn toàn không để tâm, chỉ nhìn anh thêm vài giây rồi đứng lên trở về phòng mình.

Giữa đường đi cô bắt gặp Kiyoko đang đứng trước cửa phòng của cô ấy thần thờ, giống như có tâm sự nhưng lại không biết chia sẻ cùng ai. Bỗng nhiên có hai bóng người tiến đến, dựa vào dáng hình có thể đoán được đó là Toyo và Sakiwa, khuôn mặt tươi cười đặc ý như là muốn tất cả mọi người đều biết mình đang có chuyện vui. Khi nhìn thấy Kiyoko và Yuki thì đôi mắt hiện lên một tia bất thường nhưng rất nhanh biến mất, đi lướt qua hai cô

Chỉ là khi đi được không đến vài mét, họ quay lại nói

"Thánh nữ muốn gặp ba người"

Nói xong, cả hai nhanh chóng bước đi

Yuki nhìn người vẫn còn đang mất tinh thần ở trước mặt, khẽ nắm tay Kiyoko, động tác tuy không có gì quá đáng, cũng rất bình thường nhưng lọt vào mắt người khác lại chói mắt vô cùng. Đôi mắt của Kiyoko dần dần trở về nguyên trạng báo hiệu việc cô đã ra khỏi suy nghĩ

"Chuyện gì vậy, Yuki?"

Đôi bàn tay của Yuki múa máy loạn xạ thể hiện lại lời nói của hai người kia

"Hiểu rồi, vậy thì đi thôi!"

Kiyoko nắm lại tay của Yuki, thân thân mật mật kề sát nhau, cô gọi Ayumi dậy rồi đến chỗ của Ami

Phòng của Ami vốn có đầy mùi hương của Quang Minh khiến cho khi mới bước vào phòng Ayumi đã hơi nhứ mảy lại. Kiyoko và Yuki không có bài xích với Quang Minh nhưng cô thì lại có, cái cảm giác tràn ngập ánh sáng này thật sự khiến một người thuộc Hắc Âm như cô khó chịu

Ở giữa phòng có một cái bàn màu hồng phấn có hoa văn nữ tính trong rất đẹp, trên bàn có một lọ hoa cắm một bó hoa hồng đỏ thắm còn có bình trà được khắc hình một tinh linh ánh sáng đang dang rộng đôi cánh cầu nguyện, kế bên đương nhiên là những tách trà cũng cùng một kiểu với bình trà. Ngoài ra trong phòng còn có những vật dụng cần thiết khác, không biết là do Delisa dành riêng phòng này cho Ami hay là Ami tự thiết kế mà toàn bộ căn phòng thậm chí là từng góc ngách đều mang màu hồng...

Hồng đậm, hồng nhạt, hồng phấn, hồng sen,.....Một màu hồng tràn đầy sự nữ tính

Ngồi trên chiếc ghế ở giữa là Ami cũng mang một màu hồng, áo hồng, váy hồng thậm chí là môi cũng hồng.....

Ami gơ tay lên ý hiệu ngồi xuống, cả bốn người cùng ngồi quanh chiếc bàn, không một ai nói từ nào, bầu không khí im lặng bao trùm

Sau một lúc, Ami mới mở miệng

"Xin thứ lỗi vì sự đường đột này, tôi chỉ muốn nói với các cô một vài điều mà thôi"

Nụ cười ngọt ngào với giọng nói mềm mại có thể làm say đắm bất kì ai làm cho Ayumi âm thầm nhứ mảy

"Không sao đâu, dù sao chúng tôi cũng không bận việc gì"

"Vậy thì tốt rồi!"

"Việc đầu tiên.Như đã nói lúc trước, gia tộc của tôi có một kẻ thù cũng chính là gia tộc Yêu Hồ"

"Không biết vì lý do gì mà gia chủ Pride và 2 trưởng lão lại đến đây nhưng ba người này cực kì nguy hiểm, các cô tốt nhất là đừng tiếp xúc quá nhiều với

họ"

"Việc thứ hai là vị tiểu thư của gia tộc Neko cũng đang ở đây, tính khí của cô ta hơi thất thường một chút, nếu tránh được thì các cô cứ tránh"

"Còn việc thứ ba....."

"Cốc...cốc"

Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên

Bạn đang đọc truyện *Truyền Thuyết Minh Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.